SAS

FRUMOASA DUNĂRE ROȘIE

Crime la Viena, patria valsului

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 196
Son Altesse Sérénissime
Frumoasa Dunăre Roşie
Le Beau Danube Rouge, 2013
V 1.0

Capitolul I

— Te urăsc, zise Maryam Nassiri. Adăugă lacom: o să te trimit în infern.

Cuvintele ei pătrunseră cu greu în creierul lui Oswald Fisk. Trebuie spus că el îşi închipuia cu totul altceva decât ceea ce spunea femeia. Lungit pe patul mare şi jos, de doi metri pe doi şi acoperit cu o cuvertură care imita blana de panteră, cu gleznele şi încheieturile mâinilor legate strâns de barele de alamă, cu picioarele şi braţele depărtate, gol, cu sexul în erecţie, bărbatul savura fiecare clipă a acestui joc sadomasochist impus de iubita lui.

Aceasta, machiată cu grijă, se aplecase şi îşi apropiase faţa de a lui. Uneori, se lăsa şi mai jos, buzele li se atingeau şi, de două sau trei ori, îşi strecurase limba îndrăzneaţă în gura lui, dar nu întârziase prea mult, chiar dacă Oswald se sforţa să-şi ridice capul pentru a prelungi sărutul.

Delicioasă frustrare.

Maryam Nassiri era îmbrăcată cu un deux-pieces alb. Jacheta albă mulată, cu nasturii desfăcuţi, scotea la iveală sutienul din care i se revărsa pieptul generos. Încă de la începutul întâlnirii lor, Oswald

Fisk se mulţumise doar să contemple aceşti sâni magnifici. Total imobilizat, era la cheremul lui Maryam.

Înainte de a-l lega bine, îl lăsase să-şi plimbe mâinile pe conturul feselor ei şi să-şi strecoare degetele prin fanta verticală din spatele fustei, care urca atât de sus, încât îi putea atinge fără efort chiloţii.

Lui Oswald Fisk îi plăcea când Maryam se îmbrăca aşa: extrem de provocatoare şi de inaccesibilă, mai puţin în cazul în care îi făcea vreo concesie.

La întâlnirile precedente, după ce-l excitase la maximum, Maryam Nassiri se urcase în pat, îşi ridicase fusta strâmtă pe şolduri atât cât trebuia ca să-l încalece şi pe urmă îşi înfipsese în pântec sexul amantului.

Ea dominase în pat, legănându-se încet până când bărbatul ejaculase în ea.

Ultimele cuvinte pronunţate de Maryam Nassiri ajunseră în fine la cortexul lui Oswald Fisk. O fixă cu privirea. Nu-i văzu decât ochii puţin prea strălucitori, o dovadă în plus că abuzase de cocaină înainte de a se întâlni cu el. Sigur, zâmbetul era cam crispat, dar la fel de minunat.

De parcă nici nu l-ar fi ameninţat pe Oswald Fisk, Maryam Nassiri continuă să-şi mângâie amantul, mâna ei urcând şi coborând de-a lungul sexului erect, masturbându-l regulat şi cu pricepere, lucru deloc neobişnuit. Uneori, când avea chef să-l tachineze, continua mişcarea până când ejacula, în ciuda rugăminţilor lui Oswald Fisk care dorea s-o penetreze.

În alte dăţi, îi oferea gura, dar atât de rapid, încât

de-abia avea timp să simtă câteva spasme înainte de a-şi da drumul.

Mai curând surprins decât speriat, Oswald Fisk se uită cu mai multă atenţie la iubita lui, surprinzând în privirea ei o lucire sumbră pe care n-o recunoştea, glacială şi intensă în acelaşi timp.

Se zgribuli, cufundat încă în jocul său, şi întrebă, în speranţa că femeia interpreta doar un rol:

— Ce vrei să spui, *honey*?

— Că vreau să te omor, replică liniştită Maryam Nassiri.

— Cum? insistă Oswald Fisk, păstrându-şi tonul glumeţ.

— Cu asta, continuă femeia la fel de calmă.

Mâna ei dreaptă, care atârna afară din pat şi pe care Oswald Fisk n-o putea vedea, se ridică, şi americanul văzu un brici deschis între degetele lungi cu unghii roşii. Sadică, Maryam Nassiri scutură mâna astfel încât lama subţire de oţel să strălucească.

De-abia atunci înţelese şi Oswald Fisk că nu era deloc vorba de un joc.

Instinctiv, încercă să se elibereze, dar cordoanele care-i imobilizau membrele erau prea strânse ca să le poată desface.

Ceea ce-l puse pe gânduri cel mai tare fu mâna stângă a lui Maryam Nassiri, care se retrase de pe sexul lui. Acesta era încă tare şi umflat, însă americanul simţea deja cum sângele adunat începe să i se reverse în pântec.

— Ce te-a apucat? întrebă el. Dacă nu mai vrei să ne jucăm, dezleagă-mă.

Nu înţelegea. Maryam Nassiri fusese întotdeauna

blândă şi drăgăstoasă, chiar dacă părea puţin într-o ureche.

Imobilă, femeia era aplecată asupra lui cu briciul în mâna dreaptă.

— Îţi aduci aminte de zborul Iran Air 655? întrebă ea brusc cu aceeaşi voce mieroasă.

Oswald făcu un efort să-şi amintească, dar nu reuşi să găsească răspunsul la întrebare. În faţa tăcerii lui, Maryam Nassiri continuă:

— E mult de-atunci: 3 iulie 1988. Aveam nouă ani. Zborul 655 dintre Bandar Abbas şi Dubai. A decolat de la Bandar Abbas cu douăzeci şi şapte de minute întârziere. Aproape cât dura întreaga călătorie. De altfel, din cauza distanţei scurte, avionul nu se ridica decât la 4.000 de metri. Doar că nu a mai ajuns niciodată la Dubai.

Recita textul ca pe o lecţie bine învăţată, cu o voce monotonă şi precisă. Dintr-odată, mintea lui Oswald Fisk se lumină.

— *My God!* exclamă el cu o voce gâtuită. E vorba de avionul doborât din greşeală de crucişătorul Vincennes.

La vremea aceea, situaţia din Golful Persic era destul de instabilă, iar războiul Irak-Iran început în 1980 părea fără sfârşit. Avuseseră loc mai multe incidente între navele americane şi cele ale beligeranţilor. Flota SUA trebuia să asigure protecţia petrolierelor în strâmtoarea Ormuz. În ziua accidentului, fregata *Elmer Montgomerry* se trezise faţă în faţă cu treisprezece vedete iraniene, iar crucişătorul Vincennes îi venise în ajutor.

Chiar atunci, radarul de pe Vincennes detectase apropierea unui potenţial avion duşman, aşa cum

indicase codul de recunoaştere. Americanii crezuseră că aveau de-a face cu un aparat militar de luptă iranian, F.14.

În realitate, era un Airbus A 300 civil, care decolase în acelaşi timp cu F. 14 şi se găsea acum la 20 de mile de Vincennes. Or, cu doi ani în urmă, în 1987, două rachete Exocet trase de un avion irakian loviseră o fregată americană, incidentul soldându-se cu 37 de morţi şi 21 de răniţi.

Convins că avea de-a. Face cu un atac similar, comandantul de pe USS Vincennes hotărâse să tragă două rachete sol-aer Rim-66.

— A fost o greşeală, repetă Oswald Fisk, o greşeală teribilă…

— Pentru care nu v-aţi cerut scuze niciodată, continuă Maryam Nassiri. Au fost 290 de morţi, dintre care 60 copii…

— Ştiu, îmi pare rău, bolborosi Oswald Fisk. Dar de ce-mi vorbeşti despre toate astea?

Femeia schiţă un zâmbet ironic.

— Nu ştii cine era comandantul crucişătorului Vincennes? Cel care a dat ordin să se tragă asupra avionului civil iranian?

Oswald Fisk înţelese subit.

— Ba da, era tatăl meu, George B. Fisk. A murit acum trei ani.

Maryam Nassiri nu-şi schimbă expresia feţei.

— Mama mea era la bord, spuse ea. Întârzierea de la Bandar Abbas i-a mai dat douăzeci şi şapte de minute de viaţă, dar eu n-am mai văzut-o niciodată.

Aici, în acest interior elegant dintr-un cartier modern al Vienei, părea total nelalocul ei evocarea unei drame petrecute cu atâta timp în urmă, într-un

alt spaţiu şi în alte vremuri. Oswald Fisk încercă să nu intre în panică. Fără să-şi desprindă privirea din ochii iubitei lui, spuse pe un ton cât mai calm posibil:

— E înfiorător şi-ţi înţeleg durerea, dar de ce-mi vorbeşti acum despre toate astea?

Ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, Maryam Nassiri continuă:

— Dă-ţi seama, ne-am întâlnit datorită navei Vincennes. În 1996, Curtea Internaţională de Justiţie a condamnat ţara ta la o compensaţie în contul Iran-ului de 131 de milioane de dolari, în calitate de moştenitoare a mamei mele, am primit destui bani ca să vin să-mi fac studiile în Europa. Când eram mică, voiam să mă fac decoratoare. Am rămas la Viena. Apoi te-am întâlnit pe tine…

Se corectă imediat:

— Am primit *ordin* să te întâlnesc…

Oswald Fisk simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— De la cine? reuşi el să întrebe.

Zâmbetul lui Maryam Nassiri se accentuă imperceptibil.

— De la oameni pe care-i cunoşti bine. *Ettela'at*.

Serviciile de Informaţii ale Republicii Islamice a Iran-ului. Cei împotriva cărora luptau cu înverşunare Oswald Fisk şi amicii lui din CIA… Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, iraniana continuă:

— Când m-ai cunoscut, cu siguranţă că m-ai verificat. Autorităţile austriece te-au asigurat că nu avusesem la Viena niciun fel de activitate politică. Nu eram decât o emigrantă din motive de ordin economic… Nu prea şi-au făcut lecţiile şi, de altfel, e adevărat, înainte de a te cunoaşte nu mă ocupam

decât de meseria mea. „Ei” mi-au spus cine eşti: un agent CIAşz fiul comandantului crucişătorului Vincennes... Din acel moment, n-am mai avut decât un singur gând: să-mi răzbun mama. Mă gândisem de multe ori la asta, dar nu ştiam cum să procedez. Datorită „lor”, ai obţinut o amânare. Trebuia mai întâi să te seduc pentru a obţine informaţii despre CIA, despre activităţile tale. Numai după aceea îmi puteam pune în aplicare răzbunarea.

Oswald Fisk asculta această diatribă debitată pe un ton neutru. Era stupefiat.

— Lucrezi pentru ayatollahi! exclamă el. Nişte retrograzi, nişte fanatici religioşi! Totuşi, tu nu eşti ca ei!

Maryam Nassiri clătină din cap.

— Nu, nu sunt religioasă. Omorându-te, îmi liniştesc conştiinţa. Şi cu atât mai bine dacă le fac şi lor un serviciu. Am nevoie de ei ca să mă întorc în Iran atunci când am chef.

Oswald Fisk uitase cu totul de jocul lor erotic. În acelaşi timp, în pofida briciului din mâna femeii, nu-i era încă frică.

— Îţi înţeleg durerea, spuse el, dar eu n-am nicio legătură cu tragedia asta. Pe vremea aceea eram la facultate.

— E adevărat, recunoscu iraniana. Însă tatăl tău este responsabil de moartea mamei mele. Este un fel de vendetă.

Oswald Fisk încercă să se ridice, dar legăturile îl aduseră la realitate.

— Ascultă, zise el, dezleagă-mă, pe urmă o să stăm de vorbă.

Privirea lui Maryam Nassiri se fixă asupra lui cu

aceeaşi strălucire îngheţată.

— Nu, spuse ea calmă. O să te omor. Fără să te fac să suferi, pentru că mă gândesc că nici mama n-a suferit. Doar că i-a fost foarte frică. Ţie ţi-e frică?

Lui Oswald Fisk conversaţia i se părea suprarealistă. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Disperat, încerca să găsească un mijloc să mai câştige timp, să nu moară.

— De ce tocmai acum? întrebă el.

Maryam Nassiri zâmbi dezarmant.

— Pentru că mi-au cerut s-o fac în seara asta. Nu mi-au zis de ce, dar ce contează? Tot urma să te omor într-o zi.

— Eşti nebună! murmură americanul. Sunt nevinovat.

— Şi mama era nevinovată, replică pe un ton implacabil Maryam Nassiri. Amândoi sunteţi ceea ce se numeşte pierderi colaterale.

Se aplecă şi mai mult şi Oswald Fisk nu-şi putu reţine un ţipăt de groază. Era perfect conştient de pericol.

— Te rog, nu mă omorî! exclamă el. Nu ţi-am făcut nimic. Nu sunt un om rău.

Maryam Nassiri repetă:

— Mi s-a spus că trebuie să mori înainte de a se face dimineaţă. Execut ordinul.

Se aplecă şi lipi lama briciului de gâtul americanului. Acesta simţi înţepătura unei incizii uşoare şi ţipă.

Privirea lui Maryam Nassiri alunecă scurt spre pântecul lui: sexul amantului ei nu mai era decât o chestie mică şi ridicolă.

— Eşti deja mort, remarcă ea pe un ton detaşat.

Apoi îi tăie gâtul cu un gest hotărât. Fu surprinsă să vadă că lama pătrunde atât de uşor în carnea victimei sale. Urletul lui Oswald Fisk se termină într-un gâlgâit. Sângele ţâşni pe orizontală din cele două carotide. Maryam Nassiri prevăzuse acest lucru şi se retrăsese deja. N-a putut însă evita sângele împroşcat în jur. Stropii lăsaseră urme vizibile pe jacheta ei albă.

Gâlgâitul se opri foarte repede. Cu gura deschisă, Oswald Fisk se uita în tavan fără să-l mai vadă.

Jeturile ţâşnite din carotide îşi reduseră intensitatea, însă cuvertura era de-acum îmbibată de sânge.

Maryam Nassiri se ridică, lăsând briciul pe pat. Desfăcu într-o clipă cordonul care legase braţul drept al lui Oswald Fisk de bara de alamă a patului.

Braţul căzu imediat pe cuvertura care imita blana de panteră.

Iraniana se aplecă şi apucă briciul. Scoase o batistă din sutien, şterse cu mare grijă mânerul, apoi îl strecură între degetele de la mâna dreaptă a lui Oswald Fisk, pe care le strânse în jurul ebonitei.

După aceea aşeză mâna cu briceagul pe cuvertură.

Femeia înconjură patul, ridică geanta şi ieşi din încăpere fără să se mai uite în urmă.

Când ajunse pe Cottage Strasse, o izbi în faţă aerul călduţ. La Viena, în septembrie, era o vară indiană.

Străzile din Oberdöbling, o suburbie rezidenţială, erau pustii, şi-i luă doar un sfert de oră să coboare pe Peter Jordan Strasse, să treacă de Gürtelbrücke şi să ajungă pe partea cealaltă a Donaukanal-ului, nu

departe de casa ei din fostul cartier evreiesc recucerit de-acum de noua burghezie corporatistă.

Parcă în faţa casei, pe Costellez Gasse, şi urcă. Ajunsă în apartament, îşi scoase jacheta albă şi luă o foarfecă din bucătărie.

În mai puţin de un sfert de oră îşi tăie haina, apoi puse bucăţile de material în câţiva saci de gunoi. Coborî şi merse cu maşina până pe Taborgasse, unde aruncă preţioşii saci în mai multe pubele.

Nu întâlni pe nimeni în timp ce se întoarse la maşina Mini-Austin parcată în faţă la „Resident”.

Urcă în apartament, se aşeză la birou, deschise computerul şi contemplă îndelung fotografia mamei sale de pe desktop.

Capitolul II

Fereydun Davani tropăia de nerăbdare înghesuit pe culoarul central al Boeing-ului 737 care-l adusese de la Ankara. Unicul zbor zilnic era aglomerat, iar aparatul părea să fi parcurs kilometri întregi de la aterizare până la zona de staţionare de pe aeroportul Schwechat. Debarcarea începuse într-un final, dar se desfăşura cu viteza melcului.

Pasagerii fură întâmpinaţi de un soare arzător şi de un cer albastru.

Era primul semn pozitiv de la plecarea din Teheran, de acum două zile.

Pe când se afla în taxiul care-l ducea la Mehrabad, aeroportul din Teheran, primise un SMS care-l sfătuia să se întoarcă deoarece agenţii *Ettela'at*[1] îl aşteptau să-l aresteze şi să-l ducă imediat la

1 Ministerul Informaţiilor.

închisoarea din Evin.

Explicându-i şoferului că tocmai aflase o veste proastă, Fereydun Davani făcuse stânga-mprejur şi se întorsese în oraş.

Apoi luase un al doilea taxi şi se dusese la autogară. Trebuia neapărat să ajungă la frontiera turcă, unde controalele erau mai sumare. În oricecaz, la postul de frontieră cunoştea nişte indivizi care i-ar fi putut aranja o trecere clandestină.

Fereydun Davani era obişnuit cu galerele. Membru al Tudeh-ului, Partidul Comunist Iranian de pe vremea şahului, trecuse la *Mujahidin Khalk*[2] la începutul epocii Khomeini. În scurt timp, alianţa cu ayatollahii se rupsese şi se transformase într-o confruntare violentă. Membrii mişcării sale, cei care nu fuseseră spânzuraţi, fugiseră în Irak şi formaseră un fel de „brigadă" ce lupta alături de trupele irakiene în momentul declanşării, în 1980, a războiului dintre cele două ţări.

Bineînţeles că *Mujahidin Khalk* erau trimişi în locurile cele mai expuse şi cădeau ca muştele. Luptau cu curaj şi deveniseră spaima ayatollahilor.

Atunci când erau prinşi cu arma în mână de către *Pasdaran*[3], nu sfârşeau niciodată într-un lagăr de prizonieri. Mai întâi torturaţi cu meticulozitate, erau împuşcaţi, iar uneori legaţi la gura ţevii unui tun şi sfâşiaţi de obuz...

Fereydun Davani supravieţuise celor zece ani de lupte feroce. După terminarea războiului, neştiind ce să facă cu aceşti aliaţi stânjenitori, autorităţile i-au

2 Mujahedinii Poporului.
3 Trupele de elită iraniene.

adunat în tabăra Ashraf, în mijlocul deşertului, unde s-au copt sub un soare infernal până când americanii au invadat Irakul în 2003.

Nu se mai punea problema să revină în ţara de origine, unde erau la fel de bine văzuţi precum în 1945 membrii Miliţiei[4] din Franţa.

Cu toate acestea, *Mujahidin Khalk* au reuşit să formeze în Iran o structură clandestină, infiltrându-se în mai multe organisme „secrete” cu programe militare. Bineînţeles că erau în permanenţă urmăriţi de Vevak, un organism de securitate care înlocuise Savakul şahului, utilizând aceleaşi metode sălbatice.

Deprinşi cu clandestinitatea, *Mujahidin Khalk* au reuşit să supravieţuiască. Uneori, trimiteau informaţii CIA-ului, care-i trata însă cu neîncredere.

Totul s-a schimbat după 2003, când americanii au realizat că aveau la îndemână nişte oameni care-l urau la fel demult ca ei pe noul lor duşman ereditar: regimul ayatollahilor.

CLA i-a selecţionat pe cei pe care îi considera apţi să le facă diverse servicii... Din 1979, americanii nu mai aveau nicio sursă de informaţii în Iran, deoarece aliaţii lor din Savak fuseseră spânzuraţi sau împuşcaţi. Noii „prieteni” reprezentau minunata ocazie de a reconstitui o reţea de informaţii şi de acţiune în această ţară cu care se aflau într-un război mocnit.

Fereydun Davani fusese selecţionat de CIA pentru o tabără de antrenament din Nevada, unde era pregătiţi foştii *Mujahidin Khalk*.

---

4 Miliţia Franceză – unitate paramilitară, creată în 1943 cu ajutorul Germaniei hitleriste, pentru a lupta împotriva Rezistenţei franceze, cunoscută pentru cruzimea ei, (n. red.).

Era vorba de acţiuni de penetrare, de pildă falşi turişti care se plimbau cu rucsacul în spate, sub diferite identităţi, pentru acţiuni precise, dar foarte utile. Din 2006, lupta purtată de CIA se axase pe cercetare şi pe sabotarea programului nuclear iranian.

De exemplu, anumiţi spioni CIA schimbau plăcuţele cu numele străzilor din jurul siturilor nucleare cu unele false, care înregistrau radioactivitatea şi o transmiteau prin satelit. Cărămizile din ziduri erau înlocuite cu unele care conţineau un contor Geiger. Toţi aceşti agenţi aparţineau unor naţionalităţi diferite, având paşapoarte furnizate de *Technical Division* din cadrul CIA.

După două misiuni îndeplinite în Iran sub o identitate falsă, Fereydun Davani fusese transferat la o secţiune supersecretă urmărită de *Joint Special Operations Command.*

Era vorba de administrarea unei reţele de spioni din interiorul programului nuclear iranian.

O muncă de furnică, cu riscuri considerabile. Membrii acestei secţiuni ştiau că, în cazul în care erau prinşi, nu va avea loc niciun fel de schimb sau de eliberare.

Iranienii din Vevak sau din *Ettela'at* îi voiau morţi. De preferinţă, în cea mai dezagreabilă modalitate cu putinţă. Graţie pregătirii sale de inginer, Fereydun Davani fusese trimis într-un post extrem de periculos.

În 2008, CIA crease o „suprastructură" destinată sabotării legale a programului nuclear iranian. Agenţia cumpărase pe sub mână o mică uzină

metalurgică austriacă. Aceasta furniza piese pentru centralele nucleare civile.

Dar care erau utilizabile şi pentru centrele care lucrau pe baza unui program militar.

Evident că Iran-ul poftea la materialul uzinei. Societatea „Allgemeine Metal Werk” angajase un reprezentant care se ducea frecvent în Iran să se întâlnească cu clienţii săi.

Technical Division îi confecţionase lui Fereydun Davani un paşaport austriac pe numele unui iranian imigrat în Austria şi decedat într-un accident de maşină, Masoud Rejainejad. Sub acest nume se ducea în Iran să se întâlnească cu clienţii, servind în egală măsură şi ca agent de legătură cu reţeaua *Mujahidin Khalk* din Teheran.

Acoperirea îi permitea să intre şi să iasă din ţară ori de câte ori voia.

Numai că reţeaua căreia îi transmitea informaţiile fusese infiltrată de Ministerul de Securitate imediat după ce-i fusese remisă lui Fereydun Davani o informaţie crucială care aterizase evident la staţia CIA din Viena. Se întâmplase cu o lună în urmă.

De data aceasta, cu patru zile înainte, nu avea nicio îndoială că reţeaua era compromisă. Primise totuşi o nouă informaţie extrem de „caldă” pe care trebuia s-o transmită americanilor prin intermediul ofiţerului său de caz, Oswald Fisk.

Nevoit să rateze zborul spre Viena, după ce ajunsese la Ankara îl prevenise pe Oswald Fisk că urma să întârzie, comunicându-i ora sosirii la Viena, adică 13:00.

Imediat după ce ieşise din avionul companiei Turkish Airlines, se repezi pe interminabilele culoare

ale aeroportului Schwechat, transformate în galerie comercială. Pardoseala era atât de strălucitoare, că-ţi rănea ochii. Austriecii erau nişte maniaci ai curăţeniei...

Trebuia să ocolească toată această zonă pentru a ajunge la ieşire.

După ce-i dădu paşaportul unui ofiţer din *Grenze Polizei*[5], intră în sfârşit în mica sală a sosirilor unde se înghesuiau diverşi austrieci care agitau pancarte cu numele anumitor pasageri.

Fereydun Davani se năpusti spre ieşirea unde se aflau taxiurile. Se opri o clipă, uitându-se în jur şi încercând să-şi dea seama dacă-l aştepta cineva. Surprins să nu vadă pe nimeni, formă numărul de mobil al lui Oswald Fisk.

Intră imediat mesageria.

Iranianul îi lăsă un mesaj, dându-i întâlnire la ora cinci la Cafe Landtmann.

Apoi se aşeză la coada formată din cei care aşteptau un taxi.

Brusc, un Mercedes gri pătrunse pe aleea de lângă aerogară. Încetini, apoi opri în apropierea taxiurilor. Portiera din spate se deschise şi un bărbat îi făcu un semn vesel lui Fereydun Davani.

Iranianul ezită: nu-l cunoştea pe acest om. Dintr-odată, două namile apărute ca din pământ îl făcură sendviş.

Simţi vârful unui pumnal în coaste şi o voce îi şopti la ureche în persană:

— Dacă strigi, te tai.

Cei doi îl apucaseră de câte un cot. Îl duseră pe sus până la Mercedes. Bărbatul care aştepta în

5 Poliţia de frontieră.

spatele maşinii îşi desfăcu larg braţele şi-l strânse la piept ca şi cum şi-ar fi întâlnit un prieten vechi. Apoi, strecurându-şi mâinile sub haina lui Fereydun Davani, îl ridică de pe sol şi-l răsuci astfel încât să-l poată arunca în maşină.

După ce ateriză pe bancheta din spatele maşinii, Fereydun Davani vru să se ridice şi să coboare, dar unul dintre bărbaţii care-l târâseră până acolo ocolise Mercedesul şi tocmai se strecurase în spatele lui.

Îşi trecu braţul în jurul gâtului lui Fereydun Davani şi începu să-l stranguleze. Bărbatul care-i făcuse mai devreme semnele pline de veselie urcă şi el în maşină, înghesuindu-l pe Fereydun Davani din partea opusă. A doua matahală se pierduse de-acum în mulţime.

Sugrumat de braţul musculos, Fereydun Davani reuşi să scoată un strigăt slab atunci când trecură prin faţa unui poliţist îmbrăcat într-o uniformă albastră, care dirija circulaţia. Acesta nici nu-l auzi, nici nu-l văzu.

De altfel, nimeni nu remarcase nimic… Austriecilor nu le place să se amestece în treburile altora.

Braţul care-l sugruma îşi slăbi strânsoarea, însă Fereydun Davani nu se bucură de un răgaz prea mare. Bărbatul care-i zâmbise îi înfigea acum în burtă amortizorul unui pistol automat.

— Fă pe nebunul şi ai să mori imediat! exclamă acesta.

În acel moment, omul de lângă şofer se întoarse.

Zâmbea.

— *Haroye*[6] Fereydun Davani! spuse el în persană.

6 Domnule.

Mă numesc Darius Farmayan. Probabil că ai auzit vorbindu-se de mine.

Fereydun Davani simţi cum i se scurge sângele din obraji.

În primul rând, bărbatul acela îi pronunţase numele real... Şi pe urmă, Darius Farmayan era şeful biroului special *Daftari Vigie* din Austria, însărcinat cu toate acţiunile clandestine comandate de *Ettela'at*, Ministerul de Informaţii iranian. Duşmanii săi de moarte.

Pentru că nu răspundea, Darius Farmayan continuă:

— Prietenul dumitale, Majib Moghadam, ne-a dezvăluit cu amabilitate identitatea ta reală. A fost arestat şi în momentul acesta se află la Evin, secţia 311.

Acolo de unde nu se mai ieşea niciodată. Şeful biroului special *Daftari Vigie* îşi urmă monologul:

— Ne-a fost greu să-ţi reconstituim itinerarul, dar până la urmă am reuşit.

Fereydun Davani închise ochii. Se gândi la adverbul „cu amabilitate". Se întrebă câte torturi abominabile se ascundeau sub această formulare.

Darius Farmayan continuă pe un ton care exprima lăcomia:

— Sunt sigur că o să avem o conversaţie foarte interesantă! Nu încape îndoială că-i cunoşti pe cei pe care am vrea să-i găsim.

Daftari Vigie se instalase în localul Ambasadei Iran-ului, la etajul 22 al turnului Mishek, pe Leopold Bemstein Strasse, în Internaţional City of Vienna, unde se aflau agenţiile ONU. Fereydun Davani va fi probabil transferat în anexa din Zagreb, unde se

regăseau toţi agenţii însărcinaţi cu acţiunile clandestine sângeroase. Croaţia era mai tolerantă decât Austria şi nimeni nu le făcea probleme iranienilor. Era uşor să bagi prizonierul în portbagajul maşinii cu număr de înmatriculare diplomatic şi să treci frontiera Sloveniei sau Croaţiei fără să întâmpini nicio greutate.

Ieşiseră din aeroport şi mergeau acum pe autostrada care duce în centrul oraşului, trecând pe lângă o fostă rafinărie. Fereydun Davani întâlni privirea bărbatului care-i vârâse în burtă ţeava pistolului. La fel de rece şi inexpresivă ca arma sa.

Luă instantaneu o hotărâre. Inspiră profund şi întinse brusc mâinile înainte, prinzându-l de gât pe vecinul său.

Acesta scoase un muget înăbuşit. Fereydun Davani strânse din toate puterile, cu energia furnizată de disperare. Lupta tăcută dură câteva secunde, apoi omul strangulat, căruia îi lipsea oxigenul, apăsă trăgaciul armei. Urmară trei pocnituri înăbuşite. Înghesuit între cei doi bărbaţi, Fereydun Davani nu se putea mişca. Simţi o arsură violentă în capul pieptului, apoi nimic.

Preferase să moară decât să fie torturat zile-n şir.

*

— Asta seamănă a sinucidere, exclamă cu voce gravă locotenentul de la *Kripo*.

Un bărbat auster, bine ras, îmbrăcat cu un costum prost croit, cu nişte ochi albaştri spălăciţi.

Brett Dakin, şeful staţiei CIA din Viena, îşi reprimă un gest de neîncredere.

— O sinucidere! protestă el, reţinându-şi furia. Credeţi că un bărbat gol se leagă singur de pat şi pe urmă îşi taie gâtul? Dacă voia să se sinucidă, Oswald Fisk avea la îndemână un pistol înregistrat de serviciile dumneavoastră şi care ar trebui să se afle pe aici, pe undeva.

Camera americanului era plină de poliţişti, iar afară aşteptau doi brancardieri cu o targă pentru a transporta cadavrul. Brett Dakin fusese cel care anunţase poliţia austriacă. Văzând că Oswald Fisk nu vine la birou pentru o întâlnire importantă şi negăsindu-l nici la telefonul mobil.

Îşi trimisese un adjunct cu cheia apartamentului în care locuia ofiţerul de caz al Agenţiei.

După ce se asigurase că în casă nu rămăsese niciun document compromiţător, tânărul agent CIA sunase la *Kripo*[7]. Mai târziu, venise şi şeful staţiei. Acesta fusese la început stupefiat să-şi descopere colaboratorul legat de pat cu nişte cordoane de culori diferite. Nu semăna deloc cu scena unei crime... Se gândise imediat la iubita lui Oswald Fisk, Maryam Nassiri. Legătura lor era cunoscută, iar Brett Dakin ştia anumite detalii din viaţa lui Maryam Nassiri, care fusese „cernută” de poliţia austriacă. Nu-şi amintea de vreo referire la jocuri sadomasochiste...

Totuşi, se pare că asta se întâmplase.

— Credeţi că poate fi vorba de sinucidere din moment ce are mâinile legate? insistă Brett Dakin indignat.

— Şi-a eliberat una, remarcă liniştit poliţistul austriac. E suficient!

7 Kriminal Polizei – Poliţia Judiciară.

— Doar nu s-a legat singur! replică şeful staţiei CIA, gata-gata să facă un atac de apoplexie.

— Sigur că nu! recunoscu locotenentul de la *Kripo*. Bineînţeles că o să-i investigăm activităţile de dinaintea morţii.

Brett Dakin fierbea pe dinăuntru. Tocmai se pregătea să-şi ia tălpăşiţa când aproape că se ciocni de un bărbat înalt, cu un aer sever, al cărui chip se lumină văzându-l.

— *Herr* Dakin! exclamă nou-venitul, mă aşteptam să vă găsesc aici.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Amold Haslinger era şeful *Verfassungsschutz-ului*. Oficiul de Protejare a Constituţiei, echivalentul FBI-ului american. Se întâlnea regulat cu Brett Dakin şi cunoştea foarte bine activitatea reală a lui Oswald Fisk, înregistrat ca secretar adjunct al ambasadei, cu statut de diplomat. Acesta era motivul prezenţei sale aici. Schimbă câteva cuvinte în germană cu omul de la *Kripo* şi îl luă de braţ pe Brett Dakin.

— Să mergem, tehnicienii vor să facă constatările faptice pentru anchetă.

Cei doi intrară în sufragerie şi se aşezară pe canapeaua galbenă nou-nouţă.

Brett Dakin explodă şi zise cu jumătate de glas:

— Capsomanul ăsta de la *Kripo* pretinde că Oswald Fisk s-a sinucis! Ipoteza asta nu stă deloc în picioare.

— Aveţi o altă ipoteză? întrebă calm şeful *Verfassungsschutz-ului*.

Bineînţeles că nu se punea problema unui accident.

— A fost asasinat, izbucni Brett Dakin. E evident.

— De către cine?

Americanul mărturisi cu regret:

— Nu ştiu decât că Oswald avea o amantă, o anume Maryam Nassiri.

— În cazul acesta, nu încape îndoială că va fi interogată de *Kripo*, îl asigură el. O să urmăresc ancheta cu atenţie. În ce vă priveşte, dacă aveţi informaţii, comunicaţi-le la *Kripo*.

Se ridică şi strânse viguros mâna „omologului" său, apoi se retrase.

Brett Dakin nu insistă. În cele mai multe cazuri de moarte suspectă a unui străin, poliţia vieneză ajungea implacabil la concluzia că era vorba de o sinucidere... Chiar dacă defunctul fusese împuşcat din spate cu mai multe gloanţe.

La un sfert de secol după căderea Zidului Berlinului, oraşul cel mai apropiat de Estul Europei rămăsese un cuib de spioni. Aici erau reprezentate toate serviciile, atât din Est, cât şi din Vest, şi chiar şi câteva ceva mai neaşteptate, de pildă iranienii. Trebuie spus că, la Viena, 16.000 de persoane aveau statutul de diplomat.

Numeroase organizaţii internaţionale, cum ar fi OPEC, OSCE sau AIEA, erau şi ele prezente. Fiecare ambasadă era un stup de spioni, majoritatea având acoperire diplomatică. Austriecii nu discutau niciodată lista cu secretarii şi consilierii.

Atunci când unul dintre aceşti „diplomaţi" avea parte de o moarte violentă, *Kripo* ajungea cu regularitate la concluzia că era vorba de o sinucidere, deşi ştia foarte bine că se petrecuse un asasinat ale cărui cauze nu le cunoştea.

Ca şi cum Austria ar fi vrut să faciliteze sarcinile

clandestine ale tuturor acestor spioni, le oferea un uimitor sistem de comunicaţii. Toţi operatorii propuneau navigare pe internet şi servicii de telefonie fără să ceară din partea utilizatorilor niciun fel de element de identificare...

În 2010, pentru a planifica asasinarea unui conducător al Hamas-ului, Mossad-ul utilizase telefoane mobile austriece...

Şeful staţiei CIA din Viena părăsi şi el apartamentul şi urcă în limuzina cu număr de înmatriculare diplomatic parcată pe Cottage Strasse. Mai multe maşini de poliţie şi o ambulanţă staţionau în faţa hotelului particular împărţit în apartamente. Americanul se adresă şoferului:

— Ne întoarcem pe Boltzmann Strasse.

Sediul ambasadei americane. Brett Dakin îşi aprinse o ţigară şi suflă nervos fumul. Era sigur că Oswald Fisk fusese asasinat. Trebuia să descopere de către cine şi de ce, mai ales că se aflase în mijlocul unei operaţiuni importante. Tot timpul drumului, căută în minte identitatea celui care ar fi putut da lovitura, dar nu găsi pe nimeni. Nu dispunea de prea mulţi ofiţeri de caz eficienţi, ceilalţi membri ai staţiei fiind nişte analişti incapabili să desfăşoare o anchetă.

Ajunse la birou, dar tot nu găsise soluţia. Se afla la Viena doar de trei luni, preluând postul lui Bob Higgins. Încă nu se familiarizase cu Austria.

Disperat, îşi chemă asistenta, moştenită de la predecesorul său, şi-i explică toată tărăşenia. Era nevoie de un om capabil să conducă o anchetă dezagreabilă şi, fără îndoială, periculoasă, păstrând în acelaşi timp un secret absolut.

Tânăra austriacă nu stătu mult pe gânduri:

— Cred că un singur om v-ar putea ajuta, îl sfătui ea. Prinţul Malko Linge.

Capitolul III

La castelul din Liezen era sărbătoare. Marea curte de onoare era plină de zeci de standuri unde se serveau mezeluri, bere şi vinuri albe. Erau prezenţi toţi producătorii de vin din Burgerland, gătiţi cu costume mai mult sau mai puţin folclorice. Se sărbătorea sfârşitul culesului viilor.

Graţie calităţii vinului produs în acest colţ al Austriei învecinat cu Ungaria, oamenii trăiau bine, adăugând la veniturile de viticultori zecile de mori de vânt eoliene ale căror palete spintecau corbii şi provocau un şuierat atât de neplăcut, încât Elko Krisantem îi propusese lui Malko să le dinamiteze discret pe cele mai apropiate. Acesta refuzase, nedorind să afecteze veniturile vecinilor săi ţărani. Care erau un pic şi „supuşii” lui.

Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, era ultimul reprezentant al unei familii formate din şaptesprezece generaţii. Începuturile ei se găseau în epoca feudală. Margraf al Alsaciei de Jos, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Cavaler al Lânii de Aur, voievod ereditar al Voievodatului Serbiei, Cavaler de onoare şi devotament al Ordinului Suveran de Malta, Malko Linge era respectat în toată regiunea şi apreciat pentru că nu-şi abandonase vechiul castel în favoarea Vienei.

Chiar dacă două aripi erau în întregime goale şi neîncălzite şi doar câteva încăperi fuseseră dotate

cu un confort modern. De altfel, fără dolarii de la CIA, această augustă locuinţă ar fi căzut de multă vreme în ruină.

Grinzile vechi, ţiglele roase, pietrele desprinse reclamau o întreţinere constantă, iar rapacitatea meseriaşilor locali nu cunoştea margini... În Burgerland se ştia că *„Eure Hoheit”*[8] nu stătea pe grămezi de aur, dar ţinea la rangul lui. Nu trecea nicio săptămână fără ca bătrâna lise, bucătăreasa, să nu primească un jambon, ouă, o ladă de vin sau un purcel tocmai bun de fript. Fără să mai vorbim de sticlele de şnaps local care ar fi trezit la viaţă şi un mort.

Bineînţeles că vecinii lui Malko nu-i cunoşteau activitatea reală şi-i puneau aparenta bunăstare pe seama unor tranzacţii financiare obscure. În Burgerland, lumea era discretă. Nu se vorbea de bani decât în faţa unui butoi de vin alb.

Malko se opri lângă un stand instalat în faţa marii scări de piatră care ducea la intrarea în castel şi, pe dată, o ţărancă cu obraji rotunzi îi întinse un „wurstel” crocant şi un pahar de Steinhegger.

— *Bitte schön, Eure Hoheit*, zise ea cu un zâmbet care-i încreţi obrajii bucălaţi.

Malko aproape terminase de mestecat wurstelul atunci când o zări pe Alexandra făcându-şi loc prin mulţime cu un telefon în mână. Era îmbrăcată în „ţărancă”. Un pulover gri din caşmir se mula pe sânii ei magnifici, iar fusta lungă, de aceeaşi culoare, cădea pe cizmele de călărie. Deşi nu se machiase aproape deloc, era frumoasă ca întotdeauna.

8 Alteţa Sa.

Avea în proprietate o vie şi toţi cei prezenţi considerau că era una de-a lor.

Logodnica lui Malko îi întinse acestuia telefonul fără să schiţeze un zâmbet.

— E pentru tine! îl anunţă ea. Probabil unul dintre *spooks*[9].

Alexandra îi detesta pe cei de la CIA din motive obscure. Mai întâi, pentru că erau americani, iar ea îi detesta pe americani, respingându-le cultura şi manierele. În fine, pentru că îşi spunea în sinea ei că, într-o zi, una dintre aceste voci anonime o să-i dea o veste proastă.

În meseria lui Malko, speranţa de viaţă nu era nelimitată...

Malko luă aparatul şi întrebă:

— *Wer ist da?*[10]

— *Herr* Linge?

Era vocea secretarei lui Mark Hopkins, fostul şef al staţiei CIA din Viena, pe care Malko o cunoştea de mulţi ani.

— Anne! exclamă el, ce bine-mi pare că te aud. S-a întors domnul Hopkins?

— Nu, răspunse secretara râzând uşor. O să ţi-l dau la telefon pe cel care i-a luat locul, Brett Dakin. Cred că nu-l cunoşti.

Fără să aştepte un răspuns, făcu legătura.

Malko se depărtă de standul cu cârnaţi şi căută un pic de linişte. O voce molcomă şi gravă se auzi în receptor.

— Malko Linge?

— Chiar el, confirmă Malko.

---

9 Agent secret.
10 Cine e?

— Încă n-am avut plăcerea să vă cunosc, zise americanul. Ce ziceţi de un prânz mâine, la restaurantul Anna Sacher? Fac eu rezervarea. La unu şi jumătate?

Vocea era calmă, dar tonul părea îngrijorat. Malko nu mai avusese niciun contact cu CIA de aproape două luni. Probabil că şeful staţiei CIA nu-l căuta ca să cumpere de la el vin nou.

— Cu plăcere, acceptă Malko. *Bis morgen*[11].

Se strecură printre standuri pentru a ajunge în holul castelului, unde Alexandra stătea de vorbă cu viticultorii.

— *Schatzi*, o anunţă el, mâine trebuie să mă duc la Viena. Vrei să vii cu mine?

Alexandra îşi regăsi instantaneu zâmbetul.

— Cu plăcere! spuse ea. „Seven Sins”[12] a deschis un nou magazin pe Mariahilfer Strafie. Sunt convinsă că o să găsesc ceva care să mă facă fericită.

Cu alte cuvinte, voia să mai adauge câteva piese colecţiei sale de lenjerie.

*

Maryam Nassiri găsi ca prin minune un loc pentru Mini-ul său roşu chiar în faţă la Cafe Central, pe *Herr*engasse, o stradă îngustă din centrul Vienei mărginită de imobile maiestuoase şi impecabil întreţinute, apoi se îndreptă spre nr. 7, o superbă clădire albă cu două etaje care adăpostea Ministerul de Interne, *Verfassungsschutz* şi *Kripo*.

11 Pe mâine.
12 Şapte Păcate.

O rafală de vânt călduţ îi lipi de piept rochia de mătase imprimată. Lăsă să treacă o trăsură lustruită trasă de doi cai, care se îndrepta spre Michaelerplatz cu un cuplu de turişti încântaţi. Astfel de trăsuri existau peste tot, pe Ring şi în oraşul vechi, încetinind şi mai mult o circulaţie deja haotică, împiedicată de ciclişti, pietoni şi sensuri unice. Parcă un computer smintit hotărâse să taie străzile în tronsoane mici care nu se îmbucau unele în altele.

Femeia ajunse la unica intrare în minister, păzită de un singur poliţist binevoitor căruia îi arătă convocarea trimisă de *Kripo*.

Imediat, un alt poliţist o însoţi până în biroul locotenentului Zeller, aflat în a doua clădire. Fu poftită să ia loc, iar poliţistul, după ce-i verifică identitatea, începu interogatoriul.

Îşi spuse că nu avea prea des ocazia să interogheze o „suspectă” atât de fermecătoare. Maryam Nassiri nu-şi putea ascunde pieptul conturat cu precizie pe sub mătase şi îşi încrucişa des picioarele, lăsând rochia să-i descopere fugitiv coapsa bronzată. De fiecare dată, o acoperea din nou cu un gest indiferent.

Primele întrebări fură legate de relaţia cu Oswald Fisk, iar femeia admise că era amanta lui de câteva luni.

— Când l-aţi văzut ultima oară? întrebă locotenentul Zeller.

— În seara de dinaintea morţii lui, preciză femeia.

— Aţi întreţinut raporturi sexuale? întrebă poliţistul austriac cu o voce plată.

— Bineînţeles, confirmă Maryam Nassiri.

Urmară câteva clipe de tăcere. Locotenentul Zeller se întrebă dacă femeia purta sau nu sutien. Se hotărî, în sfârşit, şi-i adresă următoarea întrebare, ceva mai delicată:

— Atunci când a fost găsit fără viaţă, *Herr* Fisk avea membrele legate de colţurile patului, preciză el, aruncându-şi ochii pe raportul anchetei. Practicaţi asta în mod curent?

Maryam Nassiri schiţă un zâmbet.

— Evident, confirmă ea. Ne plăcea să ne legăm, o dată el, o dată eu… Uneori chiar ne biciuiam…

Uitându-se ţintă la monitorul computerului, locotenentul Zeller se întrebă dacă nu cumva roşise. Sigur că astfel de scene puteau fi găsite pe internet. Şi chiar văzuse câteva, dar era pentru prima dată când avea în faţa lui o practicantă în carne şi oase. Care nu era o profesionistă.

Ca şi cum ar fi vrut să-i uşureze situaţia, Maryam Nassiri îi explică spontan că practica şi echitaţia. Poliţistul notă asta în declaraţie fără să-şi dea seama dacă era o informaţie cât de cât utilă.

Se simţi bucuros că ajunsese la partea „dură” a interogatoriului.

— Cum vi s-a părut *Herr* Fisk atunci când v-aţi despărţit? La ce oră s-a întâmplat asta?

— Pe la două dimineaţa, preciză Maryam Nassiri.

— Era viu?

Femeia zâmbi.

— Sigur că da! Foarte viu! Pentru că îmi ceruse să fac anumite lucruri care-mi displac, l-am „pedepsit” şi l-am lăsat legat de pat fără să-l satisfac. Apoi am plecat.

— Avea toate membrele legate?

— Bineînţeles.

Locotenentul Zeller făcu o pauză înainte de a întreba:

— Atunci când a fost găsit mort, mâna dreaptă era dezlegată şi ţinea un brici cu care e posibil să-şi fi tăiat gâtul. Ce credeţi că s-a întâmplat?

Maryam Nassiri rămase impasibilă.

— Nu era decât un joc. Se putea dezlega cu uşurinţă. Altfel nu l-aş fi lăsat aşa.

— Cum credeţi că a murit? întrebă locotenentul Zeller.

Femeia îl privi surprinsă.

— Probabil că s-a sinucis... Nu am nicio altă explicaţie.

— Avea vreun motiv s-o facă?

— Nu ştiu, mărturisi Maryam Nassiri. Nu-l cunoşteam chiar aşa de bine. Între noi nu exista decât o relaţie sexuală.

Părea plictisită de întrebări şi începuse să-şi manifeste nervozitatea. Locotenentul Zeller profită de ocazie şi o întrebă pe un ton detaşat:

— Sunteţi de părere că n-aveţi nicio legătură cu moartea lui?

Maryam Nassiri făcu ochii mari.

— Ce fel de legătură aş putea avea eu? Era viu când am plecat. Am auzit de moartea lui de la radio.

— Dar briciul? insistă poliţistul. De unde l-a luat? Pentru că nu s-a dat jos din pat.

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate că-l ascunsese între saltea şi somieră. Mai aveţi şi alte întrebări? Am o întâlnire importantă peste o jumătate de oră.

Locotenentul Zeller ezită câteva secunde înainte

de a răspunde.

— Nu, zise el în cele din urmă. V-am scos la imprimantă depoziţia ca s-o puteţi semna.

*

Brett Dakin închise dosarul adus la ambasadă de un mesager al lui David Haslinger, şeful *Verfassungsschutz-ului*.

Dosarul întocmit de *Kripo* pentru afacerea Oswald Fisk.

Ancheta era închisă, concluzia fiind că americanul se sinucisese ca urmare a unei crize de depresie.

La urma urmei, nimic nu confirma această teorie. O notă întocmită de *Kripo* sublinia că, dacă ar fi fost vinovată, Maryam Nassiri ar fi putut fugi cu uşurinţă în Iran. Potrivit declaraţiei sale, se ducea regulat la atelierele de acolo. Faptul că nu se mişcase din Viena părea să-i dovedească nevinovăţia.

Şeful staţiei CIA îşi spuse că femeia cunoştea cu siguranţă reacţiile poliţiei vieneze: chiar dacă Oswald Fisk fusese descoperit cu membrele legate de pat, *Kripo* putea conchide că era vorba de o sinucidere. În genul acesta de afaceri, austriecii se uitau cu obstinaţie în partea opusă…

Pe de altă parte, de ce să-şi fi ucis Maryam Nassiri amantul? Nici CIA, nici *Verfassungsschutz* nu găsiseră nicio legătură între ea şi serviciile de informaţii iraniene.

Totuşi, din mai multe motive, Brett Dakin era convins că Oswald Fisk nu se sinucisese şi că frumoasa Maryam Nassiri era responsabilă de moartea lui.

Nu-i mai rămânea decât să demonstreze acest lucru.

*

Malko era deja instalat într-unul dintre fotoliile colorate în negru şi auriu din restaurantul Anna Sacher atunci când un bărbat înalt, cu un nas extrem de ascuţit şi umeri căzuţi, sosi în urma unui *maître d'hotel*. Se aşeză şi-i întinse mâna lui Malko.

— Brett Dakin. Mă bucur să vă cunosc. N-am mai fost niciodată aici, dar mi se pare minunat.

Principalul restaurant Sacher, ascuns după un salon rococo puţin cam prea încărcat, semăna cu o bombonieră verde: draperii de velur verzi, o mochetă verde, un plafon foarte înalt, lustre magnifice, tablouri din secolul al XIX-lea pe pereţi. Senzaţia era de întoarcere în timp cu cel puţin un secol. Sala era mică, în formă de L, cu mese pentru patru persoane şi spaţii convenabile între ele.

Era una dintre ultimele ascunzători luxoase din Viena. Ferestrele dădeau spre Kriiger Strasse, în spatele restaurantului. Malko îl examină pe noul şef al staţiei CIA. Corpolent, masiv, se revărsa din fotoliu. Era aproape chel, iar ochii lui albaştri străluceau de inteligenţă. Deschise meniul cu coperte negre adus de chelner.

— Nu există o listă, preciză Malko, ci numai trei meniuri. Asta e noua bucătărie vieneză. *Ganz special*[13]...

După ce aruncă o privire asupra meniului, Brett Dakin îl fixă pe Malko.

13 Foarte special.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, spuse el. Marc vă apreciază în mod deosebit.

— Aprecierea e reciprocă, îl asigură Malko. Ce mai face?

Americanul schiţă un gest evaziv.

— Oh, cred că se duce la Moscova ca nr. 2. Deocamdată, se află la Washington.

Aleseră amândoi meniul al doilea, mai simplu. Americanul îl lăsă pe Malko să aleagă vinul, o idee bună, desigur. Acesta alese un vin austriac, Das Phantom, extrem de scump. CIA era bogată.

Malko aşteptă să guste din Das Phantom şi, liniştit, puse întrebarea esenţială:

— Bănuiesc că aveţi o problemă…

Brett Dakin roşi feciorelnic.

— Ţineam *foarte mult* să vă cunosc, îl asigură el. Dar, aşa e, avem o problemă. Aţi citit ceva foarte special.

Despre moartea unui american pe nume Oswald Fisk? Sau poate că l-aţi cunoscut personal?

— Răspunsul este negativ în ambele cazuri, replică Malko. De ce?

— Oswald Fisk era adjunctul meu. Un băiat strălucit.

— De ce „era”?

— A murit. Potrivit concluziilor trase de *Kripo*, s-a sinucis.

Americanul îi povesti lui Malko circumstanţele ciudate ale morţii agentului CIA. Malko râse în sinea lui: austriecii erau întotdeauna atât de prudenţi. Nu trebuie să te amesteci în afacerile altora… Conchise într-o manieră puţin caustică:

— Din ceea ce-mi spuneţi, trag concluzia că nu

prea sunt şanse ca acest nefericit să se fi sinucis... Aveţi vreun suspect?

— O suspectă, îl corectă Brett Dakin.

Continuă cu descrierea vieţii sexuale a lui Oswald Fisk, apoi încheie:

— Ştiam de existenţa acestei femei, Maryam Nassiri. Am cercetat-o şi noi, şi *Verfassungsschutz*. N-am descoperit nimic suspect. A venit în 1996 să studieze la Viena decoraţiunile interioare, a obţinut o diplomă şi s-a lansat în meseria ei. A avut succes destul de curând după aceea. Lucrează atât în Austria, cât şi în străinătate, ducându-se chiar şi în Iran pentru a deschide diverse ateliere.

— Nu e o refugiată politic?

— Nu. Probabil că familia ei a avut bani de vreme ce a putut s-o întreţină timp de cinci sau şase ani. Potrivit austriecilor, faptul că se întoarce din când în când în Iran nu e de mirare. A avut întotdeauna un paşaport iranian şi mulţi dintre conaţionalii ei procedează la fel, întorcându-se regulat în ţara de baştină pentru diverse afaceri sau ca să-şi viziteze familiile. Ayatollahii sunt oameni pragmatici...

— Niciun contact cu oamenii din *Ettela'at* de aici?

— Potrivit austriecilor, nu. Nici la Langley nu s-au descoperit mai multe despre ea. De altfel, stilul său nu e chiar islamic...

Strecură mâna în buzunar şi-i întinse lui Malko un teanc de fotografii făcute cu un teleobiectiv. O femeie frumoasă, mai curând roşcată, cu un chip energic, îmbrăcată cu o rochie mulată pe pieptul frumos, degajând un aer sportiv.

Nu prea părea o adeptă a *chador-ului...*

Într-o fotografie în care urca într-un mini Austin îşi

dezvelea coapsele într-o manieră care i-ar fi provocat un infarct unui credincios fanatic.

În alta ieşea dintr-un magazin, urmată de un bărbat care căra o masă rotundă cu picioare ce semănau cu labele unui flamingo roz, tăblia fiind înconjurată de pene roz din metal. În spate se zărea vitrina unui magazin de decoraţiuni interioare. Brett Dakin preciză:

— Maryam Nassiri confecţionează mobilă şi obiecte din metal aflate în depozitul galeriei OTTO de pe Seilergasse. E foarte activă, nu pare deloc o acoperire.

— De fapt, remarcă Malko, pare „curată”, dar faptul că este iraniană nu v-a determinat să-i interziceţi omului dumneavoastră să continue această legătură? întrebă Malko în momentul în care antreurile erau aduse pe două imense farfurii verzi.

Americanul se strâmbă.

— Era o chestiune delicată. Nu ne-a ascuns niciodată nimic. Era divorţat, aşa că nu putea fi condamnat la un celibat sexual. Sigur, fata era iraniană, dar nu era un motiv suficient de puternic pentru a-i interzice unui agent să se întâlnească cu ea. Mai ales că fusese cercetată, iar „profilul” ei nu corespundea deloc cu cel al unei islamiste.

— Nu toţi islamiştii poartă barbă şi *chador*, observă Malko. Nu am idei preconcepute, însă, în timpul Războiului Rece, „rândunelele” sovietice se încadrau perfect în peisaj.

— E adevărat, recunoscu cu regret Brett Dakin atacând antreurile.

După ce terminară de mâncat, Malko remarcă:

— Oswald Fisk a murit, iar această femeie nu mai

are nicio legătură cu Agenţia. Prin urmare, în afară de a încerca să descoperiţi asasinul, ce altceva mai puteţi face? Şi, mai ales, ce pot face eu pentru voi?

Brett Dakin clătină grav din cap.

— Ştiţi foarte bine că ne străduim întotdeauna să-i răzbunăm pe membrii Agenţiei căzuţi în misiune…

Malko revăzu în minte *„wall of honour”* din holul vechii clădiri deţinute de CIA la Langley, precum şi placa de marmură neagră cu stelele de aur reprezentându-i pe agenţii căzuţi la datorie. După părerea lui, nu acesta era şi cazul lui Oswald Fisk.

Se uită la Brett Dakin şi întrebă:

— Dacă acceptăm ipoteza că această Maryam Nassiri l-a asasinat pe Oswald Fisk, trebuie să aflăm de ce anume ar fi făcut acest lucru. Oare e vorba de o răzbunare din partea organizaţiei *Ettela'at* împotriva voastră?

— Nu, nu cred, precizează şeful staţiei CIA, dar mai există ceva.

Scoase din buzunar un articol decupat din *Kronen Zeitung* şi i-l întinse lui Malko. Era un scurt paragraf de pe pagina 3 care relata descoperirea făcută într-o pădure din comuna Grinzig, un deal împădurit din nord-vestul Vienei: cadavrul unui bărbat devorat parţial de mistreţi, dar aparent ucis de gloanţe.

Malko îi înapoie tăietura din ziar şi întrebă:

— Există vreo legătură între asasinarea acestui om şi „sinuciderea” lui Oswald Fisk?

Americanul aprobă din cap.

— Da. Mortul descoperit la Grinzig se numeşte Fereydun Davani. Este iranian şi face parte din Mujahidin Khalk, fiind recrutat şi pregătit de noi. Era „instruit” de Oswald Fink. Se întorcea din Iran şi

trebuia să se întâlnească cu agentul nostru în ziua următoare celei în care a murit. Din punctul meu de vedere, cineva a făcut tot posibilul pentru a-i împiedica să se întâlnească…

„Cineva” era *Ettela'at*, care a folosit-o pe Maryam Nassiri pentru a-şi atinge scopul.

„Sinuciderea” lui Oswald Fisk devenea astfel destul de dubioasă. Malko începu să înţeleagă motivul pentru care Brett Dakin era atât de interesat de voluptuoasa iraniană.

Capitolul IV

Malko se uită în jur. Trei mese erau ocupate de clienţi care vorbeau cu voce joasă. Părea de-a dreptul necuviincios să evoci lumea violentă în care trăia el în ambianţa antifonată a acestei oaze de lux care era restaurantul Sacher.

Îşi fixă privirea asupra lui Brett Dakin.

— Ce motiv destul de serios ar putea exista pentru a asasina doi oameni? întrebă el. Unul fiind un agent CIA.

Brett Dakin coborî vocea:

— Acum două săptămâni, Fereydun Davani, care locuieşte în Austria, dar se duce des la Teheran pentru a culege informaţii, i-a comunicat lui Oswald o veste de primă importanţă.

— Care anume? întrebă Malko.

Brett Dakin coborî şi mai mult vocea, de parcă în draperiile de velur verzi ar fi fost ascunse microfoane.

— Cred că numele de Ardeshir Nassampur nu vă spune nimic, nu-i aşa?

— E iranian?

— Da. Un specialist în fizică nucleară în vârstă de 41 de ani. Conduce în Iran producţia de hexafluorură de uraniu. Acest gaz alimentează centrifugele care îmbogăţesc uraniul „civil” pentru a-l transforma în uraniu militar, de la 26 la 98, concentraţia necesară pentru a construi o bombă nucleară. Ardeshir Nassampur este unul dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă din generaţia lui. A primit în 2009 Marele Premiu al Cercetării Militare din Iran. Este unul dintre puţinii care *ştiu* exact unde se află iranienii în cursa lor pentru înarmare nucleară. De mai mulţi ani, iranienii îmbogăţesc uraniul civil, mai mult sau mai puţin clandestin, cu ajutorul centrifugelor înalte de 1,80 m, care ating 1.000 de rotaţii pe minut.

Fragile, dar eficiente.

— Cred că acest individ e păzit ca Fort Knox, conchise Malko.

Vocea lui Brett Dakin se transformă în şoaptă:

— Nu, e aici, la Viena.

*

De data aceasta, Malko rămase cu gura căscată.

— A trădat? întrebă el.

— Din păcate, nu. Asta e informaţia pe care i-a adus-o acum câteva zile Fereydun Davani lui Oswald. Se pare că Ardeshir Nassampur a suferit un accident vascular cerebral, iar acum e spitalizat aici, la Viena, la Allgemeines Krankenhaus, fiind tratat de profesorul Zepner. Sub o identitate falsă, evident.

— Evident, recunoscu Malko, e o informaţie de cea mai mare importanţă. Cum vă gândiţi s-o

exploataţi?

— După ce am comunicat-o la Langley, îi explică americanul, Agenţia a cerut de la Casa Albă un ordin executiv pentru a-l ridica pe omul de ştiinţă iranian. Cererea a fost imediat acceptată, iar Oswald Fisk trebuia să coordoneze operaţiunea.

— Ştiţi ce fel de informaţie adusese cu el Fereydun Davani?

— Nu, mărturisi Brett Dakin. Poate numărul salonului în care se află sau durata şederii în oraş.

— Aţi fost la faţa locului?

— Da. I-am reperat pe iranienii care stau de pază şi supraveghează clădirea în care se află Ardeshir Nassampur.

— Ar trebui să aflăm sub ce nume e spitalizat, îl sfătui Malko. Probabil că a sosit pe targă cu un avion Iranair şi a ajuns la spital cu ambulanţa.

— Cu siguranţă, recunoscu Brett Dakin, dar n-avem de unde să ştim toate amănuntele.

— Poate că aş avea eu, continuă Malko. Elko Krisantem are un prieten turc care lucrează la aeroportul Schwechat şi întocmeşte frahturi. Uneori, îi vinde caviarul sosit prin contrabandă din Iran. Poate ştie când a venit şi sub ce nume…

— Excelent, aprobă americanul, dar nu e suficient. Sunt sigur că Maryam Nassiri ştie multe lucruri. Aş vrea s-o descoaseţi. Sunt aproape sigur că are legături cu *Ettela'at*. Ea ştie de ce a fost asasinat Oswald. „Legenda" dumneavoastră e formidabilă. Austriac, proprietarul unui castel. Puteţi agăţa fără probleme o decoratoare, pe deasupra şi o femeie *foarte* frumoasă.

Un înger trecu, stricându-se de râs.

— Uiţi un amănunt, dragul meu Brett, obiectă Malko. Dacă Maryam Nassiri are într-adevăr legături cu *Ettela'at*, ei îmi cunosc „pedigriul"... în plus, ştiu că le-am mai încurcat jocurile şi altădată. La un moment dat, au pus chiar mâna pe Alexandra. Mă trimiteţi la un adevărat masacru. Le-am făcut destul rău şi de-abia aşteaptă să se răzbune...

Contrariat, Brett Dakin exclamă:

— Refuzi?

Malko clătină din cap în timp ce ataca desertul: un „Bums-Strudel".

— Nu, dar scot în evidenţă dificultăţile operaţiunii. Mai întâi, ce aşteptaţi voi de la Maryam Nassiri? Să-mi mărturisească amabilă că, într-un moment de enervare, i-a tăiat gâtul lui Oswald Fisk?

— Sigur că nu, zise Brett Dakin, dar dacă e într-adevăr amestecată în povestea asta, o să-i prevină pe cei din *Ettela'at*, care, de frică, vor comite o greşeală.

— Tot or să vrea să mă omoare, conchise Malko. Asta-i tot ce aveţi?

— Nu. Ştiu că un înlocuitor al lui Fereydun Davani o să sosească în oraş. Ar trebui să stai de vorbă şi cu el. Pe urmă, trebuie mers la AKH[14]. O răpire se pregăteşte din timp.

— Asta e uşor, recunoscu Malko.

Brett Dakin era simpatic, dar părea că nu prea are idei. Malko înţelese de ce făcuseră apel la el.

— O să vedem, încheie el. O să rămân la Viena câteva zile să-mi dau seama de unde trebuie începută operaţiunea asta.

— Galeria unde îşi expune mobilele Maryam

14 Allgemeines Krankenhaus.

Nassiri se află pe Seilergasse nr. 2, lângă Stephansplatz, adăugă Brett Dakin cerând nota de plată.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din restaurant şi se despărţiră în faţa recepţiei.

— Te ţin la curent, promise Malko.

Apoi sună în cameră. Alexandra încă nu se întorsese de la cumpărături.

Malko ajunse pe Philharmoniker Strasse şi se îndreptă spre Kürtnergasse, zona pietonală. Seilergasse se afla ceva mai departe. Înainte de a da colţul cu Sacher, se întoarse şi-l zări la volanul Jaguar-ului său pe Elko Krisantem care se opri în faţă la Sacher. Turcul ocoli maşina pentru a-i deschide Alexandrei portiera. Înainte de a intra pe Kürtnergasse, Malko avu timp să mai vadă picioarele lungi, îmbrăcate cu ciorapi negri, ale Alexandrei.

Ea nu-l văzuse.

Poate că era mai bine aşa: n-ar fi fost tocmai indicat s-o ia cu el în timp ce-o căuta pe Maryam Nassiri.

*

Pe fâşia neagră de deasupra vitrinei de sticlă era scrisă cu litere roşii menţiunea „Eccentric fetish shop”. Era unul dintre cele mai la modă magazine din Viena, aflat la începutul lui Lindengasse, în sectorul 7, chiar la vest de Burg Ring, în inima cartierului Neubau.

Maryam Nassiri împinse cu o mână fermă uşa de la Tiberius şi pătrunse în Mecca culturii

sadomasochiste. Îşi scoase ochelarii şi băiatul de la casă o salută cu un discret *Grüß Gott*.

Era destul de cunoscută în acest magazin special, de unde îşi procura diverse accesorii destinate satisfacerii păcatului său minor: ţinute din latex negru, măşti, cătuşe, frânghii şi tot soiul de alte obiecte de a căror existenţă ayatollahii nu aveau nici cea mai mică idee...

Nu erau decât două sau trei persoane pe toată lungimea micului magazin. Parcurse culoarul central, uitându-se distrată la obiectele expuse.

La capătul culoarului, un tânăr contempla un instrument de mărire a penisului.

Era solid, cu părul tuns scurt şi aerul unui student întârziat. Se întoarse şi-i adresă lui Maryam Nassiri un zâmbet uşor. Aceasta nu pierdu timpul.

— Voiai să mă vezi? întrebă ea.

Nu-i cunoştea decât prenumele, Iradj, care era probabil unul fals. Prin el ţinea legătura cu secţia *Ettela'at* din Viena. Se întâlneau cât mai puţin posibil. Atunci când iranienii doreau un contact, îi lăsau mesaj la galeria OTTO, unde îşi expunea Maryam creaţiile, cerându-i să treacă pe la atelierul de pe Bauer Strasse.

— Da, sora mea, şopti în persană Iradj Lak. Şefii sunt neliniştiţi din cauza ta. Ar fi imprudent să rămâi la Viena. Eşti în pericol. Americanii nu cred că Oswald Fisk s-a sinucis.

Maryam Nassiri nu se impacientă.

— Poliţia austriacă a declarat că sunt nevinovată. Mie îmi este de-ajuns.

— S-ar putea întâmpla ca americanii să te răpească şi să te trimită în SUA, insistă tânărul. Ar fi

mai bine să pleci rapid în Iran. Îţi putem obţine un loc la orice zbor. Nu vrem să păţeşti ceva.

— Imposibil!

Vocea lui Maryam Nassiri izbucni ca un pocnet de bici.

— De ce?

— Trebuie să tennin o lucrare importantă, cea mai mare pe care am tăcut-o la Viena. Mai am nevoie doar de cincisprezece zile. Pe urmă, dacă vreţi, o să plec.

— *Baleh. Baleh*![15] murmură Iradj. O să-i transmit şefului meu.

Maryam Nassiri se depărtase deja, înhăţând în trecere o pereche de mănuşi de latex cu ţinte de metal de care nu avea neapărată nevoie, dar asta justifica vizita făcută la Tiberius. Mental, se îndepărtase de oamenii din *Ettela'at*. Nici măcar nu-i întrebase de ce ceruseră moartea lui Oswald Fisk aşa de în pripă. Puţin îi păsa: pur şi simplu îşi dusese la capăt o răzbunare personală.

De-acum, putea contempla fotografia mamei ei cu mai multă seninătate.

Pentru că era frumos afară şi găsise mai devreme un loc de parcare, se duse pe terasa Gathaus Andreas Blocher din capătul străzii şi comandă un „Wiener Melange"[16]. Următorul client urma s-o mai aştepte puţin.

*

Malko se opri în faţa galeriei OTTO, pe Seilergasse

15 Bine.
16 Cafea cu lapte.

nr. 2, a cărei intrare era împrejmuită de un arc de aramă ce strălucea în soare.

În vitrină se vedea o adunătură de obiecte bizare. În spatele unei mese rotunde, cu picioare fine dintr-un metal vopsit în roz, care o făcea să semene cu o pasăre flamingo, o garnitură de blană asortată înconjura tăblia. Deasupra atârna o insectă stranie din papier mâche care, având în vedere dimensiunile enorme, părea să provină de la Cernobîl...

Se afla la marginea cartierului pietonal: strada se termina acolo. Pe partea opusă era Stephansplatz.

Împinse uşa galeriei OTTO şi o tânără durdulie, cu obraji rozalii, îi ieşi în întâmpinare, salutându-l veselă:

— *Grüβ Gott!* Vă interesează ceva anume, mein *Herr*?

— Mă uit, răspunse Malko. Am de mobilat mai multe camere dintr-o locuinţă mare şi caut obiecte originale.

— Aţi nimerit bine! îl asigură vânzătoarea. Avem o mulţime, de pildă masa din vitrină.

Arătă spre masa „flamingo” şi continuă imediat:

— O decoratoare a creat-o, Maryam Nassiri. E foarte talentată.

— E aici? întrebă Malko.

Femeia se posomorî.

— Din păcate, nu! Nu se ştie când o să treacă. Aş putea să vă notez numărul de telefon pentru stabilirea unei întâlniri.

Malko încă mai ezita atunci când o maşină roşie decapotabilă opri în faţa magazinului şi în spatele chioşcului care separa strada de Stephansplatz. Din

ea coborî o femeie tânără cu părul scurt, cu un dosar enorm sub braţ, ochelari de soare ridicaţi pe creştet şi o rochie verde imprimată, mulată pe nişte sâni magnifici.

Vânzătoarea exclamă:

— *Ach!* Aveţi noroc, iat-o pe *Frau* Nassiri.

Se grăbi să-i deschidă uşa. Iraniana intră în magazin ca o furtună, se împiedică, scăpă pe jos dosarul şi începu să înjure ca un birjar.

Malko o ajută să adune hârtiile de pe jos şi privirile li se întâlniră.

Femeia pe care CIA o suspecta de asasinarea lui Oswald Fisk avea nişte minunaţi ochi verzi.

Capitolul V

Întoarsă spre nou-venită, vânzătoarea i se adresă pe un ton respectuos:

— Domnul este interesat de creaţiile dumneavoastră, *Frau* Nassiri.

Un zâmbet larg lumină imediat chipul iranienei, care se debarasă de dosar şi-i aruncă lui Malko o privire aproape tandră.

— Nici nu ştiţi ce plăcere îmi faceţi! spuse ea cu căldură. Ce anume vă interesează?

— Taburetul acesta e drăguţ, remarcă Malko arătând spre un fel de măsuţă pătrată, acoperită cu velur roşu.

— Aveţi gust! constată imediat Maryam Nassiri. L-am adus din Iran. Este un „korsi”, un obiect persan tradiţional pe care se joacă cărţi sau chiar se poate mânca; în mod normal, e acoperit cu o carpetă.

Chipul ei prinsese viaţă: era vizibil sinceră. Şi

extrem de seducătoare dacă luai în considerare sânii voluminoşi şi ascuţiţi de sub rochia imprimată.

În afară de zâmbetul comercial, Malko mai remarcă şi altceva în ochii ei verzi: îl judeca aşa cum examinează o femeie un bărbat pe care are chef să-l aibă în pat. Era ca un animal de pradă, îşi spuse că nu trebuia să exagereze.

— Nu prea am timp acum, spuse el, o să revin altădată.

— Locuiţi la Viena? întrebă imediat Maryam Nassiri.

— Deocamdată stau la Sacher, spuse Malko.

— *Locuiţi* la Sacher?

Malko zâmbi.

— Nu, nu, am un castel în Burgerland, la o sută de kilometri de Viena, dar vin deseori aici.

Maryam Nassiri era topită. Dăduse peste clientul ideal: evident bogat, cu un castel de mobilat şi un farmec anume. Trăind cam ca un bărbat, iraniana se aprindea repede. În afară de ateliere, activitatea sexuală era singura ei distracţie.

Întrebă în glumă:

— Ar trebui să mă luaţi şi pe mine la castel. V-aş putea spune care dintre obiectele mele s-ar potrivi acolo; bineînţeles că decizia vă aparţine...

Singura nemulţumită ar putea fi Alexandra. Văzând o creatură ca Maryam Nassiri ar scoate imediat la vedere securea războiului. Malko avea tot mai mult senzaţia că bunăvoinţa iranienei nu era în întregime comercială... între ei se născuse o legătură. Îi venea greu şi-o imagineze pe această femeie frumoasă şi sofisticată tăindu-i gâtul amantului său cu sânge rece. În orice caz, chiar

dacă nu era vinovată de asasinarea lui Oswald Fisk, avea cu siguranţă alte calităţi...

— Bine! conchise el, acum trebuie să plec, dar vă promit că revin.

— O să fiu aici mâine dimineaţă, preciză imediat Maryam Nassiri. O să vă pregătesc fotografii cu interioarele pe care le-am creat până acum. Sper să vă placă.

Malko îi întinse mâna, ea i-o luă şi, spontan, se aplecă spre el şi-l sărută.

Pe obraz, dar foarte aproape de gură.

— *Bis morgen früh*[17].

Ajungând pe Sachergasse, Malko se simţea mulţumit. Dacă vechiul lui instinct de vânător nu-l înşela, voluptuoasa iraniană era gata să se joace puţin cu el.

Totul era să nu sfârşească la fel ca Oswald Fisk.

*

Iuri Brodski coborî din avionul de Londra la ora 16:45. Ofiţerul austriac de la Imigrări aruncă o privire discretă pe paşaportul lui german, apoi îl lăsă să intre în sala bagajelor pentru a-şi recupera voluminoasa valiză Samsonite. Cu acelaşi zbor călătorise şi un anume John Dearlove, deţinătorul unui paşaport britanic, care debarcă şi el după câteva minute. Cei doi plecară cu taxiuri diferite de la aeroport şi ajunseră în final amândoi la hotelul Ibis de pe Mariahilfer Strasse, marea arteră comercială. Îşi luă fiecare o cameră, dar nu vorbiră între ei.

17 Pe mâine dimineaţă.

Cam pe la aceeaşi oră, o femeie cu paşaport irlandez, pe nume Gal Folliard, coborî din avionul companiei Irish Airways şi se instală la Ambassador Neumarkt, un hotel minunat, bine situat, cu o magnifică scară monumentală de marmură.

Plecate cu diferite avioane care decolaseră din Europa şi Australia, douăzeci şi trei de persoane aterizară pe parcursul zilei şi se cazară la diferite hoteluri, de la cele mai luxoase la cele mai modeste. În total, erau doisprezece britanici, şase irlandezi, un german, doi australieni şi doi italieni. Austria fiind o destinaţie turistică apreciată, niciuna dintre aceste persoane nu atrase atenţia în mod deosebit.

Totuşi, cu excepţia unuia, toate paşapoartele acestor călători erau false. Unii le cumpăraseră de pe piaţa neagră, alţii le căpătaseră de la serviciile tehnice ale Mossad-ului, fiind nişte fotocopii autentice ale unor paşapoarte prezentate la aeroportul din Tel Aviv de călători nevinovaţi.

Pe scurt, era vorba de o puternică unitate de comando a Departamentului „Cezareea” din cadrul Mossad-ului, cunoscută şi ca „echipa de asasini”. Aceştia erau însărcinaţi de prim-ministrul Beniamin Netanyahu să pună capăt vieţilor celor mai puternici duşmani ai Israelului. În ebraică se numeau *kidon*. Nimeni nu le cunoştea adevărata identitate. Se antrenau în secret şi puteau da lovitura în orice parte a lumii. Ultima lor misiune fusese executarea la Dubai a lui Mahmud Ali Mabuh, fostul şef al Unităţii 101a Hamas-ului, care ucisese cu mâna lui doi israelieni şi devenise apoi armurierul organizaţiei, colectând fonduri din Golf şi din Iran. După aceea, cumpărase arme de pe piaţa neagră

pentru a le trimite în Sudan.

În trecut, aceşti oameni dăduseră lovituri cam peste tot prin lume, dispărând apoi ca nişte fantome.

Omul pe care primiseră ordin să-l asasineze se numea Ardeshir Nassampur, savantul iranian care venise să-şi îngrijească sănătatea la Viena. Vestea prezenţei sale în spitalul AKH le fusese comunicată de CIA, care avea grijă să transmită mai departe astfel de informaţii. Nu prin intermediul staţiei din Viena, ci prin cea din Tel Aviv. Era, evident, o informaţie capitală, care declanşase o reuniune a Cabinetului de Securitate israelian.

Ardeshir Nassampur se afla în capul listei cu oameni de ştiinţă iranieni care trebuiau eliminaţi pentru a frâna proiectele militare nucleare ale acestei ţări.

În Iran era greu să dai o astfel de lovitură pentru că Nassampur nu se afla la Teheran, ci în centrul din Fordow, extrem de bine apărat. Faptul că părăsise ţara reprezenta o ocazie nesperată. Americanii îi informaseră că, potrivit surselor lor, savantul suferise un atac vascular cerebral şi că se afla la secţia de neurologie din Allgemeines Krankenhaus, condusă de profesorul Zepner.

Discuţia purtată la Tel Aviv nu fusese lungă. O asemenea ocazie nu se va mai ivi niciodată.

Prim-ministrul, Beniamin Netanyahu, semnase ordinul de începere a operaţiunii. De urgenţă. În general, astfel de evenimente erau pregătite cu câteva săptămâni înainte. De data aceasta, timpul era scurt, pentru că nu se ştia cât va rămâne Nassampur la Viena.

Acest proiect primise sprijinul entuziast al noului şef al Mossad-ului, Tamir Pardo. Acesta era de părere, ca şi predecesorii săi din fruntea „Institutului", că bombardarea instalaţiilor nucleare iraniene ar fi o nebunie cu consecinţe incalculabile. Prin urmare, trebuia acţionat prin alte mijloace pentru a întârzia la maximum programul iranian.

Lichidarea lui Ardeshir Nassampur, omul care alimenta centrifugele, reprezenta o pierdere importantă pentru programul nuclear al Teheranului.

Şi nu exista riscul de a declanşa represalii politice. Nu era altceva decât o altă operaţiune clandestină, asemănătoare cu cele care conduseseră la lichidarea mai multor oameni de ştiinţă în Iran. Erau asasinate în care *Mujahidin Khalk* jucaseră un rol vital, pentru că trăiau în Iran. Erau militanţi versaţi care-i urau pe mollahi şi nu ezitau să-şi rişte viaţa.

De data aceasta, în afară de informaţia transmisă de CIA, era vorba de o operaţiune a Mossad-ului 100. Având în vedere toleranţa austriecilor, riscurile erau limitate. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să dea lovitura.

*

Malko se afla în camera sa de la hotelul Sacher atunci când sună telefonul.

— Sper că nu v-am trezit, îl chestionă vocea energică a lui Maryam Nassiri.

Slavă Domnului că Alexandra plecase la cumpărături! Altfel, vocea asta feminină i-ar fi declanşat furia.

— Deloc! o asigură Malko. Mă pregăteam să vă

vizitez.

— Pentru asta v-am sunat şi eu, îi explică decoratoarea. O întâlnire legată de atelierul la care lucrez mi-a dat planurile peste cap. Trebuie să mă duc la Kitzbuhel, aşa că sunt obligată să plec chiar acum şi o să mă întorc diseară.

— Păcat, recunoscu Malko. Rămâne pe altădată.

— O să fiu înapoi spre sfârşitul zilei. Ne putem vedea pe la şapte la OTTO.

— În acest caz, e perfect, spuse Malko. Pe diseară.

*

Naham Admoni intră în parcarea fostului palat Schwarzemberg la volanul maşinii închiriate şi opri lângă clădirea cu ferestre închise.

Cu câţiva ani înainte, Palais Schwarzemberg fusese unul dintre cele mai agreabile locuri din Viena. Situat la doi paşi de Opemring, la capătul pieţei Schwarzemberg, cuprindea un restaurant şi un mic hotel ce dădea spre un parc de mai multe hectare aflat între Prânz Eugen Strasse şi Rennweg.

Din păcate, familia Schwarzemberg, care locuise întotdeauna într-o aripă a palatului, hotărâse să interzică accesul vizitatorilor, iar acum mai era utilizată de locuitorii din cartier doar parcarea ce dădea spre Prânz Eugen Strasse. Marea clădire fusese abandonată, iar vara, parcarea era uneori un refugiu pentru îndrăgostiţi.

După câteva clipe, un Opel intră la rândul său în parcare şi se opri în spatele maşinii lui Naham Admoni.

O femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată cu

un taior prost croit, coborî şi se îndreptă spre vehiculul lui Naham Admoni. Urcă în maşină şi întoarse capul spre bărbatul de la volan, întrebându-l în ebraică:

— E-n regulă?

— Deocamdată, răspunse Naham Admoni.

— Tu?

— Şi eu. Am început urmărirea. Nu e uşor. Allgemeines Krankenhaus e imens. În afară de clădirea principală, mai există cel puţin alte cincisprezece. Indicatoarele sunt insuficiente, în plus, nu ai unde să parchezi. Nu există decât o singură intrare, pe Währinger Gürtel, şi o ieşire tot pe Gürtel.

— Ai reperat Serviciul de Neurologie?

— Da. Se află imediat în partea dreaptă a intrării, într-o clădire pe care o împarte cu o secţie de neurologie pentru copii.

— Vreo urmă a iranienilor?

— O maşină oprită în faţă, acolo unde parchează ambulanţele, cu nişte bărbaţi în ea. Încă n-am reuşit să intrăm înăuntru. O să fie dificil.

Nadia Pruty era responsabilă de echipa *Nevioth*. Studierea împrejurimilor, fabricarea de legitimaţii şi de chei false atât de necesare, protejarea *kidon-ilor* în timpul şi după terminarea acţiunii.

Toţi agenţii păstrau legătura prin intermediul telefoanelor mobile austriece cu numere imposibil de urmărit. Puteau fi procurate cam de peste tot. O măsură de a facilita turismul…

În afară de echipele operaţionale, mai exista şi una formată din doi medici care veneau în ajutorul agenţilor israelieni în cazul unui accident.

La Tel Aviv se hotărâse ca savantul iranian să fie lichidat cu levofentanyl, o substanţă care provoacă paralizia muşchilor în mai puţin de un minut.

Pentru a evita orice fel de zgomot nedorit, un *kidon* îi va apăsa pe faţă o pernă. Exista un singur inconvenient: otrava lăsa urme în organism, însă toţi agenţii israelieni vor fi departe atunci când se va face autopsia, dacă va avea loc vreuna. Austria era o ţară prietenă şi nu se vor face valuri. Fără împuşcături, fără violenţă pe faţă: întreaga operaţiune trebuia să se desfăşoare în linişte...

Naham Admoni, responsabilul *kidon*-ilor din grupul agenţilor israelieni, sosise în ajun la Viena sub numele de luri Brodski pentru a-l asasina pe Ardeshir Nassampur.

Cei care trebuiau să-i dea savantului iranian lovitura fatală erau în număr de cinci. Patru bărbaţi şi o femeie. Toţi versaţi în asasinate comandate.

Nu se vor mişca din hotel până în ultimul moment, comportându-se ca nişte turişti normali.

Echipa *Nevioth* avea ca sarcină descoperirea locului exact în care se afla omul ce trebuia eliminat. Mijloacele de acces, traseul, eventualele deghizări şi, mai ales, numărul salonului şi împrejurimile. Idealul era o acţiune rapidă şi fără zgomot.

Nişte fantome mortale.

Echipa *Nevioth*, specializată în deschiderea uşilor, era capabilă să forţeze orice fel de broască magnetică.

— Unul dintre ai noştri trebuie internat în secţia asta sau într-una alăturată, ca să avem un sprijin în momentul acţiunii, sugeră Naham Admoni. Vor fi

facilitate astfel şi deplasările în interiorul spitalului.

— O să mă ocup de asta, îl asigură Nadia Pruty. Am contactat un *katzas* local. O să se ocupe el. Conduce o reţea de *sayanim*. Unul dintre ei va fi internat cu ajutorul unui prieten care este medic aici.

Sayanim erau nişte evrei obişnuiţi, fără legătură directă cu Mossad-ul, dar care acceptau să-i facă diverse servicii. Nu erau niciodată plătiţi, acţionau doar din patriotism. Existau peste tot prin lume, în toate profesiunile imaginabile.

Katzas îi studiau şi, într-o zi, îi abordau cu fatidicele cuvinte:

„Avem nevoie de un serviciu. E pentru securitatea Israelului.”

— Dar americanii? întrebă Naham Admoni. Oare nu au de gând să intervină în vreun fel?

Pe chipul Nadiei Pruty apăru un surâs rece.

— Ştii bine că nu se simt în largul lor în cazul unor astfel de operaţiuni, mai ales într-o ţară ca Austria. Aici, acţionează doar prudent.

— Asta e bine. Ne întâlnim din nou mâine, conchise Naham Admoni.

Responsabila echipei *Nevioth* coborî din maşina lui şi se duse spre a sa. Naham Admoni aşteptă câteva minute, apoi plecă şi el. Se gândi să profite de distracţia obligatorie şi să se ducă să vadă expoziţia Klimt. Cu toate astea, nu prea-i avea la inimă pe austrieci. Înainte de război, la Viena trăiau 200.000 de evrei, iar astăzi nu mai existau decât câteva mii. Austria fusese una dintre cele mai feroce ţări în ceea ce-i priveşte.

Acum era greu să-ţi imaginezi acest trecut într-un

oraş de o curăţenie maniacală, cu tramvaie roşii silenţioase şi imobile zugrăvite în culori vesele.

Capitolul VI

Malko ajunse la capătul lui Seilergasse aproape alergând. Alexandra îl reţinuse pentru a-i arăta ultimele cumpărături.

Nu-i spusese cu cine anume avea întâlnire. Logodnica lui ştia că singurul motiv al prezenţei lui la Viena erau acei „spooks”, cum îi numea ea. Subiectul acesta însă n-o interesa deloc.

Ajunse la galeria OTTO cu respiraţia tăiată, îi deschise însăşi Maryam Nassiri, deşi vânzătoarea blondă era prezentă şi ea. Îmbrăcată cu un pulover verde şi jeanşi, iraniana părea epuizată. Cu toate acestea, zâmbetul ei era la fel de strălucitor ca şi în ziua precedentă.

— Tocmai am sosit şi eu, spuse ea, şi o să fiţi dezamăgit.

— De ce? întrebă Malko.

— N-am avut timp să trec pe-acasă să iau fotografiile, îi explică femeia. V-ar deranja dacă aţi veni la mine să le vedeţi? Maşina mea e aici.

Malko ezită.

— Nu se poate mâine? sugeră el.

— Imposibil. O să-mi facă mare plăcere să vă arăt ce fac şi poate că asta o să vă dea vreo idee în legătură cu castelul dumneavoastră.

— OK, conchise Malko.

Maşina Austin roşie era parcată chiar în faţa galeriei, evident într-un loc interzis. Maryam Nassiri întoarse şi intră pe Seilergasse. Se strecură printre

nenumăratele sensuri interzise care păreau concepute special pentru a-i scoate din minţi pe şoferi.

La Viena, circulaţia era un coşmar, mai ales în centru.

Maryam Nassiri conducea brutal, dar cu abilitate. Pentru a ajunge la Donaukanal, fură nevoiţi să parcurgă un traseu întortocheat, cu sensuri unice.

— Locuiesc pe partea cealaltă a canalului, explică iraniana. În fostul cartier evreiesc. În centru, apartamentele sunt prea scumpe.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce traversară canalul, Maryam parcă maşina într-un loc marcat cu indicatorul „rezident”. Strada era liniştită, mărginită pe stânga de Castellezgasse. Parcarea reprezenta o altă dramă: lipsea cu desăvârşire. Disciplinaţi, vienezii se învârteau la nesfârşit pentru a găsi un loc. Spiritul lor civic îi oprea să staţioneze acolo unde nu era voie...

De altfel, cea mai mică infracţiune era pedepsită sever de poliţiştii în uniforme albastre care făceau de serviciu zi şi noapte.

Maryam Nassiri intră prima într-un fel de mare hotel particular cu faţada albă, care fusese împărţit în apartamente.

— Stau la primul etaj, spuse ea şi începu să urce o scară splendidă.

Apartamentul de la parter era în lucru. Introduse cheia în broască şi-i arătă lui Malko o plăcuţă de aramă din celălalt colţ al palierului.

— Acolo stă un psihiatru...

O masă „flamingo” trona în micul antreu care dădea într-un living foarte oriental, cu podeaua

acoperită de covoare. Decorul era încărcat, iar ferestrele acoperite de nişte draperii negre, uriaşe. Pe pereţi, mai multe miniaturi.

Maryam Nassiri se debarasă de geantă şi de dosare şi se întoarse spre Malko.

— Ce vreţi să beţi în timp ce eu o să caut fotografiile?

Ochii îi străluceau de plăcere. Era cu totul dedicată meseriei ei, iar Malko îşi spuse că Brett Dakin o luase în direcţia greşită.

— Dacă aveţi cumva votcă...

Femeia dispăru în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de Russki Standard şi două pahare.

— Între timp, eu mă duc să caut fotografiile.

Imediat după ce ieşi din încăpere, mobilul lui Malko începu să sune.

— Tot cu „ei” eşti? întrebă vocea uşor sarcastică a Alexandrei.

— Da, mărturisi Malko.

— Mai stai mult?

— Cam o oră.

— Bine, încearcă să iei cina cu ei. M-am întâlnit cu nişte prieteni care vor să mă ducă la operă. Ţie nu-ţi place opera, nu-i aşa?

— Deloc! confirmă Malko.

— Atunci, distrează-te bine cu amicii tăi spooks. Ne vedem mai târziu.

Închise telefonul fără să-i mai lase timp să întrebe cine erau prietenii care urmau s-o ducă la operă. Maryam Nassiri reapăru cu albumele de fotografii pe care le aşează pe covor.

— Poftim, zise ea. Uitaţi-vă.

Malko nu prea avea de ales.

*

Iradj Lak primise instrucţiuni de la *Daftari Vigie*[18] s-o supravegheze pe Maryam Nassiri. Iranienii nu erau deloc mulţumiţi că femeia rămăsese la Viena. Nu se temeau de poliţia locală, ci de americani. Cu siguranţă că aceştia nu înghiţiseră povestea cu „sinuciderea" lui Oswald Fisk şi exista riscul să reacţioneze. Eventual, s-o răpească. Atunci când era asasinat un membru CIA, se făcea totul pentru a-l răzbuna. Aşa că nu se mai dădea curs procedurilor normale, prudente...

Aşezat la volanul unui Golf nou parcat pe cealaltă parte a străzii Castellezgasse, tânărul iranian îndura cu stoicism aşteptarea. Blocat la intrarea pe Seilergasse, văzuse cum iraniana plecase de la galerie însoţită de un necunoscut.

Îi fusese uşor s-o urmărească pe decoratoare până la ea acasă.

Acum, aştepta. Avea ordin s-o supravegheze până când era sigur că nu mai pleca nicăieri. Bineînţeles că nu era înarmat; era doar o acţiune de recunoaştere, probabil inutilă. De când o supraveghea, în afară de însoţitorul din seara asta, nu remarcase nimic suspect în jurul femeii.

Din păcate pentru iranieni, Maryam Nassiri era o femeie liberă, nu se supunea disciplinei instaurate de *Daftari Vigie*. Făcea cam ce-i plăcea şi, dacă-l asasinase pe american, fusese mai mult un act de răzbunare decât o misiune pentru a le satisface lor doleanţele.

18 Birou special.

Coincidenţă fericită: asasinatul corespundea exact cu dorinţa lor.

Iradj Lak îşi aprinse o ţigară şi continuă să-şi omoare timpul ascultând un CD cu cântece religioase. I se părea că şefii lui erau prea îngăduitori. Maryam Nassiri nu era o islamistă adevărată şi trăia ca o necredincioasă.

El nu s-ar fi folosit de ea niciodată…

*

— Deci?

Un zâmbet triumfător lumină trăsăturile lui Maryam Nassiri. Malko aruncă o privire la ceas: patruzeci şi cinci de minute pentru a contempla fotografiile „operelor”. Interioare baroce, unele chiar fermecătoare, altele de-a dreptul kitsch.

— Sunteţi extrem de creativă, o asigură el.

Aşezată pe jos, cu spatele sprijinit de canapea, îşi întoarse spre el chipul obosit.

— Cel mai bine ar fi să mă duceţi la castel, acolo o să-mi vină idei.

Se putea, dar i-ar fi trebuit o armură…

Brusc, Malko realiză că nu mai avea nimic în program în seara aceea. După operă, care se termina pe la zece şi jumătate, probabil că Alexandra se va duce să cineze cu prietenii.

— Nu pot să vă duc în seara asta la castel, îi explică el, dar pot să vă invit la cină.

Maryam Nassiri scoase un suspin zgomotos.

— Sunt frântă! Altădată.

Asta era culmea.

— O să vă destindeţi, o asigură Malko. N-avea

deloc chef să cineze singur.

Privirile li se încrucişară şi Malko înţelese că femeia urma să accepte.

— Bine! oftă ea, dacă aveţi răbdare şi mă aşteptaţi să fac un duş şi să mă schimb. Nu pot ieşi aşa cum sunt acum.

— Votca o să-mi ţină companie, spuse Malko.

Maryam Nassiri se smulse de pe covor cu o grimasă de oboseală.

— Pe riscul dumneavoastră. Eu nu mă mai ţin pe picioare.

Dispăru, lăsându-l pe Malko singur cu fotografiile operelor sale.

*

Nadia Pruty primea informaţii de la un membru al echipei *Nevioth*, plimbându-se de colo-colo printre turiştii din faţa impozantului monument dedicat sovieticilor morţi în Schwarzembergplatz.

— Sunt acolo, spuse israelianul. Cel puţin doi într-o maşină care se învârteşte întruna prin curtea spitalului. Precis mai sunt şi alţii în secţia de neurologie. O să trimit pe cineva în noaptea asta să verifice dacă supravegherea e neîntreruptă.

Israeliana se aşteptase la asta, dar nu era deloc o veste bună. Oricum, Institutul nu va accepta în ruptul capului să anuleze operaţiunea. Ar fi trebuit prevăzută eliminarea oamenilor din *Daftari Vigie*.

În orice caz, se adevereau informaţiile primite de la americani. Iranienii nu se aflau acolo din întâmplare.

La ambasada Israelului din Viena urma să

sosească un transport care conţinea pistoale automate dotate cu amortizoare.

Evident că asta schimba natura operaţiunii şi risca să aibă consecinţe politice. Nu trebuia să existe nici cea mai mică greşeală. Austriecii ar fi tolerat la o adică o exterminare reciprocă din partea israelienilor şi iranienilor, dar nu trebuia să curgă şi sânge de prin partea locului.

În plus faţă de ceea ce observaseră deja, mai exista cu siguranţă şi o pază în camera bolnavului.

*

Aplecată deasupra consolei lavaboului, Maryam Nassiri aşează un pai la capătul unei „linii” de cocaină de pe o tabletă şi-o aspiră dintr-odată. Cocaina dispăru în nară, iar femeia avu impresia că i se luminează creierul.

Îşi îndreptă spatele, mai aspiră puţin, apoi se privi în oglindă. Ochii îi erau deja mai strălucitori şi avea impresia că pluteşte.

După o scurtă ezitare, mai luă un pic de cocaină dintr-un flacon de medicamente şi-şi administră o a doua „linie”.

Era din ce în ce mai bine.

Stând goală în faţa oglinzii, se gândi că nu era totuşi urâtă. Cocaina începea să-i invadeze creierul şi căldura cobora spre pântec. Noul client îi plăcea mult. Încântată, se duse la dulapul cu haine. Trebuia să fie cât mai frumoasă.

*

Malko ridică ochii şi i se tăie respiraţia. Maryam Nassiri ieşise din camera ei şi-i adresa un zâmbet foarte luminos. Jacheta taiorului roşu era întredeschisă, descoperind sutienul din care i se revărsau sânii.

Fusta albă, foarte strâmtă, deasupra genunchiului, îi sublinia abdomenul plat şi coapsele în formă de amforă.

Maryam Nassiri îşi retuşase machiajul, iar ochii ei verzi, umbriţi de rimei, străluceau ca nişte faruri. Încălţată cu pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri, era de-a dreptul fermecătoare.

— Mergem? întrebă ea. Mor de foame.

O luă înainte, iar Malko avu un alt şoc: fusta era atât de despicată în spate, încât aproape că i se vedeau chiloţii!

În lift, îşi spuse că golise pe ea cel puţin o sticlă de parfum…

— Unde mergem? întrebă iraniana.

Era o problemă: Drei Husaren, cel mai şic restaurant din Viena, dispăruse după un secol şi jumătate de servicii loiale şi de calitate, iar cel de la Schwarzemberg nu mai exista nici el. În ţinuta pe care o abordase, nu putea s-o ducă într-o Gasthaus.

Mai rămânea restaurantul Sacher. Unde era posibil să ajungă şi Alexandra.

Din fericire, ea detesta „marele” restaurant Anna Sacher, ascuns în spatele hotelului.

— Mergem la Sacher, propuse el.

— *Wunderbar*![19] fu de acord Maryam Nassiri. Urcară în Mini şi intrară pe şosea. La ora aceea, circulaţia se mai rărise.

19 Minunat!

Portarul de la Sacher se înclină adânc în faţa lui Malko atunci când acesta coborî din maşină.

— *Grüß Gott, Eure Hoheit.*

Malko o conduse pe iraniană până la Anna Sacher traversând micul salon, o veritabilă bomboniera roşie. Chelnerul le găsi imediat o masă în restaurantul tapetat cu verde. Imediat după ce se aşează, Maryam Nassiri se aplecă spre Malko:

— De ce ţi-a zis *„Eure Hoheit”*? În orice caz, vorbea bine germana.

— Acesta e titlul meu, îi explică Malko. Nu e foarte important.

Maryam Nassiri clătină din cap.

— Puţin îmi pasă de el, dar mi se pare că eşti un tip interesant. Îmi plac bărbaţii cu care pot vorbi.

Îşi întrerupseră conversaţia pentru a da comanda, Malko făcând oficiile de gazdă la cererea femeii.

— Şampanie? propuse el.

— O ador! declară Maryam Nassiri.

Comandară o sticlă de Cristal Roederer.

Aplecată peste masă, femeia îl fixa cu o privire intensă. Părea să-i fi dispărut toată oboseala. Ca şi cum ar fi fost fascinată de Malko.

— Vorbeşte-mi despre tine. Simt că ai o personalitate puternică.

Malko se eschivă.

— Nu-i mare lucru de spus. Sunt un mic castelan care trage mâţa de coadă…

În câteva fraze îşi rezumă partea oficială a vieţii, evitând pudic, evident, subiectele Alexandra şi CIA. Li se aduse supa şi întrerupseră conversaţia. Reluând-o ceva mai târziu, Malko o îndreptă spre Maryam Nassiri. Printre altele, vorbiră despre arta

ei. Imediat, femeia deveni de o locvacitate de neoprit. Nu tăcu decât pentru a goli o cupă de şampanie.

O adevărată moară stricată. Luă la rând clienţii, stările sufleteşti, viaţa privată, calul, mondenităţile. La sfârşit, oftă:

— Îmi plac bărbaţii, însă cei pe care-i întâlnesc eu mă plictisesc. Am impresia că nici nu mai există bărbaţi adevăraţi.

— E un raţionament cam negativist, obiectă Malko.

Privirea femeii deveni şi mai intensă şi se corectă agitată.

— Nu vorbeam despre tine, dimpotrivă. Mi se pare că eşti atât de viril...

Se opri şi se aruncă energic asupra farfuriei cu *Tafelspitz*[20]. Părea extrem de agitată şi Malko se întrebă dacă nu cumva se droga. De asemenea, înţelese şi motivul pentru care îl sedusese pe Oswald Fisk.

— Nu există niciun bărbat în viaţa ta? întrebă el.

Maryam Nassiri ridică ochii spre el.

— Nu, deocamdată nu. Asta îmi lipseşte.

Discuţia se îndepărtase mult de decoraţiunile interioare.

Continuând să vorbească, Maryam îl fixa pe Malko având întipărită pe faţă o expresie aproape jenantă.

— Trebuie să mă duci neapărat la castel, declară ea. Vreau să văd mediul în care trăieşti.

Cina se derulase cu viteza fulgerului, iar sticla de Cristal Roederer era goală. Malko îşi spuse că era mai bine să nu se întâlnească cu Alexandra şi ceru

20 Rasol de vită.

nota de plată. Maryam Nassiri tăcuse, dar nu înceta să-l cerceteze cu privirea. Ieşiră pe Philharmonikergasse şi valetul le aduse maşina Mini.

Înainte de a demara, iraniana se întoarse spre Malko.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta.

Malko nu avu timp să-i răspundă. Femeia îl sărută brusc, plină de impetuozitate.

Petrecându-şi braţul în jurai gâtului său, îl săruta cu furie, aplecându-se toată spre el. Când se dezlipiră unul de celălalt, femeia suspină.

— Aveam chef să fac asta de la începutul cinei! Eşti un bărbat seducător.

Apoi demară.

Părea să fi uitat că Malko îi spusese că stă la Sacher...

Intră pe Ring şi se îndreptă spre canal pe Zollen Strasse. După un sfert de oră, ajunseră pe Castellezgasse.

Maryam Nassiri o luă înainte pe scara monumentală. În faţa uşii, îl îmbrăţişă, dar de data aceasta cu tot corpul. Nu era nicio îndoială: i se oferea fără echivoc.

Uimit de această înflăcărare, Malko se întrebă dacă nu cumva se îndrepta spre o capcană mortală. Îi cunoştea pe iranieni. Erau nişte maeştri ai disimulării. În timp ce Maryam Nassiri îl sărata cu foc, lipită de corpul lui, îşi spuse că totul era prea frumos: această femeie superbă i se arunca în braţe după o singură cină... O femeie despre care americanii credeau că îşi asasinase ultimul amant.

Care, ca şi Malko, făcea parte din CIA.

Maryam nu se dezlipi de el decât pentru a

deschide uşa apartamentului. Malko zări un dreptunghi negru şi se întrebă ce anume îl aştepta înăuntru.

Capitolul VII

Lui Iradj Lak i se făcuse foame. Avu timp să mănânce un „döner kebab” pe Kiirtner Strasse, în timp ce cuplul supravegheat lua masa la Sacher.

După ieşirea celor doi din restaurant, nu-i scăpă sărutul din maşină şi-şi spuse că misiunea lui se va sfârşi curând. Cuplul intră în imobilul unde locuia Maryam Nassiri, urmând probabil să facă dragoste. În mod normal, ar fi trebuit să abandoneze urmărirea, misiunea lui nu era spionarea vieţii private a lui Maryam Nassiri. Preferă însă să-şi sune şeful pe mobilul securizat şi să-i explice situaţia.

— Nu te mişti de acolo, îi ordonă Mahmud Artesh, responsabilul de la *Daftari Vigie*. Vreau să ştiu cine e bărbatul ăsta.

— Amantul ei, desigur, obiectă Iradj Lak plin de bun-simţ.

— Asta nu înseamnă nimic, i-o tăie iranianul. Nu te mişti de acolo. O să iasă până la urmă. O să-l urmăreşti ca să vezi unde locuieşte.

Închise telefonul pentru a evita o discuţie inutilă.

Iradj Lak lăsă pe spate scaunul şi se cuibări în el, căutând o poziţie cât mai confortabilă.

Perspectiva de a-şi petrece noaptea pe Castellezgasse nu-l entuziasma deloc. Ar fi preferat să se afle în locul bărbatului care intrase în imobilul unde locuia Maryam Nassiri.

*

Maryam Nassiri nu aşteptă să ajungă în cameră pentru a se freca de Malko cu furie, literalmente lipită de el. Mâna dreaptă ajunsese între coapsele lui şi-i apucase sexul cu vigoarea unui bărbat, masându-l, frământându-l şi eliberându-l din strânsoarea pantalonilor.

Nici măcar nu aprinseseră lumina, legănându-se în penumbra livingului. Excitat, Malko se juca în voie cu sânii tinerei iraniene, care erau atât de plăcuţi la atingere.

Treptat, spectacolul avându-l ca protagonist pe Oswald Fisk se şterse din memoria lui Malko. La urma urmei, nu era legat de un pat, incapabil să se apere. Brusc, femeia se desprinse de el după ce tăcuse tot posibilul să-l excite.

— Vino! îi şopti ea luându-l de mână.

Ajunseră în camera cu pereţii tapisaţi cu velur albastru, covoare asortate şi ocupată în principal de un pat mare cu bare de alamă.

Maryam Nassiri aprinse o lumină blândă înainte de a-şi desface centura şi de a se debarasa de pantofii cu tocuri graţioase. Rămase în sutien şi chiloţi. Ducându-şi mâna la spate, desfăcu sutienul şi se aşeză în genunchi pe covor. Înghiţi brutal sexul excitat al lui Malko. După o felaţie perfectă îl dezbrăcă, aruncându-i hainele pe jos.

Gura ei era atât de abilă, încât lui Malko îi veni să ejaculeze imediat, însă Maryam Nassiri avea altceva în cap. Agăţându-se de el, se ridică şi-şi scoase chiloţii înainte de a se aşeza pe spate în pat.

— Mângâie-mă! îi ceru ea.

Malko îşi trecu mâinile peste corpul ei, atingându-i sfârcurile sânilor, apoi sexul. La fiecare atingere, Maryam Nassiri tresărea de parcă ar fi fost conectată la o sursă de curent electric, îndepărtând cu o forţă extraordinară mâna care o mângâia. Se destinse doar atunci când Malko îi atinse sexul umed. Începu să geamă uşor.

Apoi îi lipi de ea cu brutalitate.

Agasat de ceea ce i se părea că e un joc, Malko se lăsă peste ea şi-i desfăcu coapsele aproape la fel de brutal. Avu timp să simtă cum sexul lui îl atinge pe al ei, apoi Maryam Nassiri îl împinse, arcuindu-se sub el.

După ce reuşi să se elibereze, femeia se ghemui lângă el, cu picioarele strânse, şi murmură:

— E prea intens, prea puternic pentru mine! Nu pot să suport, în poziţia asta, sexul erect al lui Malko era lipit de pântecul ei. Femeia îl luă în mână, îl masturbă puţin, apoi, alunecând în jos, îl prinse în gură.

Foarte repede, Malko ţipă de plăcere şi-şi dădu drumul între buzele ei.

Reveni cu picioarele pe pământ doar atunci când auzi vocea lui Maryam Nassiri.

— Iartă-mă. Nu mă pot controla. Data viitoare, mă legi. În felul acesta, mă poţi viola, oferindu-mi multă plăcere.

Excitaţia lui Malko dispăru cât ai clipi din ochi. Şi pentru Oswald Fisk totul începuse la fel. Mai întâi o legase el pe ea, apoi schimbaseră rolurile.

Poate că era un reflex autentic, dar, având în vedere contextul, părea mai curând o capcană de catifea mortală. Cine i-ar fi refuzat acestei femei

atât de faimoase un joc erotic puţin pervers?

În cele din urmă, contrar părerii lui Malko, poate că Maryam Nassiri nu era doar decoratoarea senzuală puţin ameţită care pretindea că este.

*

Iradj Lak moţăia în vechiul său Golf atunci când o licărire venită din partea dreaptă îl smulse din toropeală. Se aprinsese lumina în holul imobilului în care locuia Maryam Nassiri.

Se ridică şi zări o siluetă ieşind din clădire, oprindu-se apoi pe marginea trotuarului. Era clar că aştepta un taxi.

La lumina felinarelor de pe stradă, îşi dădu seama că era amantul lui Maryam Nassiri.

După cinci minute sosi un taxi şi Iradj Lak îşi începu urmărirea. Ajunseră la hotelul Sacher, iar necunoscutul dispăru înăuntru. Prin urmare, acolo locuia. Nu avea cum să afle mai multe. În orice caz, îi cunoştea semnalmentele. Se putea duce să se culce. La urma urmei, era miezul nopţii.

*

Alexandra încă nu se întorsese, aşa că Malko intră sub duş, simţindu-se impregnat de parfumul lui Maryam Nassiri. Ieşi din baie în halat, se întinse pe pat şi începu să reflecteze. El fusese cel care o agăţase pe iraniană, dar ea răspunsese din plin avansurilor lui. În stadiul acesta, nimic nu indica faptul că ar fi lucrat pentru serviciile de informaţii iraniene. Era pur şi simplu o femeie care trăia ca un bărbat şi căreia Malko îi căzuse cu tronc.

Ceea ce-i propusese ea îi confirma gustul pentru practicile sadomasochiste.

Iar asta nu era, în sine, o crimă.

Acum avea numărul ei de mobil, iar femeia îşi manifestase dorinţa să-l revadă. Sigur că totul se va desfăşura sub controlul celor de la CIA.

Auzi uşa deschizându-se şi Alexandra îşi făcu apariţia îmbrăcată într-o rochie Herve Leger care se mula pe ea ca o mănuşă. Ochii îi străluceau.

— Ţi-a plăcut la operă? întrebă Malko.

— Până la urmă, nu ne-am mai dus, răspunse ea. Prietenii mei m-au luat la cină şi am stat de vorbă.

Când ea îşi scoase juponul, Malko văzu că purta ciorapi şi portjartier. Nu prea era o ţinută potrivită pentru operă. Simţi brusc o dorinţă arzătoare, se ridică de pe pat şi se lipi de ea. Privirile li se încrucişară.

— Şi „spionii" tăi? întrebă ea.

Malko tocmai începuse să-i maltrateze sânii. Alexandra rezistă o vreme, apoi Malko simţi cum se înmoaie când coborî mâna spre pântecul ei. O uitase pe Maryam Nassiri şi voia să-şi pună pecetea pe această femelă care probabil că-l înşelase.

O împinse pe Alexandra pe pat, uimit şi el de vigoarea sa, o aşeză în genunchi, îi ridică rochia Hervé Léger până pe şolduri, îi dădu la o parte chiloţii şi se înfipse în pântecul ei cu o violenţă care i-ar fi plăcut lui Maryam Nassiri.

*

Opel-ul albastru pătrunse încet în curtea spitalului Allgemeines Krankenhaus, coti la dreapta şi se opri

în faţa clădirii principale.

După câteva minute, maşina porni din nou, trecu pe lângă Secţia de Neurologie, se îndreptă spre ieşirea de pe Währinger Gürtel, apoi coti pe Stolgasse. Era o maşină închiriată şi înmatriculată la Viena. Înăuntru se aflau două persoane şi se făcuse de-acum două dimineaţa.

Pasagerii, adică cei doi israelieni din echipa *Nevioth*, constataseră prezenţa unei maşini oprite în faţa Secţiei de Neurologie, pe locul destinat ambulanţelor. Iranienii nu slăbeau deloc supravegherea, ceea ce dovedea că omul pe care *kidon*-ii primiseră ordin să-l omoare era tratat în acel loc.

Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să ajungă la el.

*

Maryam Nassiri dormise ca o valiză, doborâtă de cocaină. Încă mai moţăia a doua zi dimineaţa atunci când robotul telefonului înregistra un mesaj. Îl ascultă de-abia după o oră.

„Trebuie să treci urgent pe la atelierul de pe Bauer Strasse. Între douăsprezece şi douăsprezece şi jumătate.”

Era un ordin primit de la *Ettela’at*. La început, se gândi să nu ţină cont de el, apoi realiză că iranienii îi puteau face multe necazuri. Avea două ateliere în Iran şi ţinea să le termine.

În plus, ei erau cei care eliberau vizele. Probabil că vor insista să plece din Viena. O să se ducă la întâlnire între două ateliere. După întâlnirea cu

Malko Linge se simţea nervoasă. Era înnebunită de dorinţa de a simţi înfigându-se în ea sexul acestui bărbat pentru care simţea o violentă atracţie sexuală. Un adevărat moment de magie.

Numai că trebuia mai întâi s-o lege şi pe urmă s-o violeze.

*

Malko ajunse la grilajul care bara accesul pe Boltzmann Strasse, cu excepţia unui pasaj pentru pietoni de pe trotuarul aflat vizavi de ambasada americană. Aceasta se afla foarte departe de cartierul ambasadelor înşirate de-a lungul străzii Rennweg. Mai precis, se găsea pe o străduţă paralelă cu Währinger Strasse, în cartierul Alsergrund din nordul oraşului.

Circulaţia era strict interzisă, mai puţin pentru pietoni!

După ce opri, un poliţist introduse sub maşină o oglindă şi-i ceru să deschidă capota şi portbagajul... Scena parcă se petrecea la Bagdad, deşi la Viena americanii nu fuseseră ameninţaţi până acum niciodată.

Chiar şi anunţat, Malko trebuia să se supună procedurilor. În fine, grilajul culisă şi ajunse în parcare.

După prânz, Alexandra urma să se întoarcă la Liezen şi trebuia să i-l trimită pe Elko Krisantem. Altfel, fără şofer, circulaţia din Viena era un coşmar.

Brett Dakin îl primi nerăbdător. Malko îl sunase la ora nouă dimineaţa.

— Ai noutăţi? întrebă americanul.

— Am luat legătura cu Maryam Nassiri, îl anunţă el.

— *Well done! Well done!* aprobă şeful staţiei CIA, vizibil încântat.

Malko se gândise la început să nu-i povestească nimic despre cină, dar oferta iranienei de a se lăsa legată merita totuşi menţionată.

Americanul explodă literalmente atunci când Malko îi dezvălui propunerea lui Maryam Nassiri.

— *God damn it!* Târfa asta i-a tăiat gâtul lui Oswald! Trebuie să fii foarte prudent. Altceva?

— Ea crede că sunt un potenţial client, spuse Malko. Asta mă nelinişteşte. Ori e fiica lui Sarah Bemhardt, ori nu bănuieşte nicio secundă cine sunt în realitate.

— Joacă teatru! afirmă Brett Dakin. Trebuie să-i întindem o cursă, pentru că va încerca fără îndoială să te asasineze. *She is a „honey trap”*[21].

Malko îşi spuse că femeia pusese mult suflet în manipularea lui…

— Te mai vezi cu ea?

— Cred că da.

— Trebuie să continui. Sunt sigur că nu mă înşel. Oswald Fisk nu s-a sinucis. Pe de altă parte, aştept veşti de la cel care l-a înlocuit pe Fereydun Davani. Omul o să mă contacteze prin intermediul unui sistem secret, convenit dinainte. Va trebui să mă întâlnesc cu el.

— Nicio veste despre Ardeshir Nassampur?

— Niciuna.

— Elko Krisantem se duce la Schwechat să-l contacteze pe tipul care îi aduce caviarul, spuse

21 Te atrage într-o capcană.

Malko. Poate aflăm ceva.

— Eşti liber la prânz? întrebă şeful staţiei CIA.

— Trebuie să mă întorc la Sacher să-i las maşina Alexandrei.

— Atunci, hai să mâncăm la Rote Bar, conchise americanul.

*

Magazinul Tiberius era gol, iar băiatul de la casă de-abia ridică privirea atunci când intră Maryam Nassiri. Niciun client.

Femeia era uimită.

Oamenii din *Ettela'at* erau întotdeauna punctuali. La urma urmei, ei o convocaseră.

Ieşi cu gândul să se ducă la următoarea întâlnire. În plus, parcase prost maşina. Tocmai voia să plece atunci când un bărbat împinse uşa magazinului.

Iradj Lak.

Sunetul unui claxon o făcu pe Maryam Nassiri să se uite în spate. Se oprise în faţa unui garaj şi o maşină voia să iasă.

— Vino, îi spuse ea iranianului.

Ajunseră la maşină şi se deplasară câţiva metri.

— Iartă-mă, zise iranianul, am ratat un tramvai.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maryam Nassiri. Vreţi să plec din Viena: deocamdată, mi-e imposibil.

— Ştiu asta, o asigură tânărul. Despre altceva e vorba.

— Despre ce?

— Aseară ai ieşit în oraş cu cineva; vor să ştie cine e.

Lui Maryam Nassiri i se sui sângele la cap.

— Asta nu vă priveşte! ţipă ea. E viaţa mea personală.

Mieros, tânărul insistă.

— E pentru protecţia ta, *ghanomeh*[22]. Ştim că americanii te suspectează. Există riscul...

Iraniana îi tăie vorba cu brutalitate:

— Bărbatul de aseară nu e în niciun caz unul dintre agenţii lor. E austriac. Un prinţ care are un castel în Burgerland. Acum, lasă-mă în pace... Trebuie să plec.

Tânărul se strecură afară din maşină. Nu aveai cum să-i ţii piept unei asemenea tigroaice.

*

Elko Krisantem ajunsese la clădirea unde se afla serviciul de frahturi al aeroportului Schwechat. Aici avea întâlnire cu cel care-i furniza caviarul din Iran, un turc ca şi el.

Mehmet îl aştepta cu un pachet în mână.

— Am 500 de grame! îl anunţă acesta. Un cadou. Caviar Ossetra de la ultimul pescuit.

Elko Krisantem luă pachetul şi numără bancnotele pentru amicul lui, apoi îi spuse:

— Poţi câştiga 1.000 de dolari. Vreau să ştiu dacă a ajuns de curând cu un avion de la Teheran un bolnav transportat cu targa. Nu Austrian Airlines, ci Iranair. Cine poate şti asta?

Mehmet se gândi rapid.

— Unul dintre tipii de la primire, care se ocupă de ambulanţe. Mă pot informa, tu întoarce-te peste două zile.

22 Doamnă.

— Fii discret, îi recomandă Elko Krisantem, e o chestiune delicată.

*

Iradj Lak ieşi din lift la etajul 22 al turnului Mischek şi se plasă în faţa camerei de luat vederi a uşii din partea stângă a palierului. În partea dreaptă era cancelaria, iar în stânga serviciile: *Ettela'at* şi *Daftari Vigie*.

Uşa se deschise automat şi el se strecură înăuntru.

— Mahrnud e aici? întrebă el.

Mahmud Artesh era şeful biroului *Daftari Vigie*. Omul de care depindea el.

— E în biroul lui, răspunse plantonul.

— Spune-i că vreau să-l văd.

Celălalt ridică receptorul telefonului şi, după câteva secunde, reveni pe culoar.

— Te aşteaptă, zise el simplu…

Iradj Lak se strecură în birou. Îmbrăcat cu o vestă şi o cămaşă fără cravată, şeful biroului *Daftari Vigie* bea ceai şi ronţăia fistic. Îi adresă agentului său un zâmbet de bun venit şi-i făcu semn să se aşeze în faţa biroului.

— Ceai?

— *Baleh, baleh,* acceptă tânărul.

Era o onoare să bei ceai în compania unei persoane atât de importante ca Mahmud Artesh. Cu un simplu pocnet din degete putea trimite pe cineva la închisoarea Evin, de unde se ieşea foarte rar. Îi lăsă subordonatului său timp să-şi bea ceaiul, după care îl întrebă:

— Ai văzut-o? A venit la întâlnire?

— *Ghanomeh* Nassiri era acolo, confirmă Iradj Lak. Am întrebat-o, dar n-a vrut să-mi răspundă.

— Adică?

— N-a vrut să-mi spună cine e bărbatul de aseară. Sunt sigur că s-a culcat cu el pentru că au ajuns acasă la ea la ora zece, iar el a plecat pe la miezul nopţii.

Lui Mahmud Artesh puţin îi păsa de viaţa sexuală a lui Maryam Nassiri. Pentru el, ea nu era altceva decât un pion.

— Nu ţi-a spus chiar *nimic?* insistă el.

Iradj Lak clătină din cap.

— Doar că nu e un spion american, că e sigură de asta. După ea, e un austriac, un prinţ care are un castel în Burgerland... îmi pare rău.

Mahmud Artesh terminase de cojit o boabă de fistic, fixând cu privirea zidul din faţa lui, ocupat de o mare hartă a Iran-ului şi de un portret al ayatollahului Khomeini. În faţa tăcerii lui, Iradj Lak îşi spuse că urma să fie muştruluit şi propuse imediat:

— Mă duc din nou la ea şi o să insist.

Mahmud Artesh ridică privirea şi spuse cu o voce blândă:

— E inutil, tu ai procedat corect, nu e vina ta dacă această femeie n-a vrut să-ţi răspundă. Du-te să te odihneşti.

Aşteptă ca Iradj Lak să iasă, apoi deschise computerul, tastă codul secret şi accesă lista agenţilor americani din Austria.

Erau destui, mai întâi cei care se aflau în ambasadă sub acoperire diplomatică, şi chiar şi cei

care plecaseră.

Brusc, parcurgând numele, se opri asupra fotografiei în culori a unui bărbat blond. Textul de dedesubt spunea: „Agent extrem de periculos, Malko Linge locuieşte într-un castel din Burgerland şi a participat până acum la numeroase operaţiuni împotriva Republicii Islamice Iran.

De eliminat dacă este posibil.”

Capitolul VIII

Un bărbat cu părul grizonant, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un bluzon de pânză, jeanşi şi încălţat cu bascheţi, stătea pe canapeaua din biroul lui Brett Dakin atunci când intră Malko. Avea aerul unui contramaistru în retragere.

Necunoscutul se ridică vioi, iar şeful staţiei CIA făcu prezentările.

— El este pe Fred Zimmerman. Este trimis de DO[23]. Sarcina lui e să reuşească, sub ordinele tale, recuperarea lui Ardeshir Nassampur. A venit împreună cu echipa lui. Sunt foşti *navy seals*[24] care ştiu de toate şi nu le e frică de nimic. Sunt cazaţi la ambasadă şi aşteaptă instrucţiunile tale.

Iată de ce şeful staţiei îl convocase la ambasadă!

Supărat pentru că fusese pus în faţa faptului împlinit, Malko replică imediat:

— N-am nicio îndoială că Fred Zimmerman şi oamenii lui sunt nişte profesionişti excepţionali, dar aici nu e vorba de a lichida un răufăcător pe o plajă pustie, ci de a răpi un pacient tratat într-un spital

23 Divizia de Operaţiuni.

24 Forţele pentru Operaţiuni Speciale.

din oraş. Şi care, *în plus*, e supravegheat cu siguranţă de iranieni. Mă îndoiesc că Ardeshir Nassampur se va lăsa răpit fără să opună rezistenţă. În afară de asta, nu ştim în ce stare se află. Înainte de a trece la acţiune, e nevoie de cercetarea împrejurimilor pentru a vedea dacă operaţiunea este posibilă. În acelaşi timp, ar fi bine ca la Langley să se cunoască faptul că ar putea exista pierderi colaterale în rândul iranienilor şi, eventual, chiar şi printre austrieci. Asta ar putea deveni o problemă extrem de supărătoare.

Brett Dakin se făcuse mic. Era limpede că nu făcea parte din categoria oamenilor de acţiune.

— Eşti de părere că nu putem face nimic? întrebă el.

— N-am spus asta, replică Malko, dar dacă te-ai uitat pe dosarul care cuprinde date despre iranienii din Viena, probabil ai văzut că noi avem *deja* la activ o răpire care s-a soldat cu moartea unui agent iranian. Ca urmare, fidelul meu „baby-sitter” Chris Jones a fost expulzat şi mă îndoiesc că va mai pune vreodată piciorul pe pământul Austriei. Totuşi, o să studiez problema.

Lui Brett Dakin îi reveni culoarea în obraji.

— Dacă-l aducem aici, la ambasadă, cred că o să fie uşor să-l convingem să ceară azil politic, iar asta ne-ar reabilita în ochii austriecilor, afirmă el.

— De ce? întrebă sceptic Malko.

— N-o să aibă de ales, preciză americanul. Chiar dacă e un susţinător fervent al regimului ayatollahilor, în clipa în care iranienii vor şti că se află în mâinile noastre va fi „contaminat” şi considerat trădător. Chiar dacă este lăsat să-şi reia

lucrul, va sfârşi spânzurat în închisoarea Evin în încercarea de a-l face să-şi mărturisească presupusele crime.

— Vă lansaţi într-o operaţiune foarte complexă, sublinie Malko. Dacă vreţi să-l eliminaţi pe acest om de ştiinţă, ar fi bine să-l lichidaţi la faţa locului. Sunt sigur că Fred poate face asta foarte bine şi fără mustrări de conştiinţă.

— Execut ordinele, confirmă Fred cu simplitate.

La prima vedere, nu inspira teamă, însă Fred Zimmerman era într-adevăr de temut. Atunci când se aplecă, pantalonul se ridică şi Malko zări un mic toc pentru pistol GK legat deasupra pantofului.

Părea complet depăşit de evenimente, iar lui Malko aproape că-i era milă de el. În ce-l privea pe Brett Dakin, sfatul lui Malko îl şocase vizibil.

— Noi nu procedăm ca iranienii, care asasinează oameni de ştiinţă aşa cum respiră, zise el pe un ton sec. E contraproductiv. După ce l-am silit pe generalul din Pasdaran Ali Reza Asgari să dezerteze şi să lucreze pentru noi, a devenit unul dintre cei mai buni consilieri ai noştri în problemele Iran-ului. Dacă-l capturăm pe Ardeshir Nassampur, vom şti mai multe decât israelienii despre programul nuclear iranian. Vom avea la îndemână un martor de primă importanţă. Nu uita că noul preşedinte va cere un raport pe zi despre cercetările nucleare iraniene, cu informaţii precise.

Un înger traversă încăperea în vârful picioarelor. Stingherit. N-avea niciun rost să cheltuieşti sute de milioane de dolari pe ascultări pentru a obţine informaţii.

— Elko îşi va contacta prietenul de la Schwechat,

conchise Malko. Am o speranţă din direcţia asta. Ar putea însemna începutul unei piste. Că veni vorba de israelieni, i-ai anunţat în legătură cu prezenţa lui Ardeshir Nassampur la Viena?

— Nu le-am spus nimic, îl asigură şeful staţiei. Raporturile cu ei sunt stabilite de cei de la Langley. În orice caz, fa tot ce-ţi stă-n putinţă.

Altfel, eu o să am de suferit dacă Ardeshir Nassampur se întoarce nestingherit în Iran.

— O să fac tot ce pot, promise Malko. Se întoarse spre Fred Zimmerman şi spuse: Deocamdată, mă tem că veţi rămâne inactivi...

— Eu fac ce mi se spune, îl asigură Fred Zimmerman.

— Preseaz-o pe Maryam Nassiri, insistă Brett Dakin. Sunt sigur că ştie o mulţime de lucruri.

— Poţi conta pe mine, se jură Malko.

Mai ales că misiunea asta se dovedea agreabilă.

— OK, conchise şeful staţiei. Fred o să-ţi dea un număr de mobil la care-l poţi găsi oricând.

— Apropo, întrebă Malko, el şi oamenii lui vorbesc germana?

— Eu vorbesc bine spaniola, îl asigură membrul Diviziei Operaţionale.

La Viena, nu era un lucru indispensabil.

Malko îşi notă numărul. Întors la Jaguar-ul său, o sună pe Maryam Nassiri. Robotul îşi debită textul în trei limbi, germană, engleză şi persană, comunicând coordonatele galeriei OTTO. Îi lăsă un mesaj, propunându-i să cineze împreună.

Alexandra reîntorcându-se la Liezen, Maryam Nassiri se putea dovedi o companie agreabilă, asta lăsând la o parte utilitatea ei pentru Agenţie.

*

Reuniunea avea loc la etajul 22 al turnului Mischek, într-o încăpere fără ferestre, protejată prin dispozitive electronice de eventualele ascultări exterioare. Erau acolo Darius Farmayan, şeful *Ettela'at-ului* din Viena, care vorbea zilnic cu Ministerul Informaţiilor din Teheran, doi dintre adjuncţii săi şi şeful biroului *Daftari Vigie*, Mahmud Artesh.

Acesta din urmă convocase reuniunea de urgenţă.

— Am noutăţi, anunţă el. Maryam Nassiri a avut contact cu unul dintre duşmanii noştri.

— La iniţiativa ei? întrebă şeful *Ettela'at-ului*.

N-o aprecia deloc pe decoratoarea care-l găsea un pic prea islamic. Trăia ca o necredincioasă şi nu era deloc religioasă. Or, întregul sistem iranian era fondat pe apartenenţa religioasă.

— Nu, trebui să recunoască Mahmud Artesh. Fără ştirea ei. Aţi auzit vorbindu-se de prinţul Malko Linge?

— Bineînţeles! exclamară în cor cei trei bărbaţi.

— Ei bine, a devenit amantul ei! încă nu ştim în ce împrejurări, dar e un fapt real.

— Chiar dacă ar vrea, Maryam Nassiri n-ar avea ce să-i dezvăluie, obiectă Darius Farmayan. Nu cunoaşte motivul pentru care i-am dat ordin să-l execute pe câinele ăla de Oswald Fisk.

Mahmud Artesh îi expedie o privire lipsită de orice urmă de gentileţe.

— Aşa e, dar ştie *cine* i-a dat ordin. Dacă vorbeşte, o să avem o mulţime de probleme cu americanii,

care vor avea dovada că noi ne aflăm în spatele morţii lui Oswald Fisk. Nu are niciun rost să dezgropăm securea războiului.

— Foarte bine, conchise şeful *Ettela'at-ului*. Ce propui? Nu uita că avem în desfăşurare o operaţiune care ne mobilizează toate forţele. Nu trebuie să facem nicio imprudenţă în următoarele două săptămâni.

— N-o să fie cazul, îl asigură Mahmud Artesh, dar avem ocazia să vânăm doi iepuri dintr-un foc.

— Adică?

— Să rezolvăm ambele cazuri, cel al lui Malko Linge şi cel al lui Maryam Nassiri.

Iranianul îşi încruntă sprâncenele.

— Maryam Nassiri e de-a noastră…

Mahmud Artesh îl corectă cu o voce mieroasă.

— Era. La început, atunci când am recrutat-o la Teheran, îi ura pe americani şi nu jura credinţă decât republicii islamice. Am rezultatul anchetei. Era un element sigur, fiind motivată de răzbunarea mamei ei. Un motiv foarte puternic. L-a păstrat până când i-a tăiat gâtul lui Oswald Fisk. Acum însă, nu mai e în întregime în mâinile noastre. Mă tem că după ce şi-a satisfăcut pofta de răzbunare o să se îndepărteze de noi.

— Ce vrei să spui?

— Deja a refuzat să se întoarcă în Iran atunci când i-am ordonat asta. N-a ţinut cont deloc de riscul de a amesteca serviciile noastre în această afacere. Dacă se face o legătură între noi şi asasinarea lui Oswald Fisk, ar fi o catastrofa chiar şi în ceea ce-i priveşte pe austrieci. Femeia asta reprezintă un risc de securitate.

Urmă o tăcere grea: toţi ştiau ce însemna această expresie. Persoana trebuia eliminată. Mahmud Artesh reluă imediat cuvântul, nelăsându-i timp şefului *Ettela'at-ului* să intervină.

— Soluţia cea mai înţeleaptă este s-o determinăm să se întoarcă în Iran, dar, practic, este imposibil, de vreme ce refuză. O putem răpi, aducând-o la noi, dar este o acţiune complicată şi riscantă. Mai ales acum, când a luat legătura cu CIA. Şi pe deasupra şi fără să fie conştientă de asta.

Şeful *Ettela'at-ului* luă din nou cuvântul:

— Ai un plan de acţiune?

Mahmud Artesh aprobă din cap.

— Da. După părerea mea, Maryam Nassiri este pierdută pentru serviciul nostru. Se consacră din ce în ce mai mult meseriei ei şi, chiar dacă nu se poate întoarce în Iran, nu-şi va schimba viaţa. Or, este deţinătoarea unui secret periculos. Prin urmare, trebuie eliminată.

Se opri câteva secunde. Urmă o tăcere de plumb.

— Trebuie eliminată, continuă el, servindu-ne de ea pentru a-l lichida şi pe Malko Linge, vechiul nostru duşman... Apropierea dintre ei ne va uşura sarcina. Aş vrea să am aprobarea voastră înainte de a vă expune planul meu.

Un înger traversă încăperea, ascunzându-şi chipul. Se ajungea la partea dură a afacerii. Iranienii, care nu practicau un terorism orb, excelau în eliminarea duşmanilor „domestici", cum ar fi *Mujahidin Khalk* sau trădătorii. Tăcerea fu întreruptă de vocea gravă a şefului *Ettela'at-ului*.

— Mahmud, te ascult.

Prin urmare, era de acord.

Mahmud Artesh îşi luă avânt şi îşi începu expunerea. Fu ascultat până la capăt, fără întreruperi.

Darius Farmayan dădu aprobator din cap.

— Mi se pare perfect, cu condiţia ca execuţia să fie corectă. Totuşi, ştiţi că încă mai avem nevoie de Malko Linge.

— Da, ştiu, fu de acord Mahmud Artesh. O să ţin cont de asta.

— În acest caz, conchise şeful *Ettela'at-ului*, aveţi aprobarea mea. După ce anunţ ministerul de la Teheran. Nu pot acţiona fără acordul său.

— Foarte bine, zise şeful biroului *Daftari Vigie*. Ai vreo veste de la *Guignol's Band*?

Îşi făcuse studiile la Paris şi-l aprecia în mod special pe Louis Ferdinand Celine pentru antisemitismul lui. El îi poreclise aşa pe asasinii Mossad-ului.

— Încă nu, recunoscu şeful *Ettela'at-ului*, dar nu vor întârzia să acţioneze.

Arboră un zâmbet lacom. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să omoare israelieni.

Puse capăt şedinţei şi-i adresă un zâmbet călduros lui Mahmud Artesh.

— Dacă reuşeşti să ne scapi de Malko Linge, ministerul va fi extrem de fericit. Însă, atenţie, e un om periculos, inteligent şi nu lasă niciodată garda jos.

— Îţi aminteşti de Dalila? replică surâzător Mahmud Artesh. Cel mai puternic bărbat devine foarte slab în faţa unei femei frumoase. Trimisă de *Shatan*[25], aliatul nostru în această afacere.

25 Diavol.

— Nu huli, îl admonestă sever şeful *Ettela'at-ului*. Fă-ţi pur şi simplu datoria.

În republica ayatollahilor nu se glumea cu religia.

*

Nadia Pruty şi Naham Admoni se pierduseră pe imensa terasă de la Karl Kolarik's Schweizerhaus, cel mai mare restaurant din parcul Prater. Roata se învârtea încet, urcând nacelele care semănau cu nişte vagoane de tramvai în miniatură la câteva sute de metri înălţime. Încă era vreme frumoasă şi lumea luase cu asalt terasa: ca să obţii un loc la masă trebuia să stai la coadă. Autobuzele descărcau în număr mare atât austrieci, cât şi turişti de toate naţionalităţile.

Amândoi refuzaseră politicos specialitatea „Casei Elveţiene", *Stelzle*, ciolan de porc fript, în favoarea unor *Wiener Schnitzel* care păreau mai cuşer.

— Care sunt noutăţile? întrebă Naham Admoni. Oamenilor mei li se pare că aşteptarea e prea lungă.

— Au venit prea devreme, i-o tăie Nadia Pruty, şefa echipei *Nevioth*. E vorba de o operaţiune foarte dificilă. Acum suntem convinşi că n-o putem duce la bun sfârşit decât internând acolo o persoană sigură care va reprezenta o bază în interiorul spitalului. Acţiunea e în curs de desfăşurare.

Naham Admoni îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu-mi place afacerea asta, mărturisi el. Presupune riscuri mari pentru *kidon*-ii mei. Lovitura ar fi trebuit dată foarte repede.

— Ştiu, recunoscu Nadia Pruty. Dar nu putem improviza. Iranienii sunt nişte profesionişti şi-l

supraveghează pe individul ăsta ca pe ochii din cap. Deci, nu ne putem permite să ratăm operaţiunea. Altfel, o să se întoarcă la Teheran. Evident că ar fi mult mai simplu să atacăm ambulanţa în afara spitalului, după ce pleacă.

Naham Admoni zâmbi ironic.

— Ar fi excelent pentru imaginea noastră, admiţând că atacul reuşeşte şi că sunt puţine pierderi colaterale. Numai că nu suntem în Sudan şi nu putem trage rachete cu un F. 16. Trebuie să facem totul de mână... Oamenii mei nu au fost pregătiţi pentru genul acesta de operaţiuni care ţin de sectorul militar.

Şniţelele vieneze sosiră. Tăcură câteva clipe. Apoi, Naham Admoni conchise:

— O să contactez Institutul, dar nu de aici. Numai el poate decide. Între timp, continuă supravegherea. Poate descoperim o breşă.

Nadia Pruty clătină din cap.

— După părerea mea, e imposibil. Sunt peste tot. În exterior, pe culoare şi, evident, în salon... Probabil că i-au reperat pe vizitatorii regulaţi. În plus, noaptea nu există vizite. Dacă nu reuşim să introducem *dinainte* un om care să neutralizeze paza, e imposibil. În orice caz, vor face tărăboi. Nici nu ştiu dacă merită să respectăm planul iniţial. Dacă mor trei sau patru, n-are nicio importanţă că Ardeshir Nassampur a crăpat sau nu din cauza unei crize cardiace.

*

Malko luase deja prânzul la Rote Bar din hotelul

Sacher, într-o ambianţă puţin cam rigidă. Majoritatea clienţilor citeau *Kurier* în timp ce mâncau. În afara celor cu vârste respectabile, cuplurile erau rare.

Aşteptând răspunsul lui Elko Krisantem şi pe cel al lui Maryam Nassiri, nu găsi nimic de făcut decât să-i telefoneze Alexandrei ca s-o întrebe cum mergeau vânzările.

Mobilul îl atenţionă însă că primise un SMS. „Te iau în seara asta la un vernisaj. Apoi, mergem la masă. Maryam.”

Afacerea se punea din nou în mişcare. Comandă imediat o votcă.

Capitolul IX

Lumea înnebunise, era cald şi nu se mai auzea nimic din cauza vacarmului. Mulţimea invitaţilor ajungea până pe trotuarul străzii Gugendorfer, fiecare cu un pahar de vin alb în mână. Era vernisajul unui pictor vienez modern, care expunea pânze monocrome lucrate în maniera lui Klein, cu mai mult sau mai puţin talent. Era prezentă toată elita intermediarilor de artă, câţiva negustori, dar şi nişte artişti costelivi şi însetaţi.

Maryam Nassiri părea să cunoască pe toată lumea. Trecea de la un grup la altul, cu ochelarii de soare ridicaţi pe creştet, se pupa cu toţi şi bea fără-ncetare.

Pentru a mai respira puţin, Malko o abandonase şi se dusese pe trotuar, unde era mai puţin sufocant… Se uită la ceas. Era acolo de aproape două ore şi iraniana părea că uitase de el. Începuse să i se facă

foame.

Se întoarse în galerie şi o găsi în sfârşit în compania unei femei de vârstă mijlocie cu părul de un blond spălăcit, ochelari împodobiţi cu strasuri şi un nas destul de lung. Pulover de caşmir gri, fustă neagră, balerini.

Zărindu-l, Maryam Nassiri îşi luă prietena de mână şi se apropie de Malko.

— Vreau să ţi-o prezint pe cea mai bună prietenă a mea, spuse ea, Grete Lory. E medic la spitalul Sephen, dar îi place pictura.

Malko simţea că era foarte mândră de ea. Îi sărută mâna doctoriţei, care păru plăcut surprinsă, şi spuse simplu:

— Te aştept afară. Aici e prea cald.

Maryam îşi părăsi prietena şi îl urmă. Ajunşi în penumbra de pe trotuar, se lipi brusc de Malko şi-l sărută cu foc.

— Şi eu, şopti ea, te doresc *foarte* mult, dar încă n-am terminat aici.

Plecă val-vârtej, învârtindu-şi rochia de mătase imprimată, despicată în faţă, care putea fi scoasă cu uşurinţă. Purta ciorapi, dar nu şi sutien. Foarte excitant. Nimeni nu părea şocat de această scurtă îmbrăţişare de foc. Maryam Nassiri se amestecase din nou printre pletoşii ei, iar Malko se întoarse pe trotuar după ce mai luă un pahar de vin alb. Sfârşitul serii nu era deloc plin de suspans. În ceea ce-l privea, „sentimentele” lui Maryam Nassiri nu se răciseră.

*

Stând în picioare în faţa unui magazin de lustre, la zece metri de galeria de tablouri sclipitor luminată, Arkadi Soldatov nu scăpa din ochi micul grup adunat pe trotuar. Atunci când ieşi Malko, se întoarse spre tovarăşul lui.

— Ele?

— Da, confirmă Iradj Lak.

Arkadi Soldatov dădu din cap.

— *Haraşo*[26]. E simplu, se pare că pleacă. O să-i urmărim. Dacă se opresc într-un colţ mai liniştit, îi lichidez pe amândoi. Am în maşină tot ce-mi trebuie.

Iranianul tresări.

— Nu, nu, încă nu e momentul! O să-ţi dau eu undă verde.

Rusul îl privi şi mormăi:

— De ce? Niciodată nu trebuie să aştepţi.

Inflexibil, iranianul preciză sec:

— Astea sunt ordinele. Ştiu unde locuiesc amândoi. Deocamdată, nu ne atingem de ei.

— Atunci, hai să mâncăm un *dönner kebab*, conchise rusul. Mi-e foame.

Era o adevărată bestie: 1,90 m, fără niciun gram de grăsime. Doisprezece ani în FSB după războiul din Afganistan, de unde adusese o magnifică colecţie de urechi de mujahedini, pe care o schimbase mai apoi pe o sticlă de votcă contrafăcută din piaţa Izmailovo.

În FSB fusese poreclit „omul de serviciu”.

Înainte ca Vladimir Puţin să-i încredinţeze Cecenia preşedintelui Kadîrov, care-şi înfiinţase o miliţie proprie, Arkadi Soldatov fusese trimis la Groznîi

26 Bine.

pentru a-i elimina pe *boivikii*[27] care le mai opuneau încă rezistenţă ruşilor. Metoda aplicată de Arkadi Soldatov avea o calitate: era simplă. După semnalarea prezenţei unor *boiviki* într-un anumit sat, dădea buzna cu oamenii lui acolo şi răpea mai multe familii, bărbaţi, femei şi copii, apoi îi aduna pe toţi într-o tabără apărată de blindatele ruseşti.

Mai întâi, îi „atenţiona”, adică viola femeile cele mai atrăgătoare şi executa câţiva tineri care nu-i plăceau. Pe urmă trimitea un emisar în sat, avertizându-i pe locuitori că, dacă nu-i predau pe „suspecţi”, urma să execute toţi ostaticii, începând cu copiii. Pentru a demonstra că vorbea serios, cerea mai întâi o despăgubire de 100.000 de dolari în bancnote *adevărate*. Era treaba sătenilor de unde făceau rost de ei.

Întotdeauna i se dăduse satisfacţie, cecenii având un puternic simţ al familiei şi al clanului, îşi vindeau pământurile, vitele, şi sfârşeau întotdeauna prin a plăti. Apoi, *boiviki*-i sacrificaţi deveneau prizonieri, iar Arkadi elibera câţiva ostatici.

Bineînţeles că, o dată încăpuţi pe mâinile lui, prizonierii erau torturaţi după toate rigorile artei.

În cele din urmă, erau doborâţi de o rafală de Kalaşnikov. Morţi, dar nu şi îngropaţi, pentru că Arkadi Soldatov întreba familiile dacă voiau să cumpere cadavrele în schimbul câtorva mii de dolari.

Oameni adunau până la urmă banii. Cecenii aveau un mare respect faţă de morţi.

Evident că Arkadi Soldatov era detestat şi că se încercase de mai multe ori asasinarea lui; ultima

27 Rebelii ceceni.

tentativă aproape reuşise: o fetiţă de vreo doisprezece ani, fiica unui ostatic, venise să-i aducă un urcior cu lapte. Această mică atenţie i se păruse suspectă şi, în loc s-o lase să vină până la el, îi spusese fetiţei să pună jos urciorul şi să plece.

Înţelegând că fusese descoperită, fata declanşase detonatorul explozibilului ascuns în urcior, fiind spulberată de explozie. Înnebunit de furie, Arkadi Soldatov lovise cu piciorul bucăţile de carne din ţărână, apoi se cinstise cu votcă.

Sosirea la putere a preşedintelui Kadîrov îl obligase să şomeze, aşa că se mutase din Cecenia, mai întâi în Rostov pe Don, apoi la Moscova şi, în fine, la Viena.

Oficial, era şoferul ambasadei Rusiei, iar austriecii, cunoscându-i perfect isprăvile trecute, nu ezitaseră să-i acorde viza de lucru.

La Viena, tăia frunză la câini, neavând activităţi lucrative. FSB îl mai „împrumuta” uneori emisarilor preşedintelui Kadîrov care-i urmăreau pe *boiviki* până la Viena. Arkadi Soldatov punea şi el umărul, ocupându-se cu asasinatele ca să nu-şi iasă din mână. În plus, îi detesta pe ceceni…

Fiecare lichidare îi aducea câteva mii de dolari pe care-i punea grijuliu deoparte pentru a-şi cumpăra o casă în satul său natal, aflat la trei sute de kilometri de Moscova.

Tocmai se pregătea să renunţe la urmărire atunci când Maryam Nassiri ieşi din galerie şi-l luă pe Malko de braţ, îndreptându-se amândoi spre maşina Mini. Cuplul trecu pe trotuarul din faţa lui, iar Arkadi Soldatov îşi spuse că n-ar fi fost o idee proastă s-o violeze înainte de a o strangula. Era într-adevăr o

femeie frumoasă...

— Să-i urmărim, sugeră Iradj Lak.

Maşina lor era parcată ceva mai departe şi ajunseră repede din urmă Mini-ul roşu. Acesta intră pe Philharmoniker Strasse şi se opri în faţa hotelului Sacher. Femeia îi lăsă maşina unui valet.

— *Haraşo*, se duc să şi-o tragă! conchise Arkadi Soldatov. Noi mergem să mâncăm. Ia zi, cine e tipul ăsta?

— Un austriac, dar lucrează pentru americani.

— Şi ea?

— O iraniană.

Arkadi Soldatov se întrebă de ce voiau iranienii să lichideze o iraniană. Dar nu era problema lui. Se întoarse spre Iradj Lak.

— Pentru amândoi, 10.000 de dolari.

Iranianul clătină din cap.

— Eşti nebun. E o treabă uşoară. O putem face şi noi.

— Atunci, faceţi-o! exclamă brutal rusul.

— În plus, o să-ţi dăm cheia de la apartamentul femeii. Cred că acolo trebuie să operezi.

— Ştiu ce trebuie să fac, mormăi Arkadi Soldatov. Dar nu fac nimic până nu mă plăteşti.

— Şase mii.

— *Boje moi!* Nici gând. Opt mii.

Pusese deja mâna pe portieră. Iradj Lak cedă.

— OK, opt mii. Dar nu faci nimic până nu-ţi spun eu.

— Bine, acceptă rusul înmuiat, acum hai să mâncăm.

*

Maryam Nassiri de-abia se atingea de mâncare. Golise până acum două cupe de şampanie, lăsând în farfurie rasolul de vită. Pianistul de lângă bar îşi înşira notele astfel încât Rote Bar, dominat de culoarea roşie, căpătase un aer puţin desuet. Îşi făcură apariţia mai multe cupluri care tocmai ieşiseră de la Opera aflată chiar vizavi de local.

După ce comandă o cafea, Maryam Nassiri se duse la toaletă. La întoarcere, privirea ei era şi mai strălucitoare.

Sala mică a barului se umpluse mai ales cu cupluri în ţinută de seară. La Viena, lumea nu se duce la Operă în jeanşi.

Brusc, Maryam se aplecă peste masă şi-i şopti lui Malko:

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. În seara asta am prizat două linii de cocaină înainte de a merge la vernisaj; eram dărâmată. Acum am mai luat una. Nu mă vrei deloc? Eu am chef să facem dragoste.

De-abia mai putea să stea pe fotoliul roşu. Observându-i expresia, Malko se întrebă dacă nu cumva avea de gând să-i propună un sex oral pe loc, ceea ce nu prea era o practică curentă la Rote Bar... Se grăbi să achite nota de plată. Ieşiră apoi pe Philharmoniker Strasse. Valetul deschisese deja portiera maşinii.

Maryam Nassiri se lăsă să cadă în faţa volanului. Trecu pe galben pentru a tăia Ringul, un delict major în Austria, şi conduse în trombă până pe Castellezgasse.

Intrând în apartament, traversă sufrageria în viteză şi pătrunse în dormitor. Malko se aştepta să

se arunce pe pat. În schimb, femeia deschise sertarul unei comode şi scoase din el mai multe obiecte metalice pe care le azvârli pe pat.

— Leagă-mă! îi ordonă ea lui Malko, şi nu-mi da drumul. Nici chiar dacă te implor.

Fără să aştepte răspunsul lui, îşi scoase rochia şi rămase în sutien, ciorapi şi chiloţi. Se aşeză pe spate, cu braţele şi picioarele depărtate.

*

Malko se uita la cătuşele care străluceau în lumină. „Acu-i acu'!", se gândi el. Ori juca teatru, ori Maryam Nassiri era într-adevăr adepta sadomasochismului. Se întrebă dacă aşa procedase şi cu Oswald Fisk.

Deocamdată, nu risca nimic, dar dacă femeia va insista să-l lege, îi va fi greu să refuze. Se uită ţintă la ea: ţinea ochii închişi, îşi strecurase o mână în chiloţi şi începuse să se mângâie singură.

Atunci intră în joc, se apropie de pat, puse mâna pe cătuşe şi spuse:

— Întinde-te pe burtă.

Fără să protesteze, Maryam Nassiri se răsuci, dându-şi la iveală fesele arcuite şi pline, apoi zise cu o voce tensionată:

— Închide bine cătuşele.

Încă îmbrăcat, Malko ocoli patul fără grabă şi fixă mai întâi cătuşele de barele de alamă. Pe urmă, prinse braţul stâng al femeii şi-i fixă în jurul încheieturii inelul de metal. Se auzi un clic metalic. Procedă la fel şi cu braţul drept.

În fine, înainte de a-i imobiliza gleznele, îi trase

chiloţii de-a lungul picioarelor, apoi îi fixă cătuşele.

Aşa cum stătea acum, Maryam Nassiri era extrem de excitantă. Sigur că Malko o legase şi pe Alexandra, dar fără toată ceremonia de-acum. Se aplecă şi-şi trecu degetele peste coloana vertebrală a femeii. Maryam se arcui ca o pisică.

— Ştii ce o să-ţi fac? întrebă el.

— Tot ce vrei, spuse ea cu voce răguşită. Ţi-am spus. Trebuie să fie ceva plin de forţă, să-mi produci multă plăcere.

— O să te sodomizez, o anunţă Malko. Ţi s-a mai întâmplat?

Maryam scoase un fel de icnet.

— Niciodată! îţi interzic să faci asta, ştiu că o să mă doară.

Malko începu să se dezbrace fără grabă. Când rămase gol, îşi dădu seama că nu era încă suficient de excitat. Atunci, se aşeză în genunchi pe pat, o prinse de păr pe Maryam Nassiri şi-i întoarse capul spre el. Apoi, îşi împinse sexul spre gura ei, care se deschise imediat.

Limba se răsuci în jurul membrului lui Malko de parcă ar fi vrut să-l înghită cu totul. În ciuda poziţiei incomode, cu gâtul încordat şi ochii închişi, reuşi să-l excite la maximum.

Peste puţin timp, Malko se retrase.

Capitolul X

Mai întâi, se lungi lângă ea astfel încât să-i simtă sexul între fese.

— Dă-i drumul! îl imploră Maryam Nassiri.

— Nu, zise Malko, o să te fac să ai orgasm altfel.

Tocmai se pregătea să se aşeze în poziţia potrivită când auzi un zgomot în sufragerie. Nu era nicio îndoială: cineva încerca să deschidă uşa apartamentului.

Malko rămase nemişcat. Cu urechea îndreptată spre sufragerie, se aplecă spre Maryam Nassiri.

— Am impresia că cineva încearcă să intre în casă.

Femeia clătină din cap, exasperată.

— Puţin îmi pasă, n-are nimeni cheia. Vino.

În pofida asigurărilor ei, Malko ieşi din cameră şi se duse să asculte la uşa apartamentului, uitându-se totodată prin vizor. Nu văzu nimic. Palierul nu era luminat. Se întoarse în cameră, spunându-şi că nu fusese decât o alertă falsă. Erecţia slăbise şi, din nou, îngenunche aproape de faţa lui Maryam Nassiri, care, cu ochii închişi, îi înghiţi sexul pe dată şi reuşi să-i redea vigoarea. Punea atâta patimă, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Malko simţi cum seva îi urcă din pântec. Uită cu totul de CIA şi de pericolul la care se expunea. Maryam pretindea că n-avea nimeni cheia, dar de unde ştia el că spune adevărul?

Se retrase din gura ei atunci când se simţi pregătit şi, cu multă blândeţe, se lungi peste trupul femeii. Simţindu-i membrul între fese, Maryam Nassiri începu să se onduleze uşor sub el şi să geamă:

— Acum, repede, îmi arde pântecul.

Fesele se ridicau spre el de parcă era o pisică în călduri, iar asta îl excită şi mai mult.

— Bine, spuse el, dar nu cum vrei tu. Ţi-am zis deja.

Femeia scoase un ţipăt strident.

— Nu, nu, te rog, n-am mai făcut-o aşa niciodată,

vrei să mă doară?

— Poate că da, recunoscu Malko.

Se ridică puţin. Apoi, se aşeză în dreptul deschizăturii lui Maryam Nassiri. Simplul contact cu sfincterul îl făcu să freamăte de plăcere. Era întotdeauna o senzaţie extraordinară. Iraniana strigă:

— Nu, nu, nu mă viola!

Începu să se zbată ca o nebună, reuşind chiar să se ridice de pe pat. Clinchetul metalic al cătuşelor care se loveau de barele de alamă ale patului făceau un zgomot suprarealist. Patul se zgâlţâia. Dacă n-ar fi fost bine legată, Maryam Nassiri i-ar fi scăpat cu siguranţă. Se mişca în toate direcţiile şi Malko avu impresia că într-adevăr o viola.

Mări treptat presiunea, apăsând din toate puterile. Sincterul încă rezista. Maryam Nassiri ţipa, implora şi se agita întruna. Fu cât pe-aci să renunţe, dar îşi aminti la timp că totul nu era decât un joc... Cu o forţă feroce, reuşi să forţeze sfincterul, înfigându-se câţiva centimetri între fesele femeii.

Maryam Nassiri scoase un urlet de fiară.

— Nu! Mă sfârteci! E prea mare! Opreşte-te. Mă doare.

Ar fi trebuit să fie un sfânt ca să-i dea ascultare.

Cu opintiri mici, continuă să se înfigă, simţind cum mucoasa îl învăluie ca o mănuşă foarte strâmtă şi caldă. La jumătatea drumului, făcu o pauză şi şopti în urechea lui Maryam Nassiri:

— Acum te-am prins bine.

— Nu!

Se mişca tot mai tare sub el, făcându-l, de fapt, să pătrundă tot mai adânc în ea. În fine, epidermele li

se atinseră. Nu putea înainta mai mult, deja îi strivea fesele cu pântecul său. Avea senzaţia că o pironise de pat şi profită de acest moment delicios.

*

Arkadi Soldatov ieşi din imobilul unde locuia Maryam Nassiri. Aşa cum proceda de obicei, venise să inspecteze locurile după ce băuse câteva beri într-o Gasthaus. Iradj Lak îi dăduse codul de intrare în clădirea de la nr. 26 de pe Castellezgasse şi-i comunicase şi etajul.

Ajuns la primul etaj, prudent, nu aprinsese lumina şi se apropiase de uşa apartamentului iranienei. Numai că, în întuneric, se împiedicase şi trebuise să se sprijine de clanţa uşii; rămăsese apoi lipit de zid şi ascultase atent. Nu-i era frică, temându-se doar să nu-şi alerteze victimele. Nu se întâmplase nimic, aşa că se pregătea să coboare atunci când auzi ţipetele unei femei. Brusc, lipise urechea de uşă şi ascultase urletele lui Maryam Nassiri. Experienţa căpătată în Cecenia îi permisese să recunoască ţipetele unei femei pe cale de a fi violată. Asta îl excitase mult.

Arkadi Soldatov rămăsese în întuneric cu inima zbătându-i-se în piept, mângâindu-se maşinal prin pantaloni. Îşi spuse că, înainte de a o lichida pe Maryam Nassiri, o va viola.

*

Malko aluneca uşor între fesele femeii, mucoasa acesteia devenind între timp suplă. Cu toate astea,

Maryam Nassiri continua să geamă şi să-l implore să se retragă.

Dar Malko nu avea nici pe departe o astfel de intenţie.

O apucă de şolduri şi se dezlănţui de parcă ar fi vrut s-o despice în două... Atunci, tonalitatea ţipetelor se schimbă. Maryam Nassiri păru că se sufocă, apoi începu să geamă altfel, îngăimând cuvinte în persană şi trăgând de cătuşe de parcă zgomotul metalic al acestora i-ar fi sporit plăcerea.

Îşi împinse fesele spre Malko. O dată, apoi din ce în ce mai repede. Se „îmblânzise”. Mâinile i se crispară pe barele de alamă.

Era copleşită de plăcere.

În cele din urmă, urlă:

— Nu, nu, opreşte-te, e prea tare!

Bineînţeles că Malko continuă. Maryam Nassiri încerca *într-adevăr* să se elibereze, ţipând de durere şi contractându-şi tot corpul.

Malko continuă până când simţi cum plăcerea îi urcă din pântec. Atunci, lipit de spatele ei, îşi strecură mâinile sub piept, îi prinse sânii şi-i strânse sfârcurile între degete din toate puterile...

De data asta, urletul lui Maryam Nassiri nu fu străbătut de nicio undă de prefăcătorie. Ţinu atât timp cât Malko îşi dădu drumul în ea, torturându-i sânii.

După ce se retrase, Malko avu impresia că înotase câteva sute de metri. Era scăldat în sudoare şi se clătina pe picioare. Lăsând-o legată pe Maryam Nassiri, se duse să facă un duş şi se întoarse puţin mai târziu, înfăşurat într-un prosop de culoarea cerului.

Maryam Nassiri era nemişcată ca un cadavru, dar atunci când o mângâie între fese, tresări de plăcere.

Îi desfăcu tacticos cătuşele prinse de pat. Fără să le scoată, femeia se răsuci pe spate şi apoi se aşeză pe marginea patului. Era de nerecunoscut. Rimelul îi cursese pe obraji, avea pungi sub ochi, iar privirea îi era şi mai strălucitoare.

Se aplecă şi-l sărută pe Malko cu patimă, apoi spuse:

— Nu m-am înşelat. Eşti un amant minunat. Simţi ce am chef să fac. Bărbatul de dinaintea ta nu avea imaginaţie. Întotdeauna trebuia să-l ghidez eu şi nu mai avea acelaşi farmec.

— Cine ţi-a declanşat fantasma asta a violului? întrebă Malko.

Maryam Nassiri clătină din cap.

— Nu ştiu. (îşi dădu imediat seama şi se corectă.) Ba da, de fapt, ştiu. Pe la zece ani, mă duceam adesea pe la unul dintre unchii mei, care avea un magazin de covoare în bazar. Îmi dăruia haine. Într-o zi, mi-a cerut să mă dezbrac ca să le încerc. L-am ascultat, nu mă gândeam la nimic rău. Când am rămas numai în chiloţi, m-am uitat la el şi am avut un şoc. Îşi desfăcuse şliţul şi-şi scosese sexul enorm. Nu mai văzusem până atunci membrul unui bărbat şi nu ştiam ce să fac. Mi-a fost frică şi, în acelaşi timp, eram emoţionată. A început să se mângâie, apoi mi-a zis cu o voce gâtuită: „într-o zi, când o să fii mare, un bărbat o să-ţi vâre în pântec un sex tare ca al meu şi o să-ţi facă mare plăcere.” N-am uitat niciodată clipa aia.

Malko o simţi atât de maleabilă, încât fu cât pe-aci să-i pună întrebări despre Oswald Fisk.

— La ce te gândeşti? întrebă dintr-odată femeia.

— La nimic, răspunse Malko, renunţând la întrebări.

Maryam Nassiri căscă.

— Trebuie să mă culc. Am o întâlnire mâine dimineaţă la opt. Mă suni? Îmi place să merg la cină cu tine şi pe urmă să te am ca desert.

Elegant spus.

Malko era tot mai convins că Maryam Nassiri nu era vinovată de asasinarea lui Oswald Fisk. Nu era decât o nonconformistă dinamizată de cocaină şi cu o sexualitate agitată.

Nu avea nimic de-a face cu spionajul.

*

— Mâine, la douăsprezece şi şaisprezece minute, ai întâlnire la Westbahnhof, la sosirea trenului de Londra şi Paris, îl anunţă Brett Dakin pe Malko.

După un somn scurt, acesta citise SMS-ul care-l convoca la şeful staţiei CIA de pe Boltzmann Strasse.

— Pentru ce? întrebă Malko.

— Am primit un mesaj de la centrul operaţional al organizaţiei *Mujahidin Khalk* din Londra. Un om de-al lor din Teheran a sosit ieri la Londra sub o acoperire comercială. Se pare că ne va comunica informaţii importante despre ce se petrece la Viena. Nu poate fi vorba decât despre afacerea Ardeshir Nassampur.

— Ciudat, remarcă Malko, de ce nu ne comunică asta prin telefon?

— *Mujahidin Khalk* nu utilizează telefoane. Sunt de o prudenţă care frizează paranoia. Probabil că o să

aflăm de ce a fost asasinat Fereydun Davani. Şi el venise de la Teheran…

— Cum o să-l recunosc?

Brett Dakin scoase din dosar o fotografie şi i-o întinse lui Malko. Un bărbat mic de statură, plinuţ, cu ochelari, o mustaţă mare şi neagră şi o bărbie teşită care-i dădea alura unei nevăstuici.

Nu era deloc un personaj simpatic.

— Iată-l! zise americanul. O să ţină în mână un exemplar din *Financial Times* şi călătoreşte în vagonul 3. Se numeşte Reza Chafa. Nu-l cunosc.

Face parte din reţeaua organizată de *Mujahidin Khalk* la Teheran. Poftim, ai timp să ajungi la gară.

Westbahnhof se afla la intersecţia dintre Mariahilfer Gürtel şi Mariahilfer Strasse, la vest faţă de centru. O gară ultramodernă.

— Am plecat, spuse Malko. Însă cred că ipoteza ta legată de Maryam Nassiri e falsă.

Şeful staţiei CIA zâmbi arogant.

— Te-a aburit! Ea l-a omorât pe Oswald Fisk. Sunt sigur că până la urmă o să avem şi dovada.

*

Westbahnhof era curată ca lacrima. Angajaţi în uniforme impecabile, peroane strălucind de curăţenie, trenuri ce păreau să fi fost spălate în zori… Malko se uită pe tabela sosirilor. Trenul de la Paris ajungea la timp. Peronul 7.

După cinci minute, garnitura intră în gară, iar Malko porni să caute vagonul 3. Un vagon albastru-închis de clasa a doua.

Pasagerii începură să coboare.

Îşi făcu apariţia şi un bărbat care trăgea după el o valiză cu rotile. În mâna stângă ţinea un ziar. Se îndreptă încet spre ieşire, iar Malko îl interceptă.

— *Haroye* Reza Chafa?

Capitolul XI

Bărbatul se întoarse brusc şi-l fixă cu privirea din spatele ochelarilor. O privire de bufniţă speriată. Era mai mic decât i se păruse în fotografie şi părea să plutească în hainele sale largi.

— *Baleh, baleh*, zise el pe un ton nesigur.

Acesta era omul care urma să-i lămurească pe americani în legătură cu cel mai mare semn de întrebare: de ce fusese asasinat Oswald Fisk?

— Sunt cu maşina, zise Malko, vă duc eu.

Reza Chafa se uită la el nelinişti.

— Unde?

Malko nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Unde doriţi! Aveţi rezervare la hotel?

— Da, da, confirmă iranianul.

Se opri, se scotoci prin buzunare şi scoase o hârtie.

— Poftim, spuse el, hotelul Zipser, Langegasse nr. 8.

— Vă conduc acolo, zise Malko.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până la Jaguar-ul parcat într-o zonă interzisă, chiar în spatele taxiurilor, pe esplanada în arc de cerc care dă spre Mariahilfer Gürtel.

Malko trecu pe sub metroul aerian şi se îndreptă apoi spre nord. Îşi amintise că Langegasse era o stradă paralelă cu Gürtel.

Iranianul, îngrămădit pe scaunul din faţă, părea să nu se simtă în largul lui. Avea un tic bizar: se trăgea întruna de mânecile hainei, ca şi cum ar fi fost prea scurte.

Se întoarse spre Malko şi întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Fac parte din Central Intelligence Agency, răspunse Malko. Centrul vostru din Londra ne-a anunţat că sosiţi.

Reza Chafa aprobă din cap.

— Da, eu le-am zis să facă asta.

— De ce n-aţi luat avionul? întrebă Malko. E mai rapid.

Iranianul îşi mişcă din nou capul.

— Da, ştiu, dar nu-mi place să călătoresc cu avionul. Nu-l iau decât dacă e absolut necesar. Şi pe urmă, trebuia să mă opresc şi la Paris.

— Bănuiesc că aveţi informaţii importante să-mi transmiteţi, se hazardă Malko. Acum o săptămână trebuia să ne întâlnim cu un alt membru al mişcării dumneavoastră, Fereydun Davani, care venea tot de la Teheran. Din păcate, a fost interceptat probabil de agenţii *Ettela'at* pentru că a fost găsit asasinat în pădure, aproape de Viena.

Reza Chafa se ghemui şi mai mult pe scaunul lui, apoi spuse cu o voce imperceptibilă:

— Ah! Fereydun a murit.

Părea sincer tulburat.

— Îl cunoşteaţi? întrebă Malko.

— Puţin. Aparţineam de aceeaşi reţea.

Apoi tăcu, nefiind deloc grăbit să dezvăluie ceea ce ştia. Malko coti pe Alser Strasse, coborî din nou spre centru şi tăie Langegasse, o stradă îngustă cu

sens unic, liniştită şi lipsită de farmec.

Hotelul Zipser se afla la începutul străzii, într-un intrând unde se opri şi Malko. Pentru că era ieşirea dintr-un garaj, nu-şi putea lăsa maşina acolo, aşa că întrebă:

— Vreţi să vă aştept până când vă cazaţi? Pe urmă, putem merge să mâncăm ceva.

Pentru prima dată de la sosirea lui, Reza Chafa manifestă ceva ce ar fi putut trece drept entuziasm.

— O, da, fii el de acord, e o idee bună, mi-e foarte foame.

Malko îl privi cum dispare în holul hotelului, târând după el valiza.

Era un local modest de trei stele, care semăna cu celelalte clădiri de pe stradă. Malko era uimit de nervozitatea lui Reza Chafa. Părea mort de frică. În precedentele sale misiuni mai întâlnise membri ai organizaţiei *Mujahidin Khalk*, care erau prudenţi, duri şi fanatici, nicidecum speriaţi ca Reza Chafa.

Acesta ieşi din hotel Iară valiză şi urcă în Jaguar.

— Să mergem la Café Landtmann, propuse Malko. E un local liniştit, cu mâncare decentă.

*

— E frumos aici, remarcă Reza Chafa.

Se uita extaziat la lambriurile ornamentate cu sculpturi, la lustrele galbene care contrastau cu banchetele verzi din marea sală a cafenelei Landtmann. Terasa acesteia se afla pe Karl Lueger Ring.

Era lume puţină şi majoritatea banchetelor erau goale. Câţiva turişti şi bărbaţi singuri care citeau

ziarele puse la dispoziţie de local.

Reza Chafa comandă un *Wiener Schnitzel* şi, ca antreu, un *würstel* cu muştar şi hrean.

Se scuză cu un zâmbet.

— La Teheran nu există decât *chelow-kebab*, spuse el. Trăind în Europa, am prins gustul cărnii.

După ce-i fu adusă berea, bău cam o treime şi-i mai reveni culoarea în obraji.

— Nu arătaţi prea bine, remarcă Malko. Călătoria e de vină?

— Nu, nu, protestă Chafa, am călătorit foarte bine de la Londra. Însă atunci când sunt la Teheran, mi-e întotdeauna frică. Ne urmăresc agenţii *Ettela'at*. Mulţi prieteni au fost arestaţi, trimişi la Evin şi torturaţi, uneori chiar executaţi.

— În cazul acesta, de ce mai rămâneţi la Teheran?

— Organizaţia mă obligă, explică iranianul. Am relaţii bune acolo, dar nu dorm niciodată ca lumea.

Vorbind, se trăgea maşinal de mâneca hainei.

— Vă întoarceţi acolo? întrebă Malko.

— Da, da, mi-am cumpărat deja bilet. Oficial, m-am dus la Londra să-mi vizitez un văr.

Eu lucrez la Teheran pentru o firmă de importexport. Asta îmi oferă ocazia să întâlnesc multă lume. E util.

Îi fu adus şniţelul şi-l atacă aproape cu furie, ridicând doar capul pentru a adăuga:

— Ce bună e carnea!

Malko îl lăsă să mănânce fără să-l întrerupă. Reza Chafa se îndopa ca după o lungă perioadă de foamete. După ce-şi goli farfuria, îi puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Ştiţi ce anume trebuia să comunice Fereydun

Davani?

Reza Chafa dădu afirmativ din cap.

— Da, cred că da. Ştiţi deja că Ardeshir Nassampur, conducătorul programului centrifugelor, a suferit un atac vascular cerebral, nu-i aşa?

— Da, confirmă Malko, mai cunoaşteţi şi alte amănunte?

Iranianul coborî vocea.

— Numele sub care a călătorit – Gholam Afsaneh – şi ziua sosirii lui la Viena. Zborul Iranair din 3 septembrie. A fost transferat imediat la Allgemeines Krankenhaus, la secţia de neurologie a profesorului Zepner, unde ocupă rezerva 217.

Îşi debitase tirada dintr-o răsuflare. Malko îşi notă totul în agendă.

Era puţin dezamăgit.

Sigur, era o informaţie importantă, care aducea câteva elemente în plus. Evident că, pe plan operaţional, aceste informaţii puteau simplifica pregătirea unei eventuale răpiri.

— Austriecii sunt la curent? întrebă Malko.

— Nu, nu cred. Ei sunt convinşi că este un *bazari* iranian bogat, care plăteşte în numerar. Numai *Ettela'at* este la curent.

— Şi va sta mult aici?

— Cel puţin douăsprezece zile, dar nu cunosc detaliile.

— Aţi putea încerca să aflaţi mai multe? insistă Malko.

Reza Chafa se ghemui pe scaun.

— Nu, n-am niciun fel de legături aici. De altfel, plec mâine la Londra.

— De ce aţi venit la Viena doar pentru o zi?

— Pentru a vă comunica această informaţie. E importantă, nu?

— Foarte, recunoscu Malko.

Chafa arătă spre un fel de cafea cu lapte pe care chelnerul tocmai o aducea la masa vecină şi întrebă cu timiditate:

— Pot să beau şi eu una?

Malko comandă o *Wiener Phariseer Kaffee*. Era tot mai intrigat de persoana lui Reza Chafa.

— De ce vă întoarceţi la Teheran? întrebă el.

— Trebuie să mă întorc, îl asigură iranianul încăpăţânat.

După ce sosi cafeaua, o bău în câteva secunde, apoi repetă:

— E bună!

Ridică ochii şi întrebă:

— Mă puteţi duce la hotel? Sunt foarte obosit şi aş vrea să mă culc.

Malko nu-l contrazise. Era nerăbdător să-i relateze lui Brett Dakin această discuţie stranie şi informaţia adusă de iranian. Plăti şi se întoarseră la Zipser. În faţa hotelului, Reza Chafa se întoarse spre el:

— Mulţumesc, mâncarea şi cafeaua au fost foarte bune.

— N-aveţi nevoie de bani? insistă Malko.

— Nu.

Reza Chafa aproape o zbughi din maşină şi dispăru în hotel. Malko coborî din J aguar şi-l ajunse din urmă în momentul în care îşi lua cheia de la recepţie. Îi întinse cartea lui de vizită pe care era notat numărul de mobil.

— Poate mai aveţi nevoie de mine, nu se ştie niciodată.

Iranianul puse cartea de vizită în buzunar fără să mulţumească.

*

Brett Dakin avea un aer triumfător:

— Formidabil! exclamă el. Acum avem toate elementele pentru a-l recupera pe Ardeshir Nassampur. Dar nu prea avem mult timp la dispoziţie.

— Mai întâi, trebuie studiate împrejurimile, îl sfătui Malko, iranienii sunt cu siguranţă în gardă. Acest Ardeshir Nassampur e foarte preţios pentru ei... Şi nimic nu ne dă siguranţa că acţiunea e posibilă.

— Tu eşti austriac. E mai uşor pentru tine, îşi pledă cauza Brett Dakin.

— O să văd ce pot face, îl asigură Malko.

Fără niciun entuziasm.

— Apropo, zise şeful staţiei, până unde ai ajuns cu Maryam Nassiri?

— Sunt în acelaşi punct, răspunse Malko. M-am întâlnit cu ea, dar nu cred că are vreo legătură cu adversarii noştri.

— Eu, imul, sunt sigur că e amestecată în afacerea asta, afirmă americanul. Fereydun Davani aducea informaţia pe care tocmai ai obţinut-o. Din cauza asta a fost lichidat de *Ettela'at*. Pentru că nu erau siguri că-l puteau intercepta, l-au lichidat şi pe Oswald Fisk. În orice caz, nu mai avem nevoie de Elko Krisantem, conchise Brett Dakin.

— Îl cunoşti pe Reza Chafa?

— Nu, recunoscu Brett Dakin, dar nu-i ştiu pe toţi membrii organizaţiei. De ce?

— E un om ciudat, pare atât de vlăguit. N-ai niciun mijloc să afli mai multe despre el?

— O să încerc. Dar n-avem surse directe la Teheran. O să-i întreb pe cei de la sediul *Mujahidin Khalk* din Erbil, în zona kurzilor. Avem o staţie acolo.

*

Reza Chafa se chirci când auzi telefonul sunând în cameră. Ridică receptorul şi o voce dulce întrebă în persană:

— *Haroye* doctor Chafa?

— *Baleh*, răspunse Reza Chafa, cu o voce stinsă.

— Suntem jos, zise necunoscutul. Am venit să te felicităm. Coboară.

Mai întâi, iranianul rămase mut, apoi bâlbâi câteva cuvinte:

— Da, da, cobor imediat.

Închise şi se uită la vechiul aparat de ebonită de parcă ar fi avut în faţă o cobră. Se simţea paralizat, ca un iepure orbit de farurile unei maşini. Raţiunea îi striga să nu coboare, să cheme poliţia, doar se afla într-o lume civilizată, dar nu reuşea să acţioneze.

Cele trei luni petrecute în închisoarea Evin îl doborâseră. Orele de interogatoriu zilnic, loviturile, ameninţările, arsurile de ţigară, proiectoarele aprinse non-stop, un zgomot strident din cauza căruia îi venea să-şi smulgă timpanele... O dată, a avut parte chiar şi de un simulacru de execuţie. L-au scos în curte, unde fusese ridicată o spânzurătoare pentru executarea prizonierilor. L-au urcat pe soclul de lemn care urma să fie tras de sub picioarele lui. I-au trecut înjurai gâtului o frânghie groasă de

cânepă. Apoi l-au dezlegat, izbucnind în râs.

De-abia mânca, gândindu-se la viitorul familiei lui: toată lumea fusese arestată în acelaşi timp. Dar ceilalţi nu fuseseră torturaţi. Nu încă.

Apoi, într-o dimineaţă, gardienii au venit să-l ia la fel ca-n fiecare zi, ducându-l în sala de interogatoriu. Acolo a descoperit un călău nou, căruia torţionarii săi păreau să-i dea ascultare. Foarte politicos, îi făcuse semn să se aşeze în faţa biroului şi deschisese dosarul.

— Ieri ai fost condamnat la moarte de tribunalul islamic, îl anunţase necunoscutul pe un ton neutru. Pentru activităţile tale criminale împotriva Republicii Islamice. Ai ceva de zis?

Simţind un nod în gât, Reza Chafa fusese incapabil să răspundă.

Tăcerea fu întreruptă de bărbatul care-i anunţase condamnarea la moarte.

— Noi te-am observat. Te-ai purtat bine. Aşa că o să-ţi oferim şansa să-ţi răscumperi greşeala. Eşti de acord?

Reza Chafa rostise *„baleh”* fără ca măcar să-şi dea seama ce spune.

Bărbatul din faţa lui detaliase propunerea. Urma să iasă din închisoare şi să plece chiar şi din Iran. Cu un paşaport. Apoi, omul încheiase:

— După ce îndeplineşti această misiune, prietenii noştri de acolo te vor contacta şi te vor ajuta să te întorci aici. Bineînţeles că nu ai fost graţiat şi că trebuie să plăteşti mulţi ani pentru crimele comise. Dar vei trăi. Accepţi?

Reza Chafa răspunsese *„baleh”.*

Cu o voce mieroasă, interlocutorul lui precizase:

— Ai o soţie şi două fiice, nu-i aşa?

Reza Chafa aprobase din nou din cap.

— Dacă îţi vine ideea să nu te mai întorci, vor muri, tranşă situaţia călăul său. Într-un mod foarte dezagreabil. Eşti conştient de asta. Dacă te întorci, vei fi autorizat să-ţi vezi familia o dată pe lună.

Reza Chafa acceptase. Orice, numai tortura zilnică nu. Ştia că, dacă rămânea la Evin, îl vor demonta bucată cu bucată şi-i vor goli creierul. Chemând liftul, simţea că pluteşte. În holul hotelului întâlni doi iranieni necunoscuţi pe care-i urmă docil până la maşina oprită în faţa hotelului. Doi agenţi ai *Ettela'at-ului*. Traversară Viena, pe care el n-o cunoştea, şi se opriră într-o parcare subterană. De acolo, luară un lift până la birourile în care lucrau numai iranieni.

Nimeni nu se uită la el, de parcă nici n-ar fi existat. Cei doi bărbaţi care veniseră la hotel să-l ia îl duseră într-o cămăruţă cu o fereastră ce dădea spre Dunăre.

I se indică un scaun, iar unul dintre cei doi îi legă încheietura mâinii de calorifer, apoi plecă tară să rostească un cuvânt.

*

Ieşind de pe Boltzmann Strasse, Malko încercă o senzaţie bizară. Reza Chafa nu i se părea deloc în ordine. Vrând să aibă inima împăcată, o luă în direcţia hotelului Zipser.

Opri maşina în faţa garajului şi se duse la recepţie.

— Puteţi să mi-l daţi la telefon pe *Herr* Chafa? ceru el. Probabil că e în cameră.

Aparent, Reza Chafa nu manifestase dorinţa de a ieşi din hotel. Recepţionera coborî privirea pe tabloul cu chei şi-l anunţă:

— *Herr* Chafa a ieşit. Au venit să-l ia nişte prieteni.

Malko simţi o descărcare de adrenalină în vene.

— Austrieci? întrebă el.

— *Nein*, vorbeau într-o limbă ciudată. N-am înţeles nimic.

Erau iranieni.

Nu putea fi vorba decât de agenţii *Ettela'at-ului*. Oare cum de-l găsiseră? Şi de ce Reza Chafa îi urmase fără să opună rezistenţă? Doar se afla la Viena şi putea chema poliţia.

— Mulţumesc, îi zise el recepţionerei. Spuneţi-i să sune la numărul acesta.

Lăsă la recepţie numărul său de mobil, iar când ajunse la Jaguar îl sună pe Brett Dakin pentru a-i relata ce se întâmplase.

— Nu putem face mare lucru, conchise americanul. Ticăloşii ăştia din *Ettela'at* l-au urmărit cu siguranţă încă de la Londra. Bine că a putut vorbi cu tine... Asta e important.

*

Reza Chafa moţăia pe scaun atunci când se deschise uşa şi apărură cei doi bărbaţi care-l luaseră de la hotel.

Unul dintre ei desfăcu cătuşele legate de calorifer şi-l împinse afară din cameră.

Iranianul îşi luă inima-n dinţi şi întrebă:

— Mergem la aeroport?

Cel care-l ţinea de cot păru surprins.

— La aeroport? De ce?

— Ca să iau avionul de Teheran.

Era nebun, voia să se întoarcă în infern. Orice, numai să se termine tensiunea asta nervoasă.

Gardianul său zâmbi.

— Nu, nu mergem la aeroport.

Coborâră în parcarea subterană şi urcară în Mercedesul care-l adusese acolo. Maşina coti la stânga şi o apucă pe Leopold Bemstein Strasse. După un tunel, intrară pe un mare pod care traversa Dunărea. La ora aceea târzie, maşinile erau rare. Mercedesul se angajă pe banda care ducea la Brigittaner Brücke.

Brusc, maşina se opri în mijlocul podului, iar şoferul aprinse semnalizarea de avarie.

— Coboară! îi ordonă unul dintre gardieni lui Reza Chafa.

Acesta îi dădu ascultare. Primul bărbat îl ajută să treacă peste bara de metal care despărţea şoseaua de banda pentru pietoni.

Cei trei se apropiară de parapetul podului. Cineva întrebă pe un ton neutru:

— Ştii să înoţi?

Reza Chafa dădu din cap de jos în sus, ceea ce în Iran însemna „nu”.

Bărbatul schiţă un zâmbet.

— Cade bine.

Reza Chafa simţi că e apucat de revere şi că haina îi este trasă în sus, ca şi cum cineva ar fi vrut să i-o scoată, dar rămase aşa la mijlocul drumului, imobilizându-i braţele... Urmarea avu loc în câteva secunde.

Cei doi agenţi îl ridicară de pe sol fără dificultate,

atât era de slab, şi-l duseră pe sus până la parapet, aruncându-l imediat în gol.

Unul dintre ei, aplecat peste balustradă, îl urmări cu privirea până când ajunse în apa întunecată a Dunării. Când Reza Chafa atinse suprafaţa apei, se auzi un clipocit, apoi corpul lui fu înghiţit rapid de vâltoare.

Capitolul XII

Malko se trezi foarte devreme. Dormise prost, neliniştit de dispariţia lui Reza Chafa. Iranianul nu dăduse niciun semn de viaţă din seara precedentă. Îl sună la hotelul Zipser.

— *Herr* Chafa nu s-a întors, i se răspunse lui Malko, dar lucrurile sale sunt încă aici.

Recepţionera nu părea alarmată peste măsură, iar Malko nu insistă.

— Mulţumesc, spuse el. O să revin.

Situaţia se înrăutăţea din ce în ce mai tare.

Nu încăpea îndoială, Reza Chafa fusese răpit de agenţii *Ettela'at*, iar asta nu prevestea nimic bun.

După o oră, tocmai se pregătea să-l sune pe Brett Dakin când americanul i-o luă înainte. Cu o voce lugubră, îl anunţă:

— Prietenul meu din *Verfassungsschutz*, Haslinger, mi-a adus la cunoştinţă că o patrulă fluvială a poliţiei a pescuit din Dunăre un cadavru, undeva după Reich Brücke. Pare să se fi înecat. Având paşaportul asupra lui, a putut fi identificat. E vorba de Reza Chafa.

Care nu se va mai duce la Zipser să-şi recupereze lucrurile...

— De ce i-a avertizat *Kripo* pe cei de la *Verfassungsschutz*? întrebă Malko.

— O procedură standard atunci când e vorba de un străin, îi explică americanul. Haslinger mă anunţă întotdeauna când mortul e iranian. Oare ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Istoria asta nu e deloc limpede. Ai vreun răspuns de la Erbil?

— Încă nu. Poţi încerca să verifici informaţia comunicată de Reza Chafa.

— O să încerc imediat prin telefon, promise Malko.

După ce închise, ceru la recepţie să i se facă legătura cu AKH, secţia de neurologie.

Dădu peste o secretară extrem de amabilă.

— Aş vrea să vorbesc cu *Herr* Gholam Afsaneh, unul dintre pacienţii dumneavoastră care se află în rezerva 217, ceru el.

Urmă o scurtă tăcere, apoi secretara răspunse pe un ton neutru:

— Starea lui *Herr* Gholam Afsaneh nu-i permite să aibă contacte cu exteriorul. Dacă doriţi să ştiţi mai multe, vă pot face legătura cu profesorul Zepner, care conduce secţia.

— Daţi-mi-o pe secretara lui, spuse Malko.

— *Einen Moment, bitte*.

Malko închise încet telefonul: aflase destul. Informaţia comunicată de Reza Chafa era exactă. Trebuia să se întâlnească cu Brett Dakin şi să pună ţara la cale. Un lucru era sigur: datorită ajutorului celor din *Mujahidin Khalk*, ştiau exact unde se găsea ţinta lor, Ardeshir Nassampur. Omul care trebuia împiedicat cu orice preţ să se întoarcă în Iran.

*

Nadia Pruty şi Naham Admoni se întâlniră în Stadtpark, lângă intrarea de pe Johannesgasse. Pentru că era o vreme frumoasă, mulţi oameni ieşiseră la plimbare şi nimeni nu avea cum să-i remarce.

— Veştile sunt proaste, îl anunţă Nadia Pruty. Am trimis un *kidon* în secţia de neurologie. S-a plimbat peste tot cu un cadru de sprijin şi nu l-a observat nimeni. A reperat doi iranieni în sala de aşteptare, chiar acolo unde începe culoarul spre rezerva lui Ardeshir Nassampur.

— A aflat lucruri interesante?

— Nu, n-a putut vorbi cu nimeni. Un alt om de-al nostru a făcut turul clădirii. Toate ferestrele saloanelor sunt din sticlă mată: nu se vede nimic în interior.

Naham Admoni îşi spuse că avea să fie mai greu decât în Dubai... însă ideea că acest om atât de periculos pentru Israel se afla practic la o aruncătură de băţ îl înnebunea pe şeful *kidon*-ilor.

— După ce unul dintre oamenii noştri se va interna ca pacient într-o secţie vecină, vom avea o bază în interiorul spitalului. Ideal ar fi ca oamenii mei să poată rămâne ascunşi în rezerva prietenului nostru după terminarea vizitei. Ideea e să lovim noaptea, asta ar elimina pierderile colaterale. Nu mai sunt vizitatori, iar numărul celor care circulă prin spital e minim. Infirmierele de noapte rămân în zona lor. Sunt necesare uniforme de infirmiere şi halate de medici pentru cei care participă la lovitură. Acţiunea nu trebuie să dureze mai mult de

cinci minute, pentru că nu cunoaştem ritmul în care se schimbă turele.

— În orice caz, îl întrerupse Nadia Pruty, n-o să fie uşor. Cineva stă de pază la intrarea pe culoar, iar altcineva în rezervă. Aceste două persoane trebuie eliminate.

— *Kidon*-ii au pistoale prevăzute cu amortizoare, afirmă Naham Admoni. Aşa sunt obişnuiţi să acţioneze. N-are sens să ne complicăm. Ardeshir Nassampur o să încaseze două gloanţe în cap. Va trebui coordonată evadarea cu cei care vor asigura protecţia în exterior şi se află în interiorul spitalului lângă rampa de ieşire. Nu se poate staţiona pe Giirtel. Riscăm să atragem atenţia maşinilor de poliţie. Trebuie să ne gândim la neutralizarea iranienilor din spital. Să nu-i poată urmări pe *kidon*-i. A doua zi dimineaţa, toţi trebuie să părăsească Austria.

— Asta se poate aranja cu uşurinţă, îl asigură Nadia Pruty.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât să ne instalăm „bolnavul”. Nu prea avem mult timp la dispoziţie... O să anunţ Institutul.

Se despărţiră fără ca măcar să-şi strângă mâna. Nu se gândeau decât la un singur lucru: să ia avionul spre Tel Aviv, lăsând în urma lor cadavrul lui Ardeshir Nassampur.

*

— El e, exclamă Brett Dakin cu o voce mohorâtă după ce Malko intră în biroul lui. Poliţia mi-a confirmat asta. N-a fost bătut, iar cauza morţii este

într-adevăr înecul: avea apă în plămâni. De asemenea, urme de cătuşe la încheieturile mâinilor… De asta se tot trăgea de mâneci.

— Există totuşi un lucru pe care nu-l înţeleg, remarcă Malko. Cum de l-au găsit? Reza Chafa a plecat de la Teheran la Londra, apoi a luat trenul. Dacă ar fi fost reperat la sosire, ar fi avut tot timpul din lume să-l lichideze în tren. Ai zice că l-au lăsat dinadins să ajungă aici.

— Poate că ştiau la ce hotel va sta, remarcă americanul.

— E curios, continuă Malko, dar nu s-a gândit deloc să apeleze la poliţie. Nu cred că agenţii *Ettela'at* l-ar fi luat pe sus…

— O să fac un raport pentru Mujahidin Khalk, conchise americanul. Ceea ce contează este că ştim acum cu certitudine locul exact unde se află Ardeshir Nassampur.

— Cum te-ai gândit să procedăm? întrebă Malko.

— Metoda „blândă" ar consta în trimiterea unui emisar pentru a-i face curte. Generalul Ali Reza Assari, care a dezertat şi acum este consilierul nostru, ne-a spus că s-ar putea întâmpla să accepte. Perspectiva de a se afla la adăpost şi de a fi bine plătit l-ar putea atrage.

Malko zâmbi în faţa unei asemenea naivităţi.

— Mai întâi, obiectă el, Ardeshir Nassampur are o familie care a rămas în Iran. În cazul în care dezertează, familia va avea de suferit dacă nu reuşim s-o scoatem din ţară la timp. Apoi, mă îndoiesc că va reuşi cineva să vorbească singur cu el. Cu siguranţă că există mai mulţi „baby-sitteri" care se vor împotrivi atentatului. Nu văd altceva

decât o acţiune rapidă şi brutală.

Brett Dakin se întunecă la faţă.

— Asta înseamnă pierderi colaterale...

— Foarte probabil cetăţeni iranieni, accentuă Malko. Nu văd de ce ar avea de suferit austriecii.

— *My God!* exclamă americanul. Nu cobi!

„Pierderile colaterale” nu vizau nişte ţărani afgani analfabeţi, ci cetăţeni ai unei ţări prietene cu America, aflată în inima Europei, iar asta era altă mâncare de peşte.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă la un moment dat de şeful staţiei CIA:

— Atunci, ce facem?

Malko rămase impasibil.

— În ce mă priveşte, eu am obţinut confirmarea rezervei în care se află Ardeshir Nassampur. Deocamdată, nu vreau să merg mai departe. Nu-mi place afacerea asta. Iranienii îl vor apăra cu sălbăticie pe Nassampur, iar asta riscă să se sfârşească rău. Îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu vreau să plătesc eu oalele sparte. Sunt în ţara mea şi doresc să continui să trăiesc în ea liniştit. Ţine-mă la curent, dar pentru moment nu pot face nimic în plus. De altfel, nu uita că iranienii mă cunosc. Dacă apar în peisaj, vor şti că li se pregăteşte ceva. Iar asta nu va uşura deloc operaţiunea.

Brett Dakin îşi exprima dezaprobarea prin toţi porii.

— Ai participat deja la Viena la răpirea unui iranian, îi aminti şeful staţiei. De ce eşti atât de reticent acum?

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— A fost vorba de răpirea unui om care se

hotărâse să dezerteze. În ciuda acestui fapt, ne-am lovit de rezistenţa iranienilor, iar Chris Jones a trebuit să-l omoare pe unul dintre ei. Consecinţa: nici el, nici Milton Brabeck nu mai pot pune piciorul în Austria. Până acum, afacerea asta s-a soldat cu trei morţi, socotindu-l şi pe Oswald Fisk. Asta dovedeşte cât de hotărâţi sunt iranienii să-l apere pe Ardeshir Nassampur...

— Asta nu ar trebui să te înspăimânte, remarcă oarecum sarcastic Brett Dakin.

— Nu mă înspăimântă deloc, replică rece Malko, dar nu am de gând să mă sinucid.

— Atunci?

— Mă întorc câteva zile la Liezen, conchise Malko. Mă ţii la curent cu pregătirile, dar eu te sfătuiesc să nu le dai curs.

— Şi Maryam Nassiri?

— Ţi-am spus, nu cred că are vreo legătură cu *Ettela'at*.

Brett Dakin se încruntă.

— Nu pot să te reţin cu forţa.

Malko îi aruncă o privire ironică.

— Mulţumesc Mâine are loc o serată în Austria Superioară, iar pauza asta îmi oferă ocazia să mă duc şi eu. Mă găseşti oricând la telefonul mobil.

Brett Dakin părea ceva mai calm.

— *Well,* spuse el, o să-i avertizez pe cei de la Langley şi o să le cer părerea. Îţi doresc un sejur excelent la castel.

În faţa ironiei sale evidente, Malko nu se putu abţine să nu remarce:

— N-am refuzat niciodată o misiune, şi ştii asta. Cea de faţă mi se pare putredă. N-ar fi deloc în

interesul vostru să-mi sfârşesc viaţa în spatele gratiilor dintr-o închisoare austriacă.

Îi întinse mâna lui Brett Dakin.

Despărţirea fu glacială.

*

Arkadi Soldatov şi Mahmud Artesh îşi dăduseră întâlnire în piaţeta din faţa clădirii ONU, aflată la doi paşi de Leopold Bemstein Strasse. Intrară în barul aproape gol. Sesiunea AIEA începea de-abia săptămâna următoare şi nu prea era lume.

După ce se aşezară la masă, iranianul scoase din buzunar o cheie şi o împinse spre rus.

— Cu asta intri în apartamentul lui Maryam Nassiri, spuse el. În felul acesta, îi surprinzi pe amândoi.

Arkadi Soldatov se uită la cheie.

— *Haraşo*. Dar cum o să ştiu că sunt acolo şi că pot intra?

Mahmud Artesh răspunse calm.

— E treaba noastră să-i supraveghem. În momentul în care vor fi „pe treabă”, noi te anunţăm. Numai că va trebui să te grăbeşti.

— *Haraşo*, fu de acord rusul. Dar lipseşte ceva…

— Ce anume?

— Valuta.

Iranianul părea să fi uitat. Scoase din buzunar un plic şi-l împinse peste masă.

— Aşa e. Ai aici patru mii de dolari.

— Aş fi preferat euro, mormăi Soldatov.

Asta însemna cu 30 mai mult.

— Te plătim în dolari, zise sec Mahmud Artesh.

Prin urmare, atunci când îţi voi trimite un SMS conţinând cuvântul „davai”, vei şti că poţi să acţionezi. Mai ai de aşteptat câteva zile. Malko Linge a plecat înapoi la castel. Aşteptăm să se întoarcă.

— Eu am timp, exclamă Arkadi Soldatov, încântat să aibă asupra lui atâţia dolari.

*

Alexandra era fermecătoare în rochia ei bej foarte scurtă şi ciorapii asortaţi. Se învârti în faţa lui Malko şi întrebă:

— Îţi mai plac? Credeam că nu te mai întorci de la Viena.

— Oh, m-au reţinut „spionii” mei, o asigură el.

— Ce s-a întâmplat?

— Rutină...

Şi, în plus, câteva cadavre... Dar nu-i plăcea să vorbească despre asta.

— Unde mergem?

— La castelul familiei Leuchtemberg, în Fürstenfeld. Trebuie să plecăm, avem de mers cam o ora.

Cinci minute mai târziu, Malko se afla la volanul Jagu arului. După alte zece minute, trecând de Grewart, remarcă maşina din spatele lui. Un Golf închis la culoare. Îl reperase de două ori. Dar nu-şi tăcu probleme. Puse mâna pe coapsa Alexandrei. Contactul cu nailonul îi provocă o mică şi agreabilă descărcare electrică de-a lungul coloanei vertebrale.

— E ultima mea pereche de ciorapi de firmă, spuse visătoare Alexandra. O să încerc să-mi mai cumpăr câteva din provincie...

Malko ajunsese deasupra ciorapului, la carnea călduţă a coapsei. Alexandra îl lăsă să urce, apoi depărtă picioarele atât cât îi permitea rochia.

Malko atinse satinul chiloţilor. Nu schimbară niciun cuvânt. Din fericire, drumul era destul de drept.

Malko simţi brusc un puternic impuls. Cercetând drumul, căută un loc unde să oprească şi, puţin mai departe, zări un spaţiu degajat, înconjurat de stive formate din trunchiuri de copaci tăiate.

— Ce faci? întrebă Alexandra. Suntem în întârziere.

— N-are importanţă, spuse Malko zâmbind. *Carpe diem.*

Opri chiar pe marginea drumului şi se întoarse spre Alexandra.

— Vino!

Alexandra coborî prima, iar Malko o urmă. Din nou, vederea picioarelor lungi îi aprinse pântecul. Alexandra se oprise în faţa arborilor tăiaţi. Malko o ajunse din urmă şi o răsuci cu faţa spre stivele de lemn. Ridicându-i rochia, o împinse uşor înainte, iar femeia se sprijini de peretele de lemn ca să nu cadă.

Malko îi trase chiloţii de-a lungul picioarelor. Femeia se arcui şi fremătă atunci când simţi sexul tare lipit de fesele ei. Malko îşi desfăcu pantalonii: încă de la plecare avusese chef să facă asta. Contemplă îndelung trupul acestei femei splendide, picioarele uşor desfăcute, încălţate în ciorapii descinşi parcă dintr-un alt secol. Un semnal erotic de frecvenţă înaltă.

Femeia se arcui şi mai mult, până când reuşi s-o penetreze fără nicio dificultate. Cu mâinile sprijinite de trunchiurile de copaci, Alexandra se lăsa

pătrunsă ca o ţărancă într-un colţ de pădure.

Urmă o îmbrăţişare scurtă, Malko fiind atât de excitat, încât îşi dădu drumul foarte repede, cu mâinile crispate pe şoldurile ei.

Alexandra îşi lăsă rochia în jos şi-şi ridică chiloţii, revenind la o ţinută decentă.

Când se întoarseră la Jaguar, Malko zări pe şosea, în dreapta, la o sută de metri mai în spate, maşina care dădu brusc înapoi şi dispăru după curbă.

Inima începu să-i bată mai repede.

De data aceasta, nu mai încăpea nicio îndoială: era urmărit. Demarând în trombă, observă în oglinda retrovizoare botul Golfului castaniu pe care-l reperase deja.

Conducând maşina, creierul lui începu să funcţioneze cu viteză. Filajul acesta îi dovedea că se înşelase. Având în vedere faptul că, în afară de telefonul dat la AKH pentru a lua legătura cu Ardeshir Nassampur, el nu se implicase deloc în eventuala răpire a omului de ştiinţă iranian, supravegherea iranienilor nu putea avea decât o singură sursă: Maryam Nassiri. Îi ceru scuze în gând lui Brett Dakin. Americanul avea dreptate: decoratoarea iraniană avea legături cu *Ettela'at*.

Iar asta schimba mult situaţia.

— La ce te gândeşti?

— La ceea ce tocmai am făcut, răspunse Malko, punând mâna pe coapsa femeii.

Departe, foarte departe de castelul Leuchtemberg.

În mintea lui se întorsese deja la Viena pentru a regla conturile cu veninoasa Maryam Nassiri.

Capitolul XIII

Baroana Eva Leuchtemberg în persoană îi întâmpină pe Alexandra şi pe Malko de la înălţimea peronului. Era foarte elegantă în rochia neagră şi lungă. Fusese una dintre iubitele lui Malko, pe vremuri foarte îndrăgostită de el. O întâlnise în parcul castelului şi o satisfăcuse între doi boscheţi, după care femeia se întorsese acasă şi-i povestise totul soţului său, baronul Dieter, care fusese peste măsură de excitat.

Castelul ei era cel mai elegant din Liezen, având o imensă terasă luminată de reflectoare acum ocupată de invitaţi. Nu era vorba de o cină protocolară. Un bufet ocupa o parte din terasă, mesele fiind aranjate ceva mai jos, în grădină.

Alexandra părea să se fi destins în urma episodului erotic de mai devreme. Malko însă era neliniştit de filajul care îl viza în mod direct. Faptul că iranienii îl urmăriseră până aici însemna că intenţiile lor erau periculoase.

Regretă brusc că nu luase cu el nicio armă. În această ambianţă mondenă şi frivolă, ar fi fost un gest deplasat. Din cauza controalelor din aeroporturi, abandonase demult pistoletul extraplat potrivit pentru smoching.

Un bărbat foarte frumos, puţin adus de spate, îmbrăcat cu o elegantă haină de vânătoare tiroleză, începuse deja să-i facă curte Alexandrei: baronul Dieter Leuchtemberg. Femeia se întoarse la Malko şi-i spuse zâmbind:

— Baronul Dieter mă găseşte pe gustul lui. Mi-a spus că ciorapii mei îl înnebunesc... N-a mai văzut

aşa ceva la o femeie decât în filmele vechi.

În secolul al XXI-lea nu mai existau târfe extrem de sofisticate care să-i poarte.

— Are gust, comentă Malko.

Mâna lui alunecă pe şoldul femeii şi degetele atinseră portjartierul de sub rochia de mătase.

În acel moment începu să sune telefonul. Îl scoase din buzunar, răspunse şi, după câteva secunde, auzi vocea caldă a lui Maryam Nassiri. Malko atinsese însă din greşeală tasta care conecta difuzorul.

— Malko! Dragul meu, unde ai dispărut? îi reproşă iraniana. De la Sacher mi-au spus că ai plecat din Viena. Te-ai întors la castel? Ştii doar că mi-ar face mare plăcere să-l vizitez.

— Aşa este, nu mai sunt la Viena, recunoscu Malko. Pot să te sun eu mai târziu?

— Sună-mă repede, s-ar putea să plec în Iran, reluă Maryam Nassiri. Aş vrea să te văd înainte de a pleca.

Malko închise şi privirea lui întâlni ochii Alexandrei. Reci ca gheaţa.

— Femeia care m-a sunat e iraniană, se justifică Malko. Mă văd cu ea la ordinul agenţilor mei.

Alexandra nu se uită la el, dar spuse pe un ton tăios:

— Dacă o văd la Liezen, îi smulg sânii cu dinţii! Când mă gândesc la ce am făcut amândoi adineauri!

— Te doream foarte mult, o asigură Malko.

— Sunt o proastă! exclamă Alexandra, apoi se îndreptă spre baronul Dieter.

Malko nu auzi ce vorbiră, dar îi văzu depărtându-se şi intrând în castel.

O blestemă în gând pe Maryam Nassiri. Era pentru

a doua oară în seara aceea când viaţa sa dublă îl prindea pe picior greşit.

*

Sprijinită de un lambriu dintr-un salon foarte depărtat de terasa cu invitaţi, Alexandra, cu privirea fixată asupra unui tablou străvechi agăţat pe peretele din faţa ei, îl lăsa pe baronul Dieter s-o pipăie ca un adolescent.

Nu simţea nimic, deşi partenerul ei se arăta extrem de atent; nu făcea altceva decât să-şi rumege furia iscată de infidelitatea lui Malko. Baronul Dieter scoase din pantaloni un sex lung, subţire şi curbat. Foarte aristocratic. Alexandra îl prinse neglijent între degete fără să-şi ia privirea de la tablou.

N-avea chef de bărbatul ăsta.

Degetele baronului îi pipăiau coapsa, urmărind cusătura ciorapului. Bâlbâi câteva cuvinte:

— Te rog, întoarce-te.

Femeia îl ascultă şi-şi luă mâna de pe sexul lui. Năucit, baronul îi admiră picioarele lungi încălţate cu ciorapi maro şi cele două linii ale cusăturilor. Un vis pe care-l avea din copilărie. Când îi strecură mâna sub rochie, Alexandra îl admonestă cu voce calmă:

— N-am chef să fac dragoste.

Se întoarse şi-i luă din nou sexul în mână, masturbându-l rapid.

N-avea chef să-l simtă nici în trupul ei, nici în gură.

Baronul Dieter se frământa tot, protestând:

— Vreau să te am, eşti atât de frumoasă…

Neclintită, Alexandra acceleră mişcarea mâinii.

După câteva secunde, partenerul ei scoase un ţipăt de şoricel în momentul în care sămânţa lui se răspândi pe parchetul cernit.

Alexandra îşi retrase imediat mâna şi-i spuse cu blândeţe:

— Sper că ţi-a plăcut. Acum, hai să mergem la masă, mi-e foame.

*

Malko era la a treia votcă. Cunoscând-o pe Alexandra, nu-i era greu să-şi imagineze ce se petrecea în interiorul castelului. Ea nu aplica decât o regulă simplă: ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte…

Tresări atunci când sună mobilul. Nu putea fi decât Maryam Nassiri.

Răspunse fără să se mai uite la număr şi auzi vocea lui Brett Dakin, şeful staţiei CIA. Acesta părea stingherit.

— Te deranjez? întrebă el. Eşti la Liezen?

— Pe-aproape, răspunse Malko. Ce s-a întâmplat?

— Am o veste proastă, exclamă americanul. Am primit răspunsul de la Langley la memoriul meu. Refuză categoric pierderile colaterale…

Era ceva obişnuit pentru CIA. În 1998, pe când îl urmăreau pe Osama Bin Laden în Afganistan, operaţiunea a fost anulată *in extremis* deoarece risca să provoace pierderi în rândul emirilor care erau aliaţii Americii. Povestea reîncepea.

— E neplăcut! recunoscu Malko. Dar dacă nu apelăm la omul invizibil, nu văd nicio altă soluţie, în orice caz, a apărut ceva nou şi vreau să mă întorc

mâine dimineaţă la Viena.

Lumea începuse să se înghesuie la bufet. Malko îşi puse pe farfurie nişte mezeluri şi se aşeză la o masă din grădină. Tocmai atunci îşi făcu apariţia şi Alexandra, însoţită tot de baronul Dieter... După câteva minute, femeia se îndreptă spre o masă destul de îndepărtată de a lui.

Cina se consumă repede. Pe la miezul nopţii, Malko se ridică şi se duse la masa Alexandrei.

— Nu vreau să ne întoarcem acasă prea târziu, mâine am ceva de făcut la Viena.

— Nicio problemă, *schatzy*! îl asigură femeia. Eu am chef să mai stau puţin. O să dansez. Tu du-te, o să mă conducă Dieter.

Reveni la îngheţata pe care o avea în faţă. Declaraţia de război fusese făcută. Malko n-avea niciun chef să se eternizeze acolo. Porni singur pe drumul de întoarcere. Îşi dădu seama foarte repede că era urmărit: farurile din spate rămâneau mereu la post. O maşină care nu încerca deloc să-l depăşească.

Se nelinişti. Pădurea era un loc ideal pentru a organiza o capcană. Însă maşina care-l urmărea nu încercă niciun moment să-l depăşească şi dispăru cu un kilometru înainte de Liezen.

Ştiau unde se duce.

*

Privirea lui Malko alunecă peste nenumăratele turbine eoliene care-şi învârteau elicele de o parte şi de alta a şoselei.

Era furios.

La ora plecării din Liezen, Alexandra încă nu se întorsese, iar când ajunse ia Nickelsdorf, Golful castaniu îşi făcu din nou apariţia... Nici măcar nu mai încercă să se descotorosească de el. La ce bun? îl înfuria peste măsură faptul că viaţa profesională interfera cu viaţa sa de castelan aparent liniştită. În plus, era supărat pe el însuşi pentru că se înşelase în privinţa lui Maryam Nassiri: numai ea i-ar fi putut „scoate din amorţeală" pe iranieni.

Brett Dakin avea dreptate: probabil că ea îl asasinase pe Oswald Fisk.

Malko încă nu se calmase atunci când opri în faţa grilajului de pe Boltzmann Strasse.

*

— Ai dreptate, Maryam Nassiri m-a păcălit! anunţă Malko intrând în biroul lui Brett Dakin.

Îi expuse raţionamentul său, iar americanul îşi reţinu satisfacţia.

— Mă bucur că recunoşti, spuse el. Ce ai de gând să faci?

— Un om prevenit face cât doi, îl asigură Malko. O să reiau legătura cu ea să văd ce iese din asta. De altfel, m-a sunat în timp ce eram la serată.

— E semn rău dacă iranienii se interesează de tine, remarcă şeful staţiei CIA. În momentul acesta, s-au dezlănţuit şi nu te plac deloc. Vrei să-ţi dau „baby-sitteri"? Nu doresc să te găsesc cumva în Dunăre...

— Mulţumesc, dar o să mă descurc singur.

— Ai vreo armă?

— La castel, da, bineînţeles. Plus Elko Krisantem.

— Dar aici?

Malko zâmbi.

— În principiu, la Viena nu am decât activităţi mondene...

Brett Dakin clătină din cap.

— *Don't be stupid. You need a gun. It's an order.*[28]

Deschise dulapul şi scoase o valiză de metal pe care o deschise. Conţinea patru pistoale automate Glock cu amortizoare.

— Fac parte din panoplia lui Fred, explică americanul. Cred că n-ai nevoie de amortizor, dar aş fi mai liniştit dacă ai lua un pistol.

Scoase un Glock şi i-l întinse lui Malko. Apoi luă dintr-o altă cutie ceva ce semăna cu o centură lată închisă cu arici. O parte era plată, iar cealaltă conţinea alveole de plastic. Americanul vârâ în ea pistolul şi trei încărcătoare, apoi i-o întinse lui Malko.

— Ia asta. E o „centură ascunsă" GK. O pui pe sub haină. Din faţă nu se vede nimic, arma şi încărcătoarele sunt în spate. Practică şi discretă.

Malko se echipă imediat.

— Aşa! zise americanul, trucul ăsta spulberă un iranian cu viteza luminii.

— Sper să nu am ocazia să-l folosesc, răspunse Malko. Am încercat întotdeauna să trasez o linie de demarcaţie clară între cele două vieţi ale mele.

— Chiar dacă e mai puţin clară, remarcă americanul, mai bine aşa decât mort. Iranienii trebuie să creadă că ne pregătim să le răpim omul. Asasinarea lui Oswald dovedeşte că nu glumesc deloc când vine vorba de el.

---

28 Nu fi idiot. Ai nevoie de o armă. E un ordin.

*

După ce ieşi de pe Boltzmann Strasse, Malko o sună pe Maryam Nassiri.

Robotul.

Încă nu ajunsese la Sacher atunci când îl sună ea.

— Te-ai întors la Viena?

— Chiar acum.

— Atunci, putem merge la cină împreună, îi propuse ea. O să-ţi povestesc, am un nou client iranian. Poate că o să plec la Teheran, la un mare atelier. La întoarcere, aş putea veni să te vizitez la castel.

Îmbrăcată în zale, se gândi Malko.

— Vino să mă iei de la Sacher, îi sugeră el.

— Nu, spuse femeia, vino tu la mine acasă. Mergem la un restaurant din apropiere, Livingstone. E la doi paşi, pe Zellinger Strasse.

*

Livingstone era un restaurant fermecător, cu lambriuri şi un mezanin cu rafturi pline de cărţi. Parcă te aflai într-o bibliotecă. După ce se urcase în Jaguar, Maryam Nassiri îl sărutase pe Malko pe gură şi suspinase:

— Mi-a fost dor de tine…

Purta una dintre rochiile ei preferate, confecţionate dintr-un material foarte fin, iar ochii îi străluceau puţin cam mult.

Cocaina.

În sufletul lui, Malko era rece ca un aisberg, în ciuda înfăţişării sale seducătoare, i se părea că

iraniana avea un cap de cobră. Şi nici nu-i trecea prin minte să se lase muşcat.

Se aşezară la masă, iar Maryam Nassiri comandă un *Mojito*, în timp ce Malko recurse la obişnuita votcă. Pe drum, se uitase în oglinda retrovizoare, dar nu remarcase niciun vehicul suspect. E adevărat că la Viena te poţi strecura fără să fii remarcat. Asculta distrat sporovăială lui Maryam Nassiri despre atelierele ei.

Privirea femeii era fixată permanent asupra lui. Brusc, se aplecă peste masă şi-i şopti:

— Eşti frumos. Cred că m-am îndrăgostit de tine. Am chef să fac dragoste.

Cobra prinsese viaţă, îşi zise Malko.

Dădură comanda. Obişnuita mâncare vieneză, grea şi indigestă. Maryam Nassiri de-abia se atinse de farfuria ei. În cele din urmă, dădu semnalul de plecare. În Jaguar, se aplecă peste consola centrală să-l sărute pe Malko.

În mod miraculos, acesta găsi un loc de parcare pe Tabor Strasse, la doi paşi de apartamentul iranienei.

Malko îşi lăsase centura „ascunsă” la hotel, strecurând pistolul sub haină în speranţa că ea nu va observa, dar Maryam Nassiri avea alte preocupări.

Ajunşi în apartament, nu se dezbrăcă imediat. Se duse direct la dulapul cu cătuşe, scoase patru perechi pe care le aruncă pe pat, apoi se întoarse spre Malko.

— Dezbracă-te. Astăzi e rândul tău. O să vezi cât de bine o să te simţi.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Probabil

că aşa începuse şi cu Oswald Fisk.

*

Bine instalat în biroul său, Mahmud Artesh compuse cu atenţie SMS-ul adresat lui Arkadi Soldatov. Mesajul conţinea un singur cuvânt: *„davai”*[29].

Era condamnarea la moarte a lui Malko Linge. Şeful biroului Dqftari Vigie îşi spuse că cel care va scăpa Republica Islamică a Iran-ului de el va fi recompensat.

Capitolul XIV

Singur în maşina cu farurile stinse, Arkadi Soldatov, care aştepta pe Stadtgutgasse, la doi paşi de imobilul în care locuia Maryam Nassiri, observă sosirea cuplului. Se afla acolo de o jumătate de oră, prevenit în prealabil de SMS-ul primit de la agenţii biroului *Daftari Vigie* însărcinaţi cu supravegherea iranienei.

Aşteptă câteva minute, fumă o ţigară, apoi luă din torpedou un Makarov automat de 9 mm şi un amortizor pe care-l ataşă cu grijă de ţeavă. Nu avea niciun rost să alerteze vecinii. Dacă unul dintre ei, alarmat de împuşcături, suna la 133 şi o maşină de poliţie se afla la colţul străzii, era pierdut.

Apoi verifică dacă exista un cartuş pe ţeavă, strecură arma la centură şi-şi puse o pereche de mănuşi chirurgicale foarte subţiri. Fără amprente. Mai aşteptă zece minute. Probabil că erau de-acum

29 Dă-i drumul!

în plină acţiune. Programul lui era simplu: va intra în apartament cu cheia primită de la iranieni, se va duce în cameră şi-l va doborî mai întâi pe agentul CIA. Două gloanţe în cap şi unul în piept.

Pe urmă va avea timp s-o violeze pe femeie. O mică plăcere gratuită pe care nu i-o va reproşa nimeni. Sub ameninţarea armei şi cu un cadavru alături, nu va fi greu s-o convingă. Experienţa îi dovedise deja asta.

A doua zi dimineaţă, se va duce să primească şi restul de bani care i se cuveneau, adică 4.000 de dolari.

Deschise portiera, coborî din maşină şi traversă Castellezgasse.

*

Malko se uită la cătuşe fără să se mişte, interpelat imediat de vocea plină de nervozitate a lui Maryam Nassiri:

— Nu vrei? Să ştii că n-o să-ţi fac niciun rău.

Părea nerăbdătoare să înceapă jocul. Pentru că el nu se mişcă din loc, femeia îşi deschise fermoarul rochiei şi zise:

— Bine, o să mă dezbrac, aşa o să fie mai excitant.

În faţa insistenţei ei, Malko găsi o soluţie.

— Bine! spuse el. Lasă-mă să mă dezbrac.

Îşi scoase haina în timp ce Maryam ataşa cătuşele de barele de alamă ale patului. Strecură repede pistolul între saltea şi somieră. Când Maryam Nassiri se apropie de el, arma dispăruse.

Malko remarcă faptul că una dintre barele de la

capul patului era aproape desprinsă. Ca şi când ar fi vrut s-o ajute, luă o pereche de cătuşe din mâinile iranienei şi o prinse exact de acea bară. Era suficient să tragă mai tare pentru a scoate cu totul bara de la locul ei, eliberând astfel cătuşele.

Cu un zâmbet lacom, Maryam Nassiri legă şi ultima pereche de cătuşe, apoi se întoarse spre Malko.

— O să te înnebunesc! spuse ea. Data viitoare, o să mă implori să te leg.

În chiloţi şi sutien, îngenunche pe pat şi începu să-l excite pe Malko. Frecându-şi pântecul de sexul lui aflat încă în repaus, întinse braţele şi-i mângâie cu abilitate pieptul. Un aperitiv.

Apoi gura luă locul degetelor. În ciuda tensiunii, Malko simţi cum îi sporeşte dorinţa.

Acum, gura ajunsese la pieptul lui Malko, trecând de la un sfârc la altul. Apoi, foarte încet, coborî din nou şi se opri asupra sexului. Mai întâi, de-abia îl atinse cu vârful limbii, aşa cum se gustă dintr-o îngheţată. Malko înţelese că ăsta era supliciul lui Tantal.

Cu o precizie milimetrică, buzele femeii atinseră glandul umflat. O mângâiere uşoară.

Mâinile se îndreptară din nou spre pieptul lui Malko.

Bărbatul se arcui şi se ridică de pe pat, încercând să-şi înfigă mai mult sexul în gura femeii, dar aceasta se retrase imediat.

Malko mormăi frustrat.

Maryam Nassiri trecu din nou la atac. De data aceasta, buzele ei îl cuprinseră cu totul, rămânând aproape nemişcate. Limba începu însă să danseze

cu măiestrie în jurul membrului.

Apoi se retrase brusc şi suflă peste el ca şi cum ar fi vrut să facă un balon de săpun.

Malko gâfâia, având senzaţia că era gata-gata să explodeze. Îşi dorea cu ardoare s-o apuce de ceafa şi să se înfigă din toate puterile în gura ei...

Numai că pentru asta ar fi trebuit să se dezlege.

Maryam Nassiri continuă. Căldura gurii ei era atât de plăcută, încât Malko se destinse.

Dintr-o singură mişcare, Maryam Nassiri înghiţi sexul întărit până când îi ajunse în gâtlej şi îl strânse cu putere între buze.

Malko scoase un urlet.

Era prea mult.

Închise ochii. Când îi redeschise, zări în spatele femeii îngenuncheate pe pat silueta unui bărbat care stătea în cadrul uşii. Avea trăsături brutale şi părul cenuşiu, purtând un bluzon de piele şi jeanşi. Ţinea în mâna înmănuşată un pistol cu ţeava lungă.

*

Maryam Nassiri nu văzuse nimic. Îşi ridică privirea spre Malko.

— Ţi-a plăcut?

Malko nu răspunse. Era împietrit. Creierul nu-i mai funcţiona. Nu se gândise deloc la aşa ceva. N-avea rost să se întrebe sau să ghicească ce avea de gând să facă acest necunoscut care purta mănuşi.

— Ce-i cu tine? întrebă Maryam. Nu ţi-a plăcut?

*

Arkadi Soldatov fusese surprins să descopere că

bărbatul pe care trebuia să-l omoare era legat cu cătuşe de pat, iar femeia îngenunchease în faţa lui. Priveliştea oferită de fesele cambrate sub chiloţii negri îi aprinse libidoul. Cât ai clipi din ochi, îşi modifică programul. De ce să înceapă cu uciderea bărbatului care zăcea neputincios pe pat? în capul lui încolţise o altă idee: să profite de această femeie minunată care tocmai se pregătea să facă dragoste cu altcineva. În plus, prezenţa celuilalt bărbat aducea o notă picantă suplimentară.

Se apropie de pat şi, cu mâna stângă, o apucă pe Maryam Nassiri de păr.

*

Maryam Nassiri scoase un urlet atunci când fu aruncată pe covor. Spre deosebire de Malko, ea nu-l văzuse pe intrus.

Debusolată, se ridică în patru labe şi se trezi faţă în faţă cu ţeava pistolului din mâna unui individ masiv. Acesta o prinse din nou de păr şi-i lipi faţa de jeanşii săi.

— Dă-i drumul, târfă! exclamă el. Fă-mi ce-i făceai lui.

În pofida groazei pe care o resimţea, iraniana încercă să se lupte, retrăgându-se cât mai mult. Dar nu ajunse prea departe. Necunoscutul lipi ţeava pistolului de gâtul ei şi rosti cu o voce glacială:

— Mi-o sugi sau te rad.

Vorbea într-o germană stricată, dar foarte uşor de înţeles.

Tonul vocii sublinia faptul că nu glumea deloc.

Maryam Nassiri nu mai înţelegea nimic. Cum

intrase individul ăsta? Ce voia să facă?

Ţeava se înfipse şi mai tare în gâtul ei.

— Îi dai drumul sau te împuşc! repetă el.

De data asta, iraniana înţelese că viaţa ei era într-adevăr în pericol. La urma urmei, o felaţie nu omorâse până acum pe nimeni. Nu voia decât să scape de pericol. Satisfăcut, poate că bărbatul o va lăsa în pace.

Cu o mână tremurătoare, trase fermoarul jeanşilor, descoperind un slip roşu, apoi îi căută sexul pe pipăite. Căpătase deja proporţii, iar atunci când îl scoase afară, bărbatul gemu satisfăcut.

Bine înfipt pe picioare, ţinând în mâna dreaptă pistolul, se uită cum sexul lui creşte în gura femeii. Îşi spuse că, imediat după ce se va întări bine, o va aşeza în patru labe pe pat şi o va poseda pe la spate înainte de a-i trage un glonţ în ceafă.

Maryam Nassiri îşi făcea treaba exemplar, strecurându-şi în acelaşi timp mâna în pantalonii lui pentru a-l mângâia.

Arkadi Soldatov era în al nouălea cer. Încă vreo câteva secunde şi va termina cu ea. Deocamdată, o strângea de ceafă ca să nu-i vină cumva ideea să scape.

Un zgomot metalic din direcţia patului îl făcu să întoarcă privirea.

Văzu cum bărbatul încă legat de pat smulsese cătuşele care-i priponeau braţul drept de bara de alamă.

Probabil că dacă Maryam Nassiri nu l-ar fi adus în pragul extazului, ar fi reacţionat mai rapid, trăgând în bărbatul de pe pat.

Acum însă era prea târziu: mâna dreaptă a lui

Malko reapăru ţinând pistolul mare şi pătrăţos. Arkadi Soldatov ridică braţul drept pentru a trage, dar celălalt fu mai rapid.

Se auzi o împuşcătură asurzitoare şi simţi un şoc violent în piept.

Aceasta fu ultima senzaţie pe care o mai avu. Se prăbuşi fulgerător pe podea fără să aibă timp să apese pe trăgaciul pistolului Makarov.

Maryam Nassiri se blocă câteva clipe, apoi începu să urle ca o sirenă.

Era tot în genunchi, în faţa cadavrului lui Arkadi Soldatov.

— Dezleagă-mă! strigă Malko. Repede.

Nu ştia dacă necunoscutul venise singur, aşa că îndreptase din nou pistolul spre cadrul uşii... Maryam Nassiri se ridică cu o încetineală exasperantă. Se uita în jur cu o privire rătăcită. Îl auzea pe Malko parcă de la mare distanţă. În fine, luă cheia de pe consolă şi se apropie de Malko cu mâini tremurânde.

— Ce-i asta, întrebă ea, ce s-a întâmplat?

— Mai târziu! zise Malko. Mai târziu!

După ce se eliberă, se ridică şi-şi îmbrăcă slipul. Apoi, cu arma în mână, se năpusti spre uşa apartamentului, dar nu văzu pe nimeni.

Ca să fie cu inima împăcată, trecu prin toate încăperile înainte de a se întoarce în dormitor. Maryam Nassiri se aşezase pe pat, contemplându-l pe Arkadi Soldatov şi pata de sânge care se tot mărea pe covorul persan cu fondul roz.

— E mort, spuse ea.

— Eu ar fi trebuit să fiu în locul lui, remarcă Malko glacial. Când i-ai dat cheia?

Maryam Nassiri tresări.

— Dar nu i-am dat nicio cheie! Habar n-am cum a intrat în casă!

— Nu există nicio urmă de intrare prin efracţie, replică Malko. Tu i-ai dat drumul ca să mă poată omorî. La fel ca pe Oswald Fisk.

Auzind acest nume, femeia împietri.

— Îl cunoşti pe Oswald. Dar...

— E mort, ştiu, zise Malko. Aşa cum ar fi trebuit să fiu şi eu. Eşti foarte puternică.

Femeia îl privi cu ochii holbaţi.

— Dar nu ţi-am făcut nimic, se jură ea. N-am vrut decât să mă distrez ca în seara aceea. Nu-l cunosc pe omul ăsta, nu l-am mai văzut niciodată... Trebuie să chemăm poliţia.

Împuşcătura nu alertase pe nimeni. Malko îşi spuse că avea destul timp la dispoziţie.

— Trebuie să vorbim, spuse el. Îmbracă-te.

În timp ce femeia îşi trase pe ea rochia, Malko se îmbrăcă, apoi se aşeză pe pat în faţa ei.

— De când lucrezi pentru *Ettela'at* o întrebă el. Ei au organizat capcana asta. Dacă n-aş fi prevăzut o astfel de lovitură, acum aş fi fost mort.

— Eu n-am anunţat pe nimeni, se jură femeia. Nu înţeleg nimic. Cine eşti? De ce ai o annă?

— Pentru că fac parte din aceeaşi organizaţie ca Oswald Fisk, omul căruia i-ai tăiat gâtul, spuse el.

Lividă, femeia nu răspunse.

Malko se dezlănţui.

— O să plăteşti pentru cele două asasinate, spuse el. Eşti complicea acestui ucigaş.

Percheziţionă rapid mortul şi găsi în buzunarul bluzonului un plic cu o cheie şi un cartonaş pe care

era notată adresa exactă a lui Maryam Nassiri, cu etaj şi număr de apartament. Brusc, convingerea sa începu să se clatine. Îl revăzu în minte pe necunoscutul care o brutalizase, cu intenţia manifestă de a o viola.

Gândurile se învârtejeau în capul lui.

— Maryam, spuse el, în momentul acesta rişti să stai în închisoare câteva zeci de ani. Pentru asasinarea lui Oswald Fisk şi tentativa împotriva mea. Vreau să ştiu adevărul.

Iraniana îl privi cu ochii tulburi. Era depăşită. În cele din urmă, rupse tăcerea şi repetă:

— N-am vrut să te omor şi nici nu-l cunosc pe omul ăsta.

— Dar îi cunoşti pe cei din *Ettela'at*, insistă Malko.

Urmă o nouă tăcere, apoi se auzi slab un „da".

Malko înţelese că era pe cale să dezlege misterul morţii lui Oswald Fisk.

Capitolul XV

Malko se hotărî să profite de debusolarea vizibilă a lui Maryam Nassiri. Aşezată în faţa lui, cu mâinile strânse între coapse, părea că îmbătrânise cu zece ani.

— *Ettela'at* ţi-a dat ordin să-l omori pe Oswald Fisk? întrebă el.

Tăcere.

În fine, veni şi răspunsul.

— Da, dar nu l-am ucis ca să le fac lor pe plac.

— Atunci, de ce?

— Tatăl lui e vinovat de moartea mamei mele. Am răzbunat-o. M-am gândit la asta ani în şir.

Fu rândul lui Malko să rămână cu gura căscată. Din fericire, Maryam Nassiri părea că voia să-şi ia o greutate de pe suflet.

— Tatăl lui Oswald Fisk a fost comandantul crucişătorului Vincennes, îi explică ea. Nava care a doborât avionul Iranair, cursa 311. La bordul acestuia se afla mama mea. Am răzbunat-o.

— Totuşi, *Ettela'at* şi-a dat ordinul.

— Da, dar dacă ar fi fost vorba de o altă persoană, n-aş fi făcut-o.

— Da, mi-au permis să plec din Iran, să vin să-mi fac studiile şi să lucrez aici. În acelaşi timp, mă puteam întoarce regulat în ţară.

— Ce făceai pentru ei?

— Luam legătura cu oamenii care-i interesau. Le dădeam informaţii. O dată, am atras un iranian exilat la o întâlnire unde îl aşteptau ei.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Malko.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu, nu l-am mai văzut de-atunci.

I se părea un detaliu lipsit de importanţă…

Surprins, Malko îi mai puse o întrebare:

— Îţi place regimul ayatollahilor?

Femeia se strâmbă în semn de dispreţ:

— Bineînţeles că nu! Sunt nişte obscurantişti, nişte bigoţi înguşti la minte. Numai că ei stăpânesc ţara. Eu nu voiam să rămân în Iran. Fără ei, n-aş fi putut face nimic.

Maryam Nassiri nu era altceva decât o oportunistă. La fel de bine ar fi putut coopera cu regimul şahului. Totuşi, asasinase un membru al CIA.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— Încă nu ştiu, spuse Malko. Mai întâi, vreau să ştiu totul despre moartea lui Oswald Fisk.

Cu o voce monotonă, femeia îşi debită povestea:

— L-am cunoscut printr-o întâmplare. A intrat în galeria OTTO ca să cumpere nişte obiecte de decor. Eram acolo. L-am însoţit până acasă. M-a invitat la cină şi mi-a făcut curte. Îmi plăcea şi, pe deasupra, simţeam nevoia unui bărbat în viaţa mea. Am devenit amanta lui, dar n-am fost cu adevărat îndrăgostită de el. Era pur şi simplu o relaţie strict sexuală. De altfel, adăugă ea, n-aş putea să mă îndrăgostesc niciodată de un american. Îi urăsc pentru ce i-au făcut mamei mele.

— Şi pe urmă?

— Am avut contacte regulate cu oamenii din ambasadă. Ei mă supravegheau. Într-o zi, mi-au spus că Oswald lucra pentru CIA. Mi-au cerut să încerc să aflu cu ce se ocupa.

— Şi ai reuşit?

— Nu, nu vorbea niciodată despre serviciul lui: mi-a spus că e diplomat.

— Atunci, de ce voiau să-l omoare?

Maryam Nassiri îi aruncă o privire goală.

— Nu ştiu. Le-am zis de mai multe ori cine era şi de ce voiam să-mi răzbun mama. Îmi spuneau mereu să aştept, să nu mă grăbesc. Cred că voiau să mă păstreze „operaţională”. Pe urmă, într-o zi, cel cu care mă întâlneam de obicei m-a convocat de urgenţă. Ştia că urma să-mi petrec seara şi o parte din noapte cu Oswald. Şi că vom avea raporturi sadomasochiste.

— Cum?

— Le-am mărturisit asta. În seara aceea mi-au

spus că-mi puteam pune în aplicare răzbunarea şi că era necesar ca Oswald să moară până a doua zi dimineaţă.

— De ce?

— Nu mi-au explicat. Omul cu care m-am întâlnit mi-a dat un brici şi mi-a arătat cum să fac să pară că a fost o sinucidere…

— Şi tu l-ai ascultat?

Femeia îl privi lung pe Malko.

— Da. În fiecare zi, mă uitam la fotografia mamei mele şi asta îmi alimenta dorinţa de răzbunare. În seara aia, înainte de întâlnirea cu Oswald, am prizat multă cocaină. Parcă pluteam. De atunci, mă simt mai bine.

— Dar ştii că n-a avut nicio legătură cu moartea mamei tale.

— Bineînţeles, replică Maryam Nassiri, dar voiam să mă răzbun.

Se lăsă din nou tăcerea.

Oswald Fisk fusese asasinat la ordinul *Ettela'at-ului* ca să nu se poată întâlni cu Fereydun Davani. Probabil că acesta din urmă deţinea o informaţie vitală din punctul de vedere al iranienilor. Informaţia care-i fusese transmisă lui Malko de Reza Chafa: numele sub care Ardeshir Nassampur fusese internat la AKH şi numărul rezervei în care se afla.

Maryam Nassiri nu fusese decât un simplu instrument.

Iată de ce *Mujahidin Khalk* îl trimisese pe Reza Chafa la Viena. Cu siguranţă că şi el fusese asasinat tot de *Ettela'at*.

Mai existau multe necunoscute, dar se apropia treptat de adevăr.

— Prietenii tăi au o cheie de la apartamentul acesta? întrebă el.

Iraniana clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Omul ăsta avea una. Dacă nu tu i-ai dat-o, atunci au făcut-o ei. A venit să mă omoare. Nu-i nimic uimitor în asta, suntem duşmani vechi. Mă gândesc însă că urma să te execute şi pe tine. Altfel n-ar fi încercat mai întâi să te violeze. Dacă n-aş fi luat arma cu mine, acum eram mort.

— Te cred, zise cu o voce plată Maryam Nassiri. Dar nu înţeleg. De ce vor să mă omoare?

— Ştii prea multe. I-ai putea implica în asasinarea lui Oswald Fisk. Văzând însă că eşti în viaţă, te vor contacta ca să afle ce s-a întâmplat. Nu trebuie să le spui adevărul. Pur şi simplu, că eu eram înarmat şi l-am doborât pe cel care a pătruns în apartament.

— Dacă au vrut să mă omoare, înseamnă că vor mai încerca, obiectă Maryam Nassiri.

— Nu imediat, spuse Malko. Având în vedere relaţia ta cu mine, le mai poţi fi de folos. Pe de altă parte, nu ai de ales, trebuie să cooperezi cu noi.

— Cum?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko, dar lucrez la o afacere foarte importantă care-i priveşte îndeaproape pe iranieni şi care reprezintă cheia asasinării lui Oswald Fisk. M-ai putea ajuta.

— Dacă zici tu, acceptă iraniana, care părea complet debusolată.

— Foarte bine, spuse Malko. Acum, să chemăm poliţia.

*

Brett Dakin ieşi din comisariat în acelaşi timp cu Malko. Acesta îl prevenise înainte să anunţe autorităţile. Chiar dacă fusese în legitimă apărare, era mai bine să se procedeze cu diplomaţie.

Exista totuşi un cadavru…

Toată lumea sosise deodată: poliţiştii de la *Kripo*, chemaţi de Maryam Nassiri, şeful staţiei CIA şi reprezentantul *Verfassungsschutz-ului*.

Fusese identificat apoi cadavrul: un şofer de la ambasada Rusiei, fără statut diplomatic, pe nume Arkadi Soldatov. Necunoscut poliţiei austriece. Arma lui nu avea niciun număr. Chiar dacă nu apucase să tragă, intenţia lui era clară. Maryam Nassiri povestise cum individul începuse s-o violeze în timp ce Malko se afla într-o altă cameră.

Austriecii nu puseră prea multe întrebări…

O ambulanţă dusese corpul neînsufleţit al lui Arkadi Soldatov la morgă şi se întâlniră cu toţii la comisariat. Totul se termină în două ore. Evident că poliţiştii austrieci reţinură Glock-ul lui Malko.

Ca probă.

Maryam Nassiri, care ieşise prima, aştepta în Mini-ul ei. Coborî atunci când îl văzu pe Malko, escortat de Brett Dakin.

Americanul îi strânse mâna cu răceală şi-l întrebă pe Malko:

— Te duc la Sacher?

În aceeaşi clipă, Maryam Nassiri îl trase de mânecă pe Malko şi îi şopti:

— Nu mă lăsa singură! Nu vreau să mă întorc acasă. Mi-e frică.

— N-ai de ce, o asigură Malko, te iau cu mine la

Sacher şi aşteptăm până mâine.

Se despărţi de Brett Dakin şi urcă în maşina iranienei. Americanul se uită gânditor în urma lor. Cât pe-aci ca Malko să aibă aceeaşi soartă ca Oswald Fisk. De ambele dăţi, Maryam Nassiri se aflase în miezul acţiunii. Era sigur că avea legături cu *Ettela'at*.

*

Malko se lungi pe pat, iar Maryam Nassiri se ghemui lângă el. Încă mai tremura de frică.

— Aş avea nevoie de puţină cocaină, spuse ea. Mă simt atât de rău. E oribil ce s-a întâmplat. Chiar crezi că voia să mă omoare?

— Sunt sigur, răspunse Malko, dar nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta.

Deşi stătea în braţele lui, atitudinea ei nu avea nimic de natură sexuală. O mângâie uşor pe spate şi, treptat, femeia se linişti. La un moment dat, începu să respire regulat, semn că adormise.

Malko rămase cu ochii deschişi. Capul îi era plin de gânduri. Măcar elucidase misterul morţii lui Oswald Fisk. Dar nu şi motivul pentru care iranienii hotărâseră să-l lichideze şi pe el. Avuseseră mai multe ocazii până acum. Exista o singură explicaţie: voiau să doboare doi iepuri dintr-un foc, având în vedere că Maryam Nassiri devenise în ochii lor periculoasă. Acum, când Malko îi cunoştea mai bine profilul, părea explicabil.

Mai trebuia şi ca iranienii să înghită povestea lui Maryam Nassiri. Rămânea însă o mare problemă. Mărturisirea lui Maryam Nassiri legată de asasinarea lui Oswald Fisk. Ştia că americanii nu vor accepta

niciodată să n-o pedepsească.

El era însă mai rezervat. În acest război sălbatic existau şi pierderi colaterale. Oswald Fisk şi mama lui Maryam Nassiri luceau parte din această categorie.

*

Mahmud Artesh stătea cu ochii pironiţi pe ecranul televizorului din biroul său. Canalul OF 2 tocmai anunţase agresiunea căreia îi căzuse victimă Maryam Nassiri. O cameră de luat vederi panorama faţada clădirii în care locuia aceasta.

Reporterul povestea cum un prieten al iranienei, care avea o armă, îl doborâse pe agresor, un cetăţean rus angajat al ambasadei.

Fără alte detalii.

Iranianul se uită la plicul de pe birou şi-l puse înapoi în sertar. Pierduse 4.000 de dolari, iar agentul CIA pe care dorea atât de mult să-l vadă mort era încă viu. Puţin îi păsa lui de dispariţia lui Arkadi Soldatov. Putea să-l înlocuiască cât ai clipi din ochi.

Trebuia însă să înţeleagă ce anume se petrecuse. Cum de fusese posibil ca un asasin experimentat ca Arkadi Soldatov să fie luat prin surprindere?

Nu prevăzuse faptul că Malko Linge, aflându-se în propria lui ţară, avea asupra lui o armă. Însemna că stătea tot timpul cu garda ridicată. O singură persoană îi putea spune ce se întâmplase: Maryam Nassiri. Aparent, era teafără, prin urmare nu avea de ce să-i treacă prin cap că „prietenii” săi încercaseră s-o omoare.

Mahmud Artesh avea să ştie foarte repede dacă

era pusă în gardă: dacă nu răspundea la convocare, însemna că ştie. În acest caz, devenea un risc major şi trebuia eliminată.

Uşor de spus, dar greu de făcut: femeia trecuse cu siguranţă în tabăra adversă.

Trebuia însă să fie cu inima împăcată.

Puse mâna pe mobilul „neutru” pe care-l folosea pentru stabilirea întâlnirilor şi-i trimise un mesaj din care reieşea că trebuia să se ducă la Tiberius.

A doua zi, la ora obişnuită.

Cineva bătu la uşă şi-i strigă să intre. Era unul dintre adjuncţii săi, care-l anunţă:

— Începe şedinţa.

Se discuta în fiecare zi despre desfăşurarea operaţiunii. Mahmud Artesh se uită pe calendar: trebuia să mai reziste încă o săptămână.

Se strânseseră toţi reprezentanţii echipelor însărcinate cu protecţia lui Ardeshir Nassampur.

Primul care luă cuvântul se ocupa de sănătatea omului de ştiinţă şi vorbea în fiecare seară cu medicul lui.

— Trebuie rezervat un loc la zborul de duminica viitoare, spuse el. Am aranjat ca Ardeshir să rămână în clinică până la ora şase. În felul acesta, plecăm direct la aeroport.

Un avion Iranair sau Austrian Airlines pleca în fiecare zi spre Teheran la ora 20:10. O dată urcat la bord, savantul nu mai risca nimic.

— Perfect, fu de acord Mahmud.

Se întoarse spre un alt interlocutor şi întrebă:

— Vreo veste nouă?

— Sunt acolo, spuse Mohsein Azar, însărcinatul cu protecţia spitalului. Am reperat trei, doi bărbaţi şi o

femeie.

— Ce au făcut până acum?

— Nu mare lucru. Femeia s-a apropiat de secţia unde e internat prietenul nostru. Pentru că a intrat pe culoar, probabil că ştie cu aproximaţie unde se află rezerva.

— Care sunt şansele unei intervenţii americane?

Mohsein Azar se strâmbă.

— Foarte slabe. Cred că sunt deranjaţi de dispozitivul nostru de protecţie. Noi nu ne-am ascuns, dar ei nu ştiu că riscă să se lovească de o serioasă rezistenţă din partea noastră. Însă suntem în Austria. Chiar dacă nu există pierderi colaterale, e vorba de un spital austriac... Asta ar putea declanşa un incident diplomatic grav chiar după alegerile prezidenţiale din America. Nu cred că-şi vor asuma un asemenea risc. Bineînţeles că pericolul nu vine din partea asta...

— Perfect.

Mahmud Artesh îşi dorea să fie mai bătrân cu o săptămână. Întoarcerea în Iran a lui Ardeshir Nassampur era esenţială, dar la fel fusese şi sejurul lui în Austria. Altfel, ar fi fost obligat să nu mai lucreze câteva luni. Viena fusese cea mai practică destinaţie, existând zboruri directe spre Teheran, o poliţie tolerantă şi o reţea importantă a serviciilor de informaţii iraniene.

Desigur, cu un ajutor discret din partea ruşilor. Aceştia, fiind la curent cu problemele de sănătate ale savantului, propuseseră să fie operat la Moscova, dar iranienii nu aveau încredere totală în spitalele lor. Exista un singur Ardeshir Nassampur şi n-aveau de gând să-l piardă din cauza unei infecţii

contractate în spital…

— Altceva? întrebă Mahmud Artesh.

— Nimic, răspunseră toţi în cor.

Mai trebuia rezolvată problema reprezentată de Maryam Nassiri.

*

Soneria telefonului mobil îl făcu pe Malko să tresară. Se uită la ora afişată: 7:54. Era Brett Dakin.

— Am primit de la Erbil răspunsul în legătură cu Reza Chafa.

— Ah, bine! zise Malko şi căscă.

De ce-l trezise la opt dimineaţa ca să-i vorbească despre un mort?

— Staţia din Erbil a luat legătura cu *Mujahidin Khalk* din Teheran. Individul a fost arestat acum două luni de Vevak şi a fost închis în secret la Evin, în Teheran.

Malko rămase mut.

Era de neînţeles. Dacă Reza Chafa se întâlnise cu el la Viena, asta însemna că primise acordul iranienilor, ceea ce explica faptul că-l găsiseră atât de rapid.

Pe de altă parte, exista ceva cu totul inexplicabil. De ce-l scoseseră iranienii din închisoare ca să vină să-i transmită lui Malko o informaţie exactă – numele de împrumut al lui Ardeshir Nassampur şi numărul rezervei de la AKH de vreme ce făcuseră tot posibilul ca americanii să n-o obţină?

În plus, îi asasinaseră pe Oswald Fisk şi Fereydun Davani.

Ceva nu se potrivea. Ceva vital, un lucru pe care

Malko nu-l înţelegea deloc.

Capitolul XVI

— Vin imediat, spuse Malko. Trebuie să tragem linie.

— OK, confirmă Brett Dakin. Te invit să luăm împreună micul dejun. Nici eu nu mai înţeleg nimic.

Malko se duse să facă un duş. Maryam Nassiri dormea, iar el n-o trezi. Împuşcătura Glock-ului încă îi răsuna în urechi. Nu înţelegea de ce Arkadi Soldatov nu-l omorâse *înainte* de a o viola pe Maryam Nassiri. Poate din cauza impulsului declanşat de scena pe care o descoperise şi a siguranţei că bărbatul legat de pat nu avea cum să se elibereze.

Dacă Malko nu ar fi fost precaut şi n-ar fi vârât un glonţ pe ţeavă, Soldatov ar fi avut timp berechet să-l execute.

Când ieşi din baie, Maryam Nassiri dormea la fel de adânc. Se strecură afară din cameră şi-şi dădu seama că mai întâi trebuia să recupereze Jaguar-ul rămas în faţa casei iranienei.

*

— Oamenii *Ettela'at-ului* nu sunt nişte nătărăi, spuse Malko după ce goli prima ceaşcă de cafea espresso. N-au lichidat două persoane doar pentru a ne împiedica să obţinem o informaţie oferită pe tavă două săptămâni mai târziu. L-au scos pe Reza Chafa din închisoare *special* pentru a ne furniza numele de împrumut al lui Ardeshir Nassampur şi numărul

rezervei sale din spital. Prin urmare, a fost dorinţa lor să dispunem de această informaţie.

— Pe care ai verificat-o, sublinie Brett Dakin aşezat de cealaltă parte a mesei joase.

Malko făcu o pauză.

— Aşa e, am verificat-o. Dar noi suntem cei care am presupus că Fereydun Davani voia să ne comunice acelaşi lucru. Însă el nu era manipulat de *Ettela'at*.

— Atunci, despre ce-ar putea fi vorba? întrebă americanul.

— Deocamdată, mărturisi Malko, nu ştiu nimic. Ar putea fi însă cheia problemei noastre.

Brett Dakin oftă descurajat.

— În orice caz, având în vedere reticenţa celor de Langley, nu suntem decât nişte spectatori. Ticălosul ăsta de Nassampur o să plece în Iran chiar pe sub nasul nostru.

— Mai avem o carte dejucat, sublinie Malko: Maryam Nassiri.

— Femeia asta e un demon, şuieră Brett Dakin. Ea i-a dat drumul înăuntru ucigaşului. Te-a păcălit.

Despărţindu-se imediat după ieşirea din comisariat, Malko n-avusese timp să-i povestească şefului staţiei CIA ceea ce se întâmplase cu adevărat în seara precedentă. O făcu acum, apoi conchise:

— Asta am crezut şi eu la început. Însă acest asasin avea intenţia s-o lichideze şi pe ea. Altfel, n-ar fi încercat mai întâi s-o violeze. Dacă ar fi fost trimis să mă omoare numai pe mine, cu complicitatea lui Maryam Nassiri, nu i-ar fi făcut niciun rău.

Neîncrezător, Brett Dakin clătină din cap.

— O protejezi pe fata asta.

— Nicidecum, zise sec Malko. Sunt aproape sigur că ucigaşul primise ordin să ne omoare pe amândoi.

— De ce să-şi lichideze *Ettela'at-ul* un agent?

— Pentru că devenise amanta mea, iar asta îi neliniştea.

Deschise gura să-i explice americanului că Maryam Nassiri mărturisise colaborarea ei cu *Ettela'at* şi asasinarea lui Oswald Fisk, dar îşi zise că încă nu era momentul.

— Apropo, spuse el, ai mai aflat ceva în plus despre acest Arkadi Soldatov?

— Da. Avem un dosar pe numele lui. Făcea parte din FSB-ul din Groznîi şi a comis o mulţime de atrocităţi. La Viena, dădea o mână de ajutor la eliminarea adversarilor preşedintelui prorus al Ceceniei, Kadîrov. Cred însă că nu mai lucra pentru FSB, ci devenise liber-profesionist.

— Şi-acum ce facem?

— Încercăm să aflăm adevărul care se ascunde în spatele acţiunilor iranienilor. De ce au vrut să cunoaştem numele fals şi numărul rezervei în care se află Ardeshir Nassampur?

Nu aveau la îndemână decât o singură pistă: Maryam Nassiri.

— Din nou ea! mormăi şeful staţiei.

— Nu avem de ales, conchise Malko. Este singura noastră punte de legătură cu *Ettela'at*.

*

Maryam Nassiri vârî cheia în broască cu inima cât un purice. Trezindu-se singură în camera de la

Sacher, se îmbrăcase şi se hotărâse să se întoarcă acasă.

Intră în apartament. În afară de pata de pe covor, nu rămăsese nicio urmă a dramei petrecute în seara precedentă. În aer plutea doar un vag miros de explozibil. Cătuşele dispăruseră în sertarul lor înainte de apariţia poliţiştilor.

Robotul telefonului clipea. Maryam Nassiri se apropie de aparat şi apăsă o tastă. Imediat, în cameră răsună vocea unui bărbat care-i cerea să se ducă la atelierul de pe Bauer Strasse la ora unsprezece. Mesajul fusese înregistrat la opt şi zece minute.

Neştiind ce să facă, îl sună pe Malko şi-i explică ce se întâmplase: *Ettela'at-ul* îi dăduse întâlnire în locul obişnuit.

— Du-te, o sfătui Malko. După părerea mea, nu rişti nimic. Unde are loc întâlnirea?

Femeia îi explică, apoi Malko continuă:

— Există o modalitate simplă de a te pune la adăpost. Spune-le că ţi-e frică şi că vrei să te întorci o vreme la Teheran. Asta vor şi ei: acolo, te pot lichida în linişte.

— Şi n-or să mă răpească? Ştiu că răpesc oamenii…

— Nu, dar n-o să fii singură, îţi promit. Acum, te las.

*

Maryam Nassiri intră la Tiberius cu frica-n sân. Văzând câţiva clienţi, se mai linişti puţin… Nu zări pe nimeni cunoscut şi se pregăti să plece. Atunci

auzi o voce în spatele ei.

— *Ghanomeh* Nassiri!

Se întoarse brusc. Iranianul era acolo, cu barba sa bine aranjată din foarfecă, umerii laţi şi urechile depărtate de cap. Zâmbetul lui i se păru lipicios. Nu părea ameninţător şi era singur. Maryam se gândi că nu-l va însoţi nicăieri, nici în ruptul capului. Se retraseră în partea dreaptă a magazinului, într-un colţ pustiu.

— Suntem foarte neliniştiţi, spuse iranianul coborând vocea. Ce s-a întâmplat?

Îndoctrinată bine de Malko, Maryam Nassiri îşi recită povestea.

— Nu înţeleg nimic, un bărbat a intrat în apartamentul meu cu o armă în mână. Persoana cu care eram avea şi ea o armă şi a tras. Totul s-a petrecut foarte rapid. Omul acela avea cheia de la apartamentul meu. Cine i-a dat-o? Acum, mi-e frică, nu vreau să mai rămân la Viena. Trebuie să plec la Teheran o vreme. Mă poţi ajuta?

Pentru Iradj Lak, cuvintele lui Maryam Nassiri erau dulci ca mierea. Evident, femeia nu bănuia care era adevărul şi nici implicarea „prietenilor” săi iranieni în această tentativă de asasinat.

Iranianul o apucă de braţ.

— Ar fi trebuit să te prevenim. Pentru că te protejăm în permanenţă, l-am putut identifica pe cel cu care ţi-ai petrecut seara trecută. E un spion american.

Maryam Nassiri obiectă imediat:

— Dar nu e american, ci austriac! Are un castel.

— Aşa este, confirmă Iradj Lak, dar face parte şi din CIA, iar în trecut a creat multe probleme

Republicii Islamice Iran. E un om periculos. Am vrut să te punem în gardă, dar nu ne-ai ascultat.

Iraniana rămase tăcută. Era decepţionată. Avea confirmarea faptului că omul de care se îndrăgostise acţionase la ordin. Acum înţelegea că nu se întâlniseră din întâmplare.

Iradj Lak interpretă altfel tăcerea ei.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, spuse el. Acest om, Malko Linge, are ceva de împărţit şi cu ruşii. Aceştia au profitat de prezenţa lui la Viena şi au încercat să-l lichideze. În general, locuieşte într-un castel din Burgerland, mai greu accesibil. Omul care a vrut să-l omoare se numea Arkadi Soldatov, un asasin recrutat de FSB. Amicii lui i-au procurat o cheie de la apartamentul tău şi a încercat să vă ia prin surprindere. Nu e chiar aşa de greu de înţeles... Poate că te-ar fi ucis şi pe tine, ca să nu lase martori... Dacă te mai întâlneşti cu acest Malko Linge, fii foarte prudentă. E periculos, iar americanii bănuiesc că l-ai omorât pe Oswald Fisk... Acesta e motivul pentru care l-au trimis pe acest individ.

Maryam Nassiri era din ce în ce mai dezamăgită. Pierdea deopotrivă un amant şi un client... Vocea lui Iradj Lak o făcu să tresară.

— Când vrei să pleci la Teheran? Există zilnic zboruri.

Un val îngheţat o cuprinse. Malko Linge o pusese în gardă: „Vor încerca să te facă să pleci în Iran şi n-o să te mai întorci niciodată.”

Cine spunea adevărul?

Trebuia să câştige timp.

— Curând, răspunse ea, dar trebuie să termin mai întâi o lucrare importantă, altfel pierd mulţi bani. Pe

urmă, înainte de Teheran, trebuie să mă duc în Dubai. Am acolo un client care-mi cere să-i decorez *diwan*-ul.

— Nicio problemă, afirmă Iradj Lak. O să-mi comunici data plecării. Între timp, noi te supraveghem, dar nu trebuie să-l mai revezi pe acest om: s-ar putea ca ruşii să încerce din nou să-l omoare.

— O să fiu atentă, promise Maryam Nassiri.

Ieşi din magazin bulversată, cu mintea frământată de gânduri. Cine spunea adevărul? Iranienii sau bărbatul care devenise amantul ei şi care poate că-i salvase viaţa?

Nu mai ştia ce să creadă. Era cu totul absorbită de aceste gânduri atunci când, pe Mariahilfer Strasse, fu cât pe-aci să se ciocnească cu tramvaiul care o atenţionă trăgând clopotul cu furie.

*

Malko parcase într-o piaţetă de la intrarea pe Lindengasse, la vreo douăzeci de metri de Tiberius. Când Maryam Nassiri ieşi din magazin şi se urcă în maşina ei, observă că nu era urmărită. Nu-şi dădu seama cu cine se întâlnise: mai mulţi clienţi intraseră şi ieşiseră.

Totuşi, văzu chiar în spatele ei un bărbat mic de statură, în cămaşă, fără cravată, care purta barbă şi avea urechile depărtate de cap. Acesta făcu câţiva paşi pe Lindengasse şi ajunse la un Opel parcat ceva mai departe, în care se aflau doi bărbaţi. Maşina demară şi coti imediat pe Kirchengasse, pierzându-se apoi în haosul de pe Mariahilfer Strasse. Porni în

urmărirea lor.

Se plasă în spatele Opel-ului şi-şi notă mai întâi numărul: vienez.

Ocoliră Ringul, traversară Donaukanal şi intrară pe Praterstem, angajându-se apoi pe Lassalle Strasse în direcţia podului care trecea Dunărea, Reichsbrücke.

Circulaţia era suficient de aglomerată pentru ca potenţialii săi adversari să nu-şi dea seama că sunt urmăriţi...

Ajunseră la sediul ONU, în cartierul administrativ de pe celălalt mal al Dunării, unde se află ambasadele, AIEA şi clădirile administrative din stânga străzii Weimarer.

Ceva mai departe, Opel-ul coti la stânga pe o stradă bucolică ce ocolea sediul ONU, Leopold Bemstein Strasse.

De data aceasta, Malko fu sigur că era pe calea cea bună. Acolo se afla Ambasada Iran-ului, care ocupa două etaje în turnul Mischek.

De altfel, Opelul dispăru în parcarea subterană a turnului, iar Malko îşi continuă drumul pe Brigittenauer Brücke. Se grăbea să vorbească cu Maryam Nassiri, de-acum sursa lui. Îşi dăduseră întâlnire la galeria OTTO.

Urma să afle ce-i spuseseră iranienii.

Capitolul XVII

Nathan Zeevi se uita la pereţii albi ai rezervei sale din Allgemeines Krankenhaus, a cărei fereastră zăbrelită, la fel ca toate ferestrele secţiei de psihiatrie, dădea spre Währinger Gürtel cu metroul său aerian. Din fericire, geamurile erau duble, altfel

vacarmul ar fi fost insuportabil.

Se aşează pe pat şi începu să se dezbrace, aranjându-şi hainele în unicul dulap din cameră. Nu-şi păstră decât chiloţii, îmbrăcând un halat alb însemnat cu sigla spitalului, AKH. De câteva ore, era pacientul din rezerva 108 a secţiei de psihiatrie conduse de profesorul Ziegler.

Fusese internat la cererea prietenului acestuia, profesorul Israel Stern, un evreu vienez. Născut după război, acesta rămăsese la Viena pentru că toată familia lui locuise aici începând cu secolul al XIX-lea, deşi vienezii nu se arătaseră prea blânzi cu evreii.

Austria fusese una dintre ţările care contribuiseră din plin la exterminarea lor. De altfel, în prezent, numărul evreilor din Viena era foarte mic. Ambianţa oraşului se schimbase foarte mult, iar cel mai mare pod peste Dunăre se numea încă Reichsbriicke. Nimeni nu se gândise să-i dea un alt nume...

Nathan Zeevi deschise televizorul. Din fericire, era pensionar şi fiul său conducea acum afacerea din domeniul maşinilor-unelte. Urma să rămână în acest spital cel puţin o săptămână. Nathan Zeevi era un *sayan* al Mossad-ului. Adică un „corespondent respectabil”. Fiind un fervent apărător al intereselor Israelului, îi făcuse deja şi alte „servicii”: anchetarea unor oameni suspectaţi de crime de război sau care aveau legături cu duşmanii Israelului.

Bătrânul nu spunea niciodată nu. Se ducea în fiecare an în Israel să se reculeagă la Yad Vashem, Memorialul Victimelor Holocaustului, şi să citească numele membrilor familiei sale care pieriseră în timpul războiului.

Îşi jurase că un astfel de lucru nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

Cu câteva zile în urmă, vechiul său prieten, profesorul Israel Stern, îl invitase să ia masa împreună la Café Landtmann, iar la cafea îl anunţase:

— M-a vizitat Jonathan, are nevoie de noi.

Jonathan, pe care, de fapt, nu-l chema aşa, era un *katza*, adică un ofiţer de caz al Mossad-ului însărcinat cu recrutarea de *sayanim* pentru a da o mână de ajutor Institutului. Mossad-ul fiind un serviciu mic, avea nevoie de ajutor extern şi ştia că putea conta pe majoritatea evreilor.

Deşi nu erau plătiţi niciodată, Israel Stern şi Nathan Zeevi nu precupeţeau niciun efort atunci când era vorba de supravieţuirea Israelului.

Prietenul lui îi explicase în ce consta misiunea.

Era nevoie să fie internat la AKH pentru o depresie nervoasă. Israel Stern obţinuse pentru el o rezervă. Îi explicase simptomele de care trebuia să se plângă.

Iată de ce Nathan Zeevi se afla acum în această cameră austeră de spital...

Nici măcar nu ştia ce urma să i se ceară să facă.

Pentru că nu era nimic de văzut la televizor, se cufundă în lectura ziarului *Kurier*.

Citea deja de o jumătate de oră atunci când auzi o bătaie uşoară în uşă.

O femeie de vreo cincizeci de ani, cu o faţă mai curând dezagreabilă, îmbrăcată în stil vienez, îi întinse mâna şi spuse în ebraică:

— Sunt verişoara ta, Deborah.

Nathan Zeevi simţi un uşor junghi în inimă: se afla

în faţa unui membru al Mossad-ului care nu era verişoara lui şi care nu se numea Deborah. Îi răspunse zâmbind:

— Mulţumesc pentru vizită, mă cam plictiseam.

„Deborah” scoase din geantă o foaie de hârtie împăturită şi o puse pe pat. Era planul spitalului. Bătrânul evreu remarcă imediat două cruci roşii. „Deborah” îi explică:

— Aici e camera ta. Cealaltă cruce desemnează rezerva în care se află persoana care ne interesează. Trebuie să ajungi acolo fără să atragi atenţia şi să observi tot ce ţi se pare interesant. Zona infirmierelor, a medicilor, sălile de tratament. Poţi s-o faci cu uşurinţă având în vedere că eşti internat aici. Totuşi, altceva e mai important. Rezerva se află în secţia profesorului Zepner, la neurologie. Trebuie să reperezi traseul de la camera ta până acolo. Îl notezi pe planul pe care trebuie să-l ai în permanenţă la tine. Este *vital*. Apoi o să vină cineva să te chestioneze cât mai amănunţit. Ai înţeles?

Nathan Zeevi se simţi important. Urma să le facă un serviciu *adevărat*.

— Când ne mai vedem? întrebă el.

— Nu ştiu, dar dacă nu apar eu, persoana care te va contacta o să-ţi spună că vine din partea mea. Poţi avea toată încrederea. Apropo, iată numele unuia dintre bolnavii trataţi de profesorul Zepner: Axei Kellen. Se află în rezerva 302. Dacă te întreabă cineva ce cauţi acolo, spui că vrei să-i faci o vizită.

— Dar nu-l cunosc, obiectă Nathan Zeevi.

„Deborah” zâmbi.

— Nu are voie să primească vizite. Atunci,

sănătate!

Plecă aşa cum venise, iar Nathan Zeevi strecură în buzunar preţiosul plan. După trecerea infirmierei o să plece la plimbare prin acest imens spital.

*

„Deborah” ieşi din secţia de psihiatrie şi se îndreptă spre clădirea principală, unde se făceau internările. Un Opel negru staţiona în faţa taxiurilor, la volan aflându-se un bărbat. Femeia se urcă în maşină şi Opel-ul porni către ieşirea dinspre Währinger Gürtel, parcurgând labirintul de alei din curtea spitalului. Era mulţumită. De-acum, succesul operaţiunii de eliminare a lui Ardeshir Nassampur cădea în sarcina ei.

Planul era simplu: în ziua stabilită, patru *kidoni* – trei bărbaţi şi o femeie – aveau să intre în AKH. Doi se vor duce direct la rezerva lui Nathan Zeevi. După ora opt seara, vizitele se încheiau, iar infirmierele veneau doar dacă erau chemate de pacienţi. *Kidonii* vor fi îmbrăcaţi în uniformele personalului şi vor putea circula prin spital fără să atragă atenţia.

Se vor lovi apoi de „primul cerc” al protecţiei iraniene, care trebuia eliminat. Nu puteau fi decât cel mult doi oameni.

Mai rămâneau cei care-l păzeau pe iranian în rezerva lui. Lucru care nu era sigur. Dacă totul se derula aşa cum fusese prevăzut, vor ieşi din spital în cel mult trei minute.

În câteva ore, toţi participanţii la acţiune urmau să părăsească Austria cu avionul, pe şosea sau cu trenul.

Misiune îndeplinită.

Multe lucruri depindeau de Nathan Zeevi, însă aceşti *sayanim* se dovediseră întotdeauna demni de încrederea acordată.

Afară, o echipă de protecţie formată din patru *kidoni* le va acoperi fuga, riscul fiind interceptarea lor. Evident că mai existau tot felul de situaţii nedorite: poliţia putea trece prin zonă din întâmplare, întâlniri neprevăzute pe culoare…

Pacienţii profesorului Zepner fiind grav bolnavi, seara nu prea era niciun fel de animaţie.

*

Aşezată pe un taburet din galeria OTTO, Maryam Nassiri trăgea nervoasă din ţigară. După intensitatea privirii, Malko îşi dădu seama că abuzase de cocaină. Mâinile femeii tremurau uşor.

După ce Malko intră în galerie, iraniana îl trase după ea, departe de vânzătoare, şi-i spuse coborând vocea:

— M-am întâlnit cu el.

— Ce ţi-a spus?

— Că pe tine trebuia să te omoare. Ruşii au un dinte împotriva ta. E adevărat?

— E adevărat, dar nu ruşii au vrut să mă lichideze, preciză Malko, ci amicii tăi, iranienii.

Maryam Nassiri îl privi lung şi replică:

— Nu ştiu cine minte, dar tu nu m-ai agăţat din întâmplare.

— Aşa este, recunoscu Malko. CIA mi-a cerut să anchetez moartea lui Oswald Fisk. Tu erai prima suspectă. I-ai zis omului tău că vrei să pleci în Iran?

— Da.

— Bine. Ei nu vor face nicio mişcare. Însă mai rămâne o problemă.

— Care?

— Asasinarea lui Oswald Fisk. Încă nu le-am spus americanilor că tu eşti autoarea, dar sunt obligat s-o fac.

Pupilele femeii se micşorară.

— Şi ce o să se întâmple?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Însă americanii nu vor închide ochii. E posibil să le ceară austriecilor să redeschidă ancheta. Şi te vor interoga din nou.

— O să neg, declară Maryam Nassiri.

— Probabil că n-o să fie de ajuns...

— Nu mă poţi proteja?

— Nu, mărturisi Malko după o scurtă ezitare. E vorba de o crimă. Americanii nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Atunci, o să plec în Iran. Nu vreau să ajung la închisoare.

Cu alte cuvinte, avea de gând să se sinucidă.

— Tot ce pot face eu este să-ţi obţin impunitatea în schimbul informaţiilor furnizate de tine despre *Ettela'at*.

— Nu ştiu nimic, declară femeia.

— Totuşi, ne-ai putea fi de folos. Continuă-ţi viaţa ca de obicei, iar eu o să mă gândesc.

Se ridicară în acelaşi timp. Malko se îndreptă spre uşa galeriei, iar Maryam Nassiri rămase pe loc.

Malko plecă pe jos pe Seilergasse.

Era tulburat.

Maryam Nassiri asasinase un om doar pentru că tatăl lui fusese vinovat de moartea mamei ei. Nu ca

să-i facă pe plac *Ettela'at-ului*. Numai că acest tip de limbaj nu era deloc pe înţelesul celor din CIA. În ochii Agenţiei, Maryam Nassiri asasinase un ofiţer de caz şi trebuia pedepsită.

Sever.

Nu-l putea minţi pe Brett Dakin, trădând astfel încrederea Agenţiei.

Pe de altă parte, i se strângea inima la gândul că Maryam Nassiri va pleca în Iran, unde o aştepta o moarte sigură.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte: cineva avea să taie până la urmă acest nod gordian.

*

Brett Dakin avea o mutră plouată. Ascultă fără să intervină raportul lui Malko despre întâlnirea cu Maryam Nassiri, apoi clătină din cap:

— Mă întâlnesc cu prietenul meu, Haslinger. O să-i cer ca *Verfassungsschutz* să facă presiuni asupra poliţiei să redeschidă dosarul afacerii Oswald Fisk. Vreau să fie răzbunat. Te-ai înşelat în ceea ce o priveşte pe iraniană. Legându-te de pat, te-a lăsat la cheremul acelui asasin plătit de *Ettela'at*. O să fac în aşa fel încât austriecii să descopere adevărul.

— Inutil, îi tăie Malko avântul. Maryam Nassiri mi-a mărturisit că l-a omorât pe Oswald Fisk. Dar nu e ce crezi tu.

Capitolul XVIII

Şocat, Brett Dakin se uită ţintă la Malko.

— Ce vrei să spui?

Îi relată americanului conţinutul confesiunii lui Maryam Nassiri, încercând să-i explice adevărata motivaţie a acesteia. Brett Dakin clătină neîncrezător din cap.

— Femeia asta te minte. Nu încape îndoială că l-a omorât în contul *Ettela'at-ului*. O să le cer austriecilor s-o aresteze pentru crimă. Şi fiindcă ţi-a făcut această mărturisire, o să fii martorul principal.

— Brett, insistă Malko, dacă ar fi acţionat în numele *Ettela'at-ului*, acum ar fi fost deja într-un avion spre Teheran.

Tăcură. Malko simţea că americanul avea dubii: unul dintre agenţii lui fusese ucis în timpul unei misiuni şi cineva trebuia să plătească pentru asta.

— Stai puţin, zise el. Maryam Nassiri este singura mea legătură cu iranienii. Ne poate fi de ajutor. Dacă nu reuşim să punem mâna pe Ardeshir Nassampur şi aflăm că s-a întors în Iran, atunci faci ce vrei.

— Şi cum o să aflăm asta?

— Rezerva sa va fi eliberată.

Urmă o tăcere lungă, apoi şeful staţiei CIA spuse coborând vocea:

— Sunt momente în care nu te înţeleg deloc. Eşti unul dintre cei mai strălucitţi şefi de misiune pe care-i avem şi te laşi dominat de o anumită naivitate. Nu, n-o să-i înţeleg niciodată pe europeni.

— Brett, spuse Malko, vino-ţi în fire. Dacă poliţia o arestează pe Maryam Nassiri şi o duce în faţa unui tribunal, nimeni nu garantează că o să fie condamnată. O să revină asupra mărturisirii şi nici chiar mărturia mea n-o să fie suficientă deoarece

lucrez pentru voi. În plus, apartenenţa mea la CIA va fi dezvăluită.

Brett Dakin păru impresionat de argumentele lui Malko.

— OK, nu mai vorbim despre asta câteva zile, dar dacă Maryam Nassiri ia avionul şi pleacă la Teheran, Agenţia n-o să ţi-o ierte niciodată.

Cu alte cuvinte, îşi va pierde slujba...

— Ştiu, spuse Malko. N-o să plece.

*

Nathan Zeevi ajunse la intrarea pe culoarul care ducea la rezervele pacienţilor profesorului Zepner de la etajul al doilea al secţiei de neurologie. Acolo, în rezerva 217, era internat Ardeshir Nassampur sub numele de Gholam Afsaneh.

Traseul de la camera lui până la rezerva 217 era simplu. Trebuia să străbată pavilionul 4A, apoi secţia de neurologie, ajungând astfel la uşa de serviciu şi la ascensor.

Se uită la culoarul din faţa lui: o infirmieră împingea un căruţ cu pansamente, alte două intrau şi ieşeau din saloane, probabil pentru a acorda diverse îngrijiri bolnavilor. Apoi zări pe dreapta, într-o mică sală de aşteptare, doi tineri care citeau ziarul. Unul dintre ei ridică privirea, îl examină atent, apoi îşi reluă lectura.

Nathan Zeevi, îmbrăcat în halatul său de spital, nu prezenta niciun pericol.

Porni pe culoar cu paşi mici. Ca prin miracol, infirmierele erau ocupate cu împărţirea farfuriilor de mâncare, deschizând pe rând uşile saloanelor.

Nathan Zeevi îşi încetini mersul. O infirmieră deschise uşa rezervei 215 şi se pregăti să-şi împingă căruciorul până la următoarea, 217. Deschise uşa pentru a duce platoul înăuntru şi o lăsă întredeschisă.

Nathan Zeevi trecu prin faţa uşii şi aruncă o privire înăuntru. Infirmiera stătea cu spatele. Un bărbat era culcat pe pat şi pe o noptieră se aflau teancuri de cărţi şi de reviste.

Infirmiera se întoarse. Îi zâmbi lui Nathan Zeevi şi-l întrebă:

— Căutaţi pe cineva, domnule?

Nathan Zeevi răspunse imediat, citind de pe hârtiuţa pe care o luase cu el:

— Da, *Herr* Kellen, rezerva 302.

— Ah, nu e aici, răspunse ea, îl găsiţi la etajul următor. Există un lift la capătul culoarului.

Nathan Zeevi plecă în direcţia de unde venise. Când trecu pe lângă cei doi iranieni din sala de aşteptare, unul dintre ei îi aruncă o privire distrată.

*

Malko şi Maryam Nassiri luau cina la Rote Bar. Femeia părea trasă la faţă, iar mâinile îi tremurau uşor. Bău dintr-o sorbitură cupa de şampanie comandată de Malko şi spuse:

— Am impresia că sunt moartă! Toate astea sunt prea greu de suportat pentru mine.

— De ce l-ai omorât pe omul acela?

Maryam Nassiri îi susţinu privirea.

— Mă gândesc de douăzeci de ani la răzbunarea asta. Mă uitam în fiecare zi la fotografia mamei mele

şi plângeam. E pur şi simplu o nedreptate, era o femeie atât de bună.

— Dar ai făcut jocul *Ettela'at-ului*, spuse Malko. Ştii că e în război cu America; fără ajutorul tău, n-ar fi reuşit să-l omoare pe Oswald Fisk. Dar pentru ei era important ca el să moară pentru a evita primirea unei informaţii esenţiale.

— Care anume?

— Un om de ştiinţă iranian este internat la AKH. La Teheran nu poate fi operat. Oswald Fisk a fost asasinat ca să nu se întâlnească cu informatorul care trebuia să-i spună sub ce nume şi în ce rezervă se află acesta. O informaţie vitală pentru americani. Care ar da orice să pună mâna pe acest om.

— Au făcut-o?

— Nu, fu nevoit să mărturisească Malko, e foarte dificil, ar muri mulţi oameni.

— Atunci, moartea lui Oswald Fisk nu i-a servit la nimic *Ettela'at-ului*, conchise Maryam Nassiri. Doar că mi-a luat mie o piatră de pe inimă: nu mai visez în fiecare noapte un avion în flăcări. Dacă trebuie să plătesc pentru asta, o voi face.

Părea înfrântă. Mai ales în absenţa cocainei. Lui Malko aproape că i se făcu milă de ea, dar se menţinu ferm pe poziţie.

— Nu am cum să te acopăr, spuse el. Sunt dezolat.

— Nu-ţi cer nimic, spuse pe un ton oarecum sec Maryam Nassiri. Nu regret nimic.

Erau la cafea. Femeia şi-o bău rapid pe-a ei, apoi ridică spre Malko o privire resemnată.

— N-ai nimic să mă întrebi?

— Nu, răspunse Malko. Bărbatul cu care te-ai

întâlnit ieri este singurul tău contact cu *Ettela'at!*

— La Viena, da.

— N-ai fost niciodată în sediul lor?

— Nu.

— În cazul acesta, nu face nimic deocamdată. O să te sun din nou la sfârşitul săptămânii.

Ceru nota de plată. În faţa recepţiei, Maryam Nassiri ezită aproape imperceptibil, apoi se aplecă spre Malko şi-l sărută între obraz şi colţul gurii.

— *Gute Nacht*.

Se îndreptă apoi spre maşina parcată într-un loc interzis de pe Philharmoniker Strasse.

*

Brett Dakin se aşeză în mijlocul turiştilor de pe terasa localului Cafe Central din inima Vienei.

Comandă o cafea mare şi începu să se uite la trăsurile care veneau dinspre strada transversală pentru a ajunge în Michaelerplatz. O chelneriţă durdulie îi aduse cafeaua, iar în acel moment sosi şi Amold Haslinger, care venise pe jos de la *Verfassungsschutz*, unde se afla sediul Ministerului de Interne, la nr. 7 de pe Herrengasse.

— *Grüβ Gott*, exclamă el, mă bucur că ai venit tu la mine.

Datorită vecinătăţii cu Ministerul de Interne, Cafe Central era un loc de întâlnire frecventat de poliţişti şi de spioni, amestecaţi în plin sezon printre turişti.

— Vreau să-ţi cer un sfat, spuse americanul. Ce bei?

— *Moka. Kleine.* Ce vrei să ştii?

— Am dovada că Maryam Nassiri l-a asasinat pe

Oswald Fisk. Vreau să fie redeschis dosarul.

Poliţistul austriac ascultă relatarea lui Brett Dakin fără să-l întrerupă. Părea îngrijorat. După ce americanul termină ce avea de spus, îşi aprinse o ţigară şi declară pe un ton prudent:

— Mi se pare dificil.

— De ce?

— Afacerea a fost clasată. Sinucidere. Ar trebui redeschis dosarul şi numit un judecător care să accepte să facă o anchetă. Tu însuţi mi-ai spus că Maryam Nassiri ar putea reveni asupra mărturisirii făcute agentului vostru, Malko Linge. Ne vom trezi în punctul de unde am plecat. În plus, n-ar fi bine pentru voi. Toată lumea ştie că CIA operează în Austria, iar asta v-ar deconspira activităţile. Mass-media va tăbărî pe această afacere. Mai mult decât atât, dacă procedurile sunt duse până la capăt, există riscul ca Maryam Nassiri să fie achitată... Nu te sfătuiesc s-o apuci pe calea asta...

Brett Dakin îşi ascunse dezamăgirea şi remarcă cu amărăciune:

— Asta înseamnă să las nepedepsită asasinarea agentului meu...

Amold Haslinger contemplă fundul ceştii goale şi spuse pe un ton indiferent:

— N-am spus asta. Însă soluţia la care vrei să recurgi nu mi se pare deloc bună.

— OK, trebuie să plec.

Schimbară o strângere de mână rece, iar Brett Dakin îl urmări pe poliţistul austriac cum se îndepărtează pe Herrengasse în direcţia marii clădiri albe. Îşi spuse că tocmai i se sugerase asasinarea lui Maryam Nassiri.

Cu discreţie, bineînţeles.

*

Malko bătea pasul pe loc. Nu mai avea nimic de făcut la Viena. Iranienii păreau să se fi volatilizat. Îi veni brusc ideea să-l sune pe Brett Dakin.

— M-am gândit la un plan B, spuse el. Să punem mâna pe omul nostru după ce pleacă din Viena.

— Crezi că e posibil? întrebă plin de speranţă americanul.

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Singurul care m-ar putea ajuta să pregătesc această soluţie alternativă este Elko Krisantem. Prin urmare, mă întorc la Liezen să vorbesc cu el; dacă e cazul, mă pot întoarce în două ore.

— Du-te, spuse şeful staţiei CIA. Încă n-am vorbit la Langley, aşa că n-am nimic concret. N-are rost să le dăm speranţe deşarte…

Malko se şi vedea la volanul Jaguar-ului, dorind din toată inima să se împace cu Alexandra.

*

Ochii Alexandrei semănau cu două opale: îşi schimbau mereu culoarea. Pe măsură ce se derula povestea lui Malko, expresia lor se modifica, fără să se îndulcească cu adevărat.

— Când i-ai tras-o târfei, nu te gândeai la CIA, remarcă ea.

Îl cunoştea foarte bine.

Simţind că se înmoaie, Malko îi puse mâna pe coapsă şi îndrăzni:

— Mă gândeam la tine.

Era o enormitate. Alexandra îşi reţinu vizibil o replică usturătoare, dar nu-i îndepărtă mâna de pe coapsa ei.

Profitând de acest avantaj, Malko insistă cu o voce ironică:

— Bănuiesc că baronul Dieter nu s-a mulţumit să te ţină de mână în seara aceea, spuse el.

Alexandra îi aruncă o privire glacială şi exclamă:

— I-am luat-o în mână, asta a fost tot! Era ca un câine în călduri. Dezgustător. Şi-a dat drumul de unul singur.

Această viziune îl tăcu pe Malko să se ambaleze. Mâna de pe coapsa Alexandrei urcă mai sus, atingându-i chiloţii.

— Te doresc! spuse Malko.

Femeia se dădu uşor înapoi.

— Mai întâi să faci un test SIDA. Sunt sigură că se culcă cu toată lumea. Dacă eşti sănătos, o să mai vedem.

Se ridică şi părăsi biblioteca.

În pofida frustrării, Malko îşi turnă o votcă: fusese iertat.

*

Gad Livni coborî din taxi şi intră în clădirea principală a spitalului sprijinindu-se într-un baston. Cu multă naturaleţe; acest membru al organizaţiei *Sayeret Maktal*, unitatea de elită a armatei israeliene, era unul dintre *kidonii* foarte bine antrenaţi din punct de vedere fizic.

Îmbrăcat cu jeanşi şi un bluzon, purta în spate un mic rucsac care conţinea o bluză albă şi un pistol Hi-

Standard de calibrul 22, care trăgea cu cartuşe uşoare. Fiind dotat şi cu un amortizor, împuşcăturile erau practic inaudibile...

În plus, avea şi două grenade ce puteau fi folosite pentru descurajarea eventualilor urmăritori.

Învăţase pe dinafară planul spitalului. Se aşeză cuminte în holul cel mare. Era prea devreme pentru a încerca să ajungă la rezerva lui Nathan Zeevi.

Operaţiunea „Yahalom”[30] începuse.

Capitolul XIX

Gad Livni traversă sala de aşteptare a secţiei de psihiatrie. O bătrână care nu părea în toate minţile mormăia ceva în barbă aşezată pe o banchetă. Reperă încă o dată traseul pe care trebuia să-l urmeze pentru a ajunge în secţia unde era internat Ardeshir Nassampur.

Aşteptă ca infirmiera însărcinată cu administrarea medicamentelor de seară să revină la recepţie, apoi se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre rezerva lui Nathan Zeevi.

Acesta se uita la televizor. Gad Livni îi adresă un zâmbet călduros şi spuse simplu:

— Sunt primul.

Se instală în baie. Acolo, deschise rucsacul şi scoase din el pistolul şi amortizorul, apoi le asamblă. Era de un calm desăvârşit, spunându-şi că urma să-i facă un serviciu statului Israel, înainte de a pleca, *kidonii* fuseseră instruiţi de însuşi prim-ministrul, care le explicase că nu vor comite nicio crimă, ci vor executa o sentinţă emisă de guvernul Israelului. Era

30 Diamant.

vorba de lichidarea unui om care nu putea fi neutralizat altfel şi care ameninţa interesele vitale ale ţării.

Se uită la ceas: nouă. Acţiunea era prevăzută pentru ora zece.

Auzi cum se deschide uşa şi se crispă.

*

Tsipi Dan, care făcuse facultatea de medicină înainte de a intra în Mossad, fusese aleasă datorită sângelui rece şi curajului său. Foarte tânără, avea doar douăzeci şi opt de ani, participase la eliminarea mai multor terorişti palestinieni din Paris şi Roma.

În seara aceea, rămăsese cât mai mult timp posibil în capela de la AKH pentru a nu fi remarcată de nimeni. Înainte de a urca pentru a se întâlni cu Gad Livni, îl sunase pe cel de-al treilea *kidon*, Yitzhak Meir, care se afla în afara clădirii, în zona de descărcare a camioanelor.

Ieşi din lift şi inspectă culoarul pustiu, constatând prezenţa unei infirmiere în camera de gardă. Scoase rapid din rucsac o bluză albă şi un stetoscop pe care şi-l atârnă de gât. Apoi, lăsând rucsacul în toaleta care nu era folosită de nimeni în timpul nopţii, fiind rezervată vizitatorilor, pătrunse pe culoar cu paşi siguri.

Pe bluza sa stătea scris: DK Lanzman.

Când trecu pe lângă recepţia luminată, infirmiera era întoarsă cu spatele şi completa nişte documente. De altfel, urma să stea acolo toată noaptea: anumiţi pacienţi necesitau o supraveghere permanentă.

Tsipi Dan împinse uşor uşa rezervei lui Nathan Zeevi. Bătrânul nu se mai uita la televizor. Era prea emoţionat şi nu mai avea răbdare să urmărească un serial stupid. După intrarea israelienei, întinse braţul spre baie şi spuse coborând vocea:

— E acolo!

Cei doi *kidoni* se întâlniră. Livni îi întinse colegei sale seringa cu levofentanyl, un somnifer de o sută de ori mai puternic decât morfina, pe care trebuia să-l folosească, dacă era posibil.

Se aşezară pe podeaua băii, îşi puseră la punct sincronizarea şi îmbrăcară pe sub bluzele albe vestele antiglonţ GK. Mai aveau de aşteptat o jumătate de oră.

*

Shamir Nir era ascuns într-un culoar îngust şi întunecat de la parterul secţiei de neurologie, începând cu ora cinci, nu mai trecuse nimeni pe-acolo: era zona cabinetelor pentru consultaţii ambulatorii.

Din locul acela puteau fi supravegheate scara şi liftul.

Se afla la post de două ore. Pistolul Hi-Standard de la centură era invizibil. Rolul lui era simplu: să protejeze fuga celor doi *kidoni* care urmau să dea lovitura cu două etaje mai sus. Apoi se va retrage şi el. Yitzhak Meir trebuia să i se alăture, sosind în urma celor doi.

Se auziră paşi pe scară. Israelianul zări silueta unei infirmiere care pleca. Tura ei luase sfârşit.

Se lăsă din nou tăcerea.

Mai avea de aşteptat zece minute.

*

„Deborah”, şefa echipei *Nevioth*, supraveghea clădirea principală a spitalului dintr-o maşină parcată pe locul destinat ambulanţelor. Purta ochelari cu vizibilitate nocturnă. „Ţintele” n-o puteau repera sub nicio formă.

Rolul ei era dublu. Dacă-i vedea coborând din maşină pe cei doi iranieni care făceau de pază, ea şi cei doi *kidoni* de pe bancheta din spate trebuiau să-i elimine. Ambii erau trăgători de elită, care puteau doborî de la treizeci de metri distanţă un om aflat în alergare. Armele lor cu amortizoare nu puteau alerta pe nimeni.

„Deborah” îşi reţinu o tresărire. Mobilul începuse să vibreze. Răspunse.

— Îi dăm drumul! o anunţă vocea neutră a lui Gad Livni.

Închise şi se întoarse spre cei doi *kidoni.*

— Începe.

Era zece fără cinci.

*

Shamir Nir auzi paşi în exteriorul clădirii şi se încorda. Ridică puţin capul, ascuns în penumbră, şi zări două siluete îmbrăcate în alb care începură să urce scara. Ceasul său arăta zece fără trei minute.

Ei erau.

Îşi armă precaut pistolul, astfel încât declicul metalic să nu se audă prea tare.

Apoi rămase în picioare în obscuritate, ţinând arma de-a lungul corpului.

Avea ordin să aştepte trei minute după întoarcerea colegilor săi. Dacă auzea focuri de armă, trebuia să urce în viteză la etajul al doilea şi să vadă ce se întâmpla.

*

Gad Livni şi Tsipi Dan îşi făcură apariţia la etajul doi, fără să se fi întâlnit cu nimeni. Fotografiară scena dintr-o aruncătură de ochi. Un tânăr moţăia într-un fotoliu din sala de aşteptare.

Auzindu-le paşii, deschise ochii.

Se îndreptară umăr la umăr spre culoar. Un medic şi o infirmieră.

Între timp, iranianul se ridică. În afară de urgenţele aduse de ambulanţă, noaptea nu venea nimeni aici. N-avu timp să facă mare lucru. Cu un gest firesc, Gad Livni trase de două ori.

Cele două gloanţe se înfipseră în capul şi în gâtul iranianului.

Acesta căzu înapoi în scaunul său de plastic. Totuşi, zgomotul înfundat al împuşcăturilor îl alertă pe bărbatul aşezat pe banca din faţa rezervei lui Ardeshir Nassampur. Acesta se ridică brusc. Cuplul îmbrăcat în alb înaintă spre el. Femeia îi făcu un mic semn amical infirmierei de gardă. Păreau perfect nevinovaţi.

Se aflau la doar câţiva metri de iranian. Acesta îi auzi vorbind cu voce joasă în germană. Asta-l linişti.

Totuşi, nu ridică mâna de pe patul armei: de obicei, la ora aceea nu mai trecea nimeni. Femeia

întoarse capul spre el şi-i zâmbi.

— *Gute Nacht!*

Iranianul îi răspunse maşinal. Atent la femeia cu bluză albă şi ecuson de medic, nu văzu cum Gad Livni ridică braţul stâng, ţintindu-i capul.

Primi proiectilul în frunte şi căzu pe spate, lovindu-se de uşa rezervei.

Tsipi Dan o dădu de perete.

Un bărbat asiatic era lungit pe pat şi părea că doarme.

Urmată de Gad Livni, Tsipi Dan se apropie de el cu seringa în mână.

În aceeaşi clipă, un bărbat culcat pe o saltea pusă direct pe podea, de cealaltă parte a patului, se ridică cu un pistol automat în mână.

*

Infirmiera Hildegarde Mühlen auzi un zgomot puternic pe culoar şi ieşi imediat din camera de gardă.

Zări un corp nemişcat întins pe podea, cu faţa spre rezerva 217. Era cel care-l veghea toată noaptea pe pacientul din rezervă. Alergă pe culoar şi auzi detunătura din interiorul încăperii.

În loc să se întoarcă şi să ceară ajutor, îşi continuă drumul pradă unui curaj nebun.

*

Tsipi Dan fu lovită de glonţ în cap, la rădăcina nasului. Scăpă imediat din mână seringa cu levofentanyl, o otravă care paraliza muşchii în mai

puţin de un minut.

Israeliana se prăbuşi la pământ, iar seringa se sparse în contact cu gresia.

Bărbatul care-l păzea pe Ardeshir Nassampur se ridicase cu arma în mână. Nu avu timp s-o folosească şi a doua oară. Gad Livni apăru din spatele femeii şi trase de patru ori, în rafală, aşa cum fusese învăţat la antrenament.

Iranianul primi patru gloanţe în cap, în gât şi în piept şi căzu înapoi pe saltea.

În spatele *kidon*-ului, o voce ascuţită începu să ţipe.

Încremenită în pragul uşii, infirmiera urla de groază.

Gad Livni nu avea prea mult timp la dispoziţie. Se apropie de pat şi trase ultimele trei focuri în capul lui Ardeshir Nassampur, care era pe punctul de a se trezi.

Se aplecă asupra lui Tsipi Dan şi puse degetul mare pe carotidă. Chiar şi tară acest examen succint, ştia, după ochii ei sticloşi, că nu mai trăia... Nu avea cum s-o ia cu el.

Se întoarse şi se trezi în faţa infirmierei, pe care o ameninţă cu pistolul golit de muniţie.

— *Ruhe!* se răsti el. *Weg!*[31]

Hipnotizată de ţeava lungă, Hildegarde Mühlen nu avu nicio reacţie. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie.

Gad Livni o dădu la o parte cu brutalitate, iar femeia nici măcar nu încercă să-l reţină. Îşi recăpătă graiul de-abia după ce-l văzu dispărând pe scară. Atunci începu să urle:

31 Linişte! şterge-o!

— *Polizei! Polizei!*

*

Gad Livni cobora în fugă scara şi aproape se lovi de Shamir Nir, care urca cu arma în mână. Gad Livni îi strigă:

— Trebuie să plecăm, repede!

Urmându-l, Shamir Nir întrebă:

— Unde e Tsipi?

— Moartă, răspunse *kidonul*. A doborât-o un ticălos.

Ieşiră afară din clădirea secţiei de neurologie. Văzându-i alergând, iranienii care stăteau de pază pe locul ambulanţelor ţâşniră afară din maşină. Calm, Shamir Nir îi execută. Se auzi o serie de pocnete înfundate şi cei doi se prăbuşiră.

Israelienii alergară în continuare spre maşina lui „Deborah”.

Se urcară în grabă şi automobilul demară, ocolind terasa ierboasă din faţa clădirii principale şi îndreptându-se spre ieşirea care dădea în Währinger Gürtel. Trecură pe roşu, dar pe şosea nu era nimeni.

După cinci minute, ajunseră la intersecţia cu Währinger Strasse. Un Mercedes aştepta cu farurile stinse. Israelienii săriră în el şi maşina demară imediat.

— Unde e Tsipi? întrebă şoferul Mercedes-ului.

— A rămas acolo, răspunse Gad Livni. A fost împuşcată.

Ca la un semnal, ocupanţii maşinii începură să recite la unison rugăciunea pentru morţi, *kaddish*. Asta era tot ce puteau face pentru tovarăşa lor care

căzuse în lupta pentru apărarea Israelului.

Oricum, Ardeshir Nassampur nu se mai putea întoarce în Iran să-şi pună în mişcare centrifugele.

Capitolul XX

— Au reuşit!

Tamir Pardo, noul şef al Mossad-ului, îi dădu vestea prim-ministrului Beniamin Netanyahu cu o voce vibrând de satisfacţie.

— Bravo! îl felicită prim-ministrul. A decurs totul bine?

— Nu, am pierdut un om. Pe Tsipi Dan. A fost împuşcată de unul dintre paznicii lui Ardeshir Nassampur.

— N-a putut fi salvată?

În Israel, viaţa unui om era mai presus de orice.

— Nu, răspunse Tamir Pardo. A fost ucisă la locul incidentului şi n-am avut posibilitatea s-o luăm de-acolo.

Vestea aceasta umbri bucuria celor doi. Se întâmpla rar ca un *kidon* să fie omorât în timpul unei operaţiuni. Unii fuseseră arestaţi, apoi eliberaţi după câteva luni în urma unor tratative secrete laborioase.

Ghicind starea de spirit a prim-ministrului, Tamir Pardo adăugă:

— Trebuia s-o facem! Moartea lui Ardeshir Nassampur va dezorganiza timp de mai multe luni producţia de uraniu a Iran-ului.

— Ştiu, recunoscu prim-ministrul, dar viaţa unui israelian e mai preţioasă decât un diamant.

Pentru a-l încuraja, Tamir Pardo preciză:

— Restul echipei a putut părăsi ţara. Acum sunt în siguranţă.

— Tsipi Dan poate fi identificată?

— Nu. N-avea acte, iar examinarea hainelor nu va duce la nimic: au fost cumpărate de la Londra. O să negociem discret cu guvernul austriac repatrierea cadavrului său. Asta o să dureze câteva zile.

— Să te audă Dumnezeu! zise premierul. Acum aproape că îmi pare rău că am ordonat operaţiunea asta.

*

Malko nu-şi mai dezlipea ochii de ecranul televizorului. Fusese avertizat de lise, bucătăreasa, că avusese loc un atentat la Allgemeines Krankenhaus din Viena. Atacul se soldase cu şapte morţi, unul dintre ei fiind un pacient al spitalului.

Pe canalele de ştiri nu se vorbea decât de acest eveniment. Hildegarde Mühlen, infirmiera care asistase la asasinat, repeta la nesfârşit aceeaşi poveste.

Telefonul începu să sune atunci când pe ecran apăru o formă umană acoperită de un cearşaf: femeia împuşcată de unul dintre paznicii pacientului. Prezentatorul preciză că acesta era un înalt demnitar iranian.

— Eşti la curent? întrebă vocea alterată de emoţie a lui Brett Dakin.

— Evident! răspunse Malko. Sigur e mâna israelienilor. Au reuşit ceea ce aveai tu de gând.

— Nu, noi n-am vrut să-l omorâm, protestă americanul. N-aş fi autorizat niciodată o astfel de

operaţiune.

Prea multe pierderi colaterale.

— În fine, conchise Malko, israelienii l-au eliminat pe omul cu centrifugele. Asta o să-i afecteze pe iranieni. Ce zic austriecii?

— Adineaori am vorbit cu ei, răspunse americanul. Pretind că nu sunt siguri de vinovăţia israelienilor…

— Mereu prudenţi, remarcă Malko.

— Dacă fac o anchetă serioasă, se lămuresc foarte rapid, conchise şeful staţiei CIA. Femeia împuşcată făcea parte dintr-un comando.

— Ancheta n-o să ducă nicăieri! îl asigură Malko. Ce spun iranienii?

— Ambasada lor a publicat un comunicat în care denunţă asasinarea unui cetăţean iranian nevinovat de către mai mulţi criminali israelieni. Evident, fără să furnizeze nicio dovadă. Ambasada Israelului a răspuns după şase ore, afirmând că aserţiunile iranienilor nu sunt altceva decât o minciună grosolană, Israelul neavând nicio legătură cu această afacere.

— Circul clasic! conchise Malko. Şi încă un dosar care se închide.

— Nu cum am vrut noi, remarcă abătut şeful staţiei CIA. Acest Nassampur ar fi putut reprezenta o „sursă” fantastică dacă am fi pus mâna pe el.

— Dacă nu recurgi la o şedinţă de spiritism, n-ai cum să dai timpul înapoi, spuse Malko ironic. Mai rămâne problema legată de Maryam Nassiri. Ce facem?

— Am prezentat cazul la Langley. Aştept instrucţiuni.

Malko închise mai întâi telefonul, apoi şi

televizorul. Nu mai avea ce să afle. O dată în plus, israelienii luaseră lumea prin surprindere. Era nevoie de o pregătire dată naibii ca să reuşeşti o astfel de acţiune.

*

Se scurseră douăzeci şi patru de ore. Brett Dakin tocmai sosise la birou. Secretara îi înmână un teanc de fotografii trimise la cererea lui de poliţia vieneză: în toate se vedea pacientul asasinat. Ardeshir Nassampur, internat sub numele de Gholam Afsaneh, fusese fotografiat la morgă din toate unghiurile posibile.

Şeful staţiei se uită distrat pe poze: nu cunoştea înfăţişarea iranianului şi-i încredinţă fotografiile unuia dintre asistenţii săi pentru a fi trimise pe e-mail la Langley.

Apoi îşi turnă o porţie de Chivas Regal şi o bău dintr-o sorbitură: simţea nevoia. Cariera lui nu va lua cu siguranţă niciun avânt după povestea asta. Cineva de la Langley îl va acuza mai mult ca sigur de neglijenţă. Risca să se trezească în Groenlanda sau într-un birou obscur din GOB[32]-ul de la Langley, având misiunea să ascută creioane.

Viaţa era nedreaptă.

*

Alexandra şi Malko cinau împreună în sufrageria castelului din Liezen. Pentru că se deschisese sezonul de vânătoare, lise pregătise un fazan

32 Great Old Building.

umplut cu *foie gras*, deloc uşor de mistuit, dar extrem de apreciat de logodnica lui Malko. La fel ca mai tuturor femeilor senzuale, îi plăcea să mănânce bine.

După incidentul petrecut la castelul Leuchtemberg, era prima dată când se aflau împreună într-o atmosferă din care lipsea tensiunea. Se aşezaseră într-un colţ al marii mese de marmură la care puteau sta cincisprezece invitaţi.

— Eşti foarte frumoasă! remarcă Malko. Sincer.

Alexandra purta o jachetă de taior deschisă, prin care se vedea bustiera de satin alb mulată pe sânii ei minunaţi. Pentru că era prea scurtă, două sfârcuri brune ieşeau la iveală cu regularitate.

Fusta era destul de mulată pentru a-i scoate în evidenţă fesele, dar şi evazată, ceea ce oferea posibilitatea de a fi ridicată.

O ţinută perfectă pentru o împăcare.

Erau la *apfelstrudel-ul*[33] pregătit tot de lise.

— Cafeaua este servită în bibliotecă, *Eure Hoheit*, anunţă bucătăreasa.

Elko Krisantem ieşise, iar lise nu-şi dorea nimic altceva decât să-şi odihnească oasele bătrâne.

Malko se ridică de la masă şi trase scaunul Alexandrei. Se treziră faţă în faţă în lumina blândă a candelabrelor şi rămaseră pe loc. Ochii femeii erau impenetrabili. Când Malko puse mâna pe şoldul ei, nu se mişcă. Bărbatul realiză brusc că purta una dintre „ţinutele ei de luptă”, la vederea cărora bărbaţii cădeau ca muştele...

De sub fustă ieşeau ciorapii negri, iar pantofii cu toc o făceau mai înaltă.

33 Ştrudel cu mere.

— Eşti deosebit de frumoasă în seara asta, repetă Malko.

Cu un gest obişnuit, coborî mâna de-a lungul şoldului până la coapsă şi simţi un puternic impuls provocat de descărcarea adrenalinei în artere. Degetele atinseră conturul unei jartiere…

Un semnal erotic clar.

Alexandra se răsuci, rotindu-şi fusta şi permiţându-i lui Malko să descopere ciorapii eleganţi pe care şi-i mai pusese şi la serata de la castelul Leuchtemberg.

— Mergem în bibliotecă? sugeră Alexandra.

— Stai puţin! zise Malko.

Se apropie de ea şi o prinse de talie. Alexandra spuse simplu:

— Vrei să iei desertul aici…

Fără să mai aştepte răspunsul, îşi duse mâna la spate, iar Malko auzi cum se deschide un fermoar. După câteva secunde, fusta căzu uşor pe parchet, dând la iveală ceea ce lui Malko i se păruse a fi o bustieră, dar care, în realitate, era un corsaj de unde porneau ciorapii.

Fără un cuvânt, Malko o lipi de marginea mesei de marmură. Începu s-o mângâie pe deasupra chiloţilor. Femeia reacţionă rapid. Mâna ei alunecă spre sexul lui Malko şi făcu ceea ce trebuia pentru a-l scoate prin şliţul deschis al pantalonilor de alpaca.

Malko pipăi cusătura unui ciorap, apoi îi scoase chiloţii de deasupra corsajului. Cu pântecul gol, Alexandra îşi sprijini unul dintre pantofi de scaunul din apropiere, dezvelindu-se şi mai mult.

Ceea ce îl excită şi mai tare pe Malko. Profitând de poziţie, înaintă puţin, se poziţionă bine şi împinse,

înfigându-se vertical în ea.

Rămase apoi imobil.

— Mai tare! mai tare! gâfâi Alexandra.

Se frecă de el şi scoase un mic ţipăt. Malko se dezlănţui. Fără să se retragă, o împinse până când ajunse cu tot spatele lipit de masă.

Nu trebui decât să-i ridice coapsele pentru ca ea să-şi înalţe picioarele spre tavan.

Corsajul alunecase, descoperindu-i sfârcurile brune ale sânilor. Malko se întinse peste ea şi le apucă, strângându-le violent. Ştia el ce făcea: Alexandrei îi plăcea la nebunie să-i maltrateze sânii, mai ales atunci când era extrem de excitată.

Agăţat de sânii ei, Malko se înfigea opintindu-se în pântecul care era acum ca un borcan cu miere.

Picioarele ridicate pe verticală se lăsară pe umerii lui. Malko simţi cum nailonul i se freacă de obraz. Se înfipse în ea şi mai tare, iar Alexandra tresări din tot corpul, ca şi cum ar fi fost electrocutată.

Picioarele i se strânseră în jurul gâtului lui Malko şi-i dădu la o parte mâinile care-i torturau sânii.

— Încetează! E prea mult!

Malko era gata să-şi dea drumul în acest pântec primitor.

În timpul orgasmului, rămaseră înlănţuiţi, cu răsuflarea tăiată.

În acel moment, telefonul lui Malko începu să sune.

*

— Malko?

De-abia recunoscu vocea lui Brett Dakin, care

părea extrem de tulburat.

— Da, răspunse Malko.

Era uimit de faptul că şeful staţiei CIA îi telefona la ora zece seara.

— S-a întâmplat o mare nenorocire, îl anunţă americanul. Trebuie să vii aici.

— E vorba de Maryam Nassiri? întrebă Malko.

— Nu. Ceva mult mai grav. Iranienii le-au tras-o israelienilor.

— Adică?

— Am primit de la Langley nişte fotografii cu Ardeshir Nassampur făcute în Iran în timpul deplasărilor sale.

— Şi?

— Pacientul de la AKH ucis de israelieni *nu* este Ardeshir Nassampur.

Capitolul XXI

Aplecaţi deasupra fotografiilor înşirate pe biroul şefului staţiei, Malko şi Brett Dakin comparau între ele clişeele. Nu încăpea nicio îndoială: iranianul omorât de israelieni nu era Ardeshir Nassampur. CIA se afla în posesia fotografiilor omului de ştiinţă.

Între cei doi bărbaţi era o diferenţă de cel puţin zece ani, iar trăsăturile nu semănau deloc…

— Israelienii au luat ţeapă! conchise Malko. Ai vorbit cu ei?

— Nu.

— Ştii cum au aflat de prezenţa falsului Nassampur la AKH?

— Da. Mi-au spus cei de la Langley, iar staţia noastră din Tel Aviv a transmis informaţia primită de

la *Mujahidin Khalk*. Potrivit acordurilor de cooperare.

— Informaţie falsă, remarcă Malko.

— Am trimis un mesaj staţiei din Erbil, ca să fim cu inima împăcată. Ei au un contact permanent cu *Mujahidin Khalk* din Teheran.

— Să sperăm că o să-ţi răspundă, oftă Malko. Există o mulţime de elemente neclare în afacerea asta.

— Începând cu motivul pentru care au fost asasinaţi Oswald Fisk şi Fereydun Davani. În ce-l priveşte pe Reza Chafa, înţeleg mai bine. Iranienii voiau ca noi să fim convinşi de înscenarea lor.

Se înserase şi majoritatea angajaţilor ambasadei plecaseră. Din cauza decalajului orar, Brett Dakin primise de-abia acum de la Langley elementele dosarului Nassampur.

Americanul se desprinse de birou şi luă din bar o sticlă de Chivas Regal, scuzându-se faţă de Malko:

— Nu am votcă. Vrei un scotch?

Malko refuză politicos. Era un om cu principii. Se aşezară de o parte şi de alta a unei măsuţe joase, iar Brett Dakin vorbi primul:

— Ce părere ai despre toate astea?

— Iranienii nu au pus la cale această manipulare doar pentru a le întinde o capcană israelienilor. În primul rând, nu ştiau dacă aceştia aveau cunoştinţă de faptul că Ardeshir Nassampur se afla la Viena. Prin urmare, nu există decât o singură concluzie posibilă: omul ucis de israelieni era o „momeală”.

— Adică?

— Nu e decât o supoziţie, dar să ne imaginăm că o parte din informaţia comunicată de *Mujahidin Khalk* era exactă. Că Ardeshir Nassampur, savantul, ar fi

venit să se interneze la Viena. Ei ştiau că îşi asuma un risc părăsind Iran-ul. Israelienii reuşesc să le omoare *în Iran* oamenii de ştiinţă, aşa că în Austria riscul era mult mai mare. Astfel, se hotărăsc să utilizeze un fals Ardeshir Nassampur. Poate că tocmai ei au fost aceia care au comunicat informaţia falsă celor din *Mujahidin Khalk* pentru a-i atrage pe adversari pe o pistă falsă.

— Atunci, unde se află adevăratul Ardeshir Nassampur?

— Habar n-am, mărturisi Malko, dar înclin să cred că la Viena. Pentru că este practic, sunt foarte bine organizaţi aici şi există zboruri zilnice spre Iran.

Şeful staţiei CIA părea copleşit. Totuşi, cuvintele lui Malko îl răscoliră.

— Vrei să spui că există şansa de a pune mâna pe adevăratul Ardeshir Nassampur?

Malko îi tăie entuziasmul.

— Mai întâi, trebuie găsit, admiţând că ipoteza mea e adevărată. Dar ceva îmi spune că nu iese fum fără foc. Dacă s-au folosit de această momeală, au făcut-o pentru a ne deturna atenţia.

Un înger trecu, stricându-se de râs.

Israelienii aveau să afle că pierduseră un agent pentru nimic.

— Ce facem? întrebă Brett Dakin.

Îşi terminase scotch-ul şi-şi mai turnă unul.

— Ardeshir Nassampur nu se află neapărat la Viena, remarcă Malko. Ar putea fi în orice alt oraş din Europa. Asta e prima problemă. O să-l întreb pe Elko Krisantem dacă poate afla ceva de la prietenul lui care lucrează la aeroportul Schwechat. Nu ştim nici măcar cum a ajuns aici adevăratul Ardeshir

Nassampur: pe o targă sau a călătorit în mod normal. Este primul aspect ce trebuie lămurit.

— Dar Maryam Nassiri? Crezi că ne poate ajuta?

Malko se strâmbă.

— Cred că iranienii nu prea au încredere în ea ca să-i vorbească de o operaţiune atât de secretă, dar o să iau legătura cu ea.

— Nu te mişti din Viena, îi ordonă americanul. Iar israelienilor nu le spunem nimic.

— Perfect, zise Malko, mă duc să mă cazez la Sacher. Elko o să-mi aducă lucrurile mâine dimineaţă.

*

Lui Tamir Pardo îi venea greu să-şi ascundă consternarea. Nimeni nu-i făcuse vreun reproş, dar el ştia cum gândea lumea: o dăduse-n bară.

Oricât îşi muncise mintea, nu realiza cum ar fi putut descoperi înşelătoria. Americanii îi garantaseră că informaţia era corectă. Încă mai reflecta asupra celor întâmplate atunci când secretara băgă capul pe uşă şi-l anunţă că prim-ministrul voia să-i vorbească.

Vocea lui Beniamin Netanyahu era mai gravă ca de obicei.

— Am avut o şedinţă de cabinet restrânsă, îl anunţă el. De comun acord, am decis să nu mai recurgem la încă o tentativă. Acum cade în sarcina ta să ne scapi de acest Ardeshir Nassampur. În Iran.

*

Darius Farmayan, şeful *Ettela'at-ului*, nu ştia dacă să se bucure sau nu. Stratagema pe care şi-o imaginase pentru a-l proteja pe Ardeshir Nassampur funcţionase perfect. Israelienii se aruncaseră cu capul înainte în capcană, şi acesta era un prim motiv de satisfacţie. Îşi pierduseră un agent, iar acesta era al doilea motiv. Iranianul ştia că toate astea îi afectau în mod deosebit...

Pe de altă parte, pierduse şase oameni. Teheran-ul avea să fie furios. Dar, mai presus de orice, dispozitivul de protecţie se dovedise ineficient. Asta era cel mai grav. Va fi obligat să scrie o mulţime de rapoarte în atenţia Ministerului de Securitate.

În plus, misiunea lui nu se va termina până când adevăratul Ardeshir Nassampur nu va ajunge teafăr la Teheran.

Întoarcerea cu avionul era prevăzută pentru săptămâna următoare, la sfârşitul tratamentului. Până atunci, savantul făcea obiectul unei supravegheri speciale. Falsa lui identitate şi „rolul" jucat de cel care-i luase locul se dovediseră a fi cea mai bună protecţie.

Această parte a manipulării funcţionase cel mai bine. Iranienii internaseră în secţia de neurologie un bolnav real, un membru al *Ettela'at-ului* care suferise într-adevăr un accident vascular cerebral. Austriecii n-ar fi acceptat niciodată să trateze un fals bolnav.

Darius Farmayan nu se mai temea de israelieni, ci de americani. Aceştia se aflau la Viena şi cunoşteau cu siguranţă adevărul. Evident că nu aveau niciun element care să-i ajute să-l găsească pe veritabilul Ardeshir Nassampur, dar nici nu vor sta cu mâinile-n

sân.

Se duse până la Mahmud Artesh, şeful biroului Daftari Vâgie însărcinat cu desfăşurarea operaţiunii.

— Oare americanii au la îndemână vreun mijloc de a da de urma lui Ardeshir Nassampur? întrebă el.

Mahmud Artesh fusese cel care-l întâmpinase la sosire pe Ardeshir Nassampur.

— Prietenul nostru a călătorit sub o identitate falsă, răspunse iranianul, cea sub care a fost înregistrat la spital. Pentru că era slăbit, a trebuit să luăm o ambulanţă pentru a-l duce până acolo. L-am reţinut pe brancardierul care nu cunoştea identitatea bolnavului transportat.

Darius Farmayan clătină din cap.

— Totuşi, ştie că a transportat un bolnav sosit de la Teheran până la o destinaţie pe care o cunoaşte. Probabil că a păstrat adresa.

— Ar trebui ca americanii să ajungă la el, obiectă Mahmud Artesh. Crezi că au această posibilitate?

— Nu ştiu, mărturisi Darius Farmayan. Ar trebui mai întâi să afle numele brancardierului.

Urmă o tăcere întreruptă de Mahmud Artesh.

— Se impune multă precauţie, adică eliminarea brancardierului, sugeră el.

— Nu e o idee bună, replică Darius Farmayan. Va urma o anchetă a poliţiei. Austriecii îşi vor purica toţi clienţii. Există riscul să facă legătura cu ceea ce s-a întâmplat ieri. În momentul acesta, noi suntem victimele. Trebuie să ne păstrăm acest statut. În plus, brancardierul este cetăţean austriac. E de neatins, altfel apar probleme grave.

— Atunci, ce e de făcut?

— Nimic în ceea ce-l priveşte pe brancardier,

încheie Darius Farmayan subiectul, dar am o idee mai bună.

I-o expuse, iar Mahmud Artesh tresări.

— E o nebunie, protestă şeful biroului *Daftari Vigie*. Mai bine publici un comunicat de presă.

— E cea mai simplă metodă! îl asigură Darius Farmayan. După tot ce s-a întâmplat, nu ni se poate refuza nimic.

*

Vremea se schimbase brusc şi un vânt îngheţat sufla pe aeroportul Schwechat. Elko Krisantem şi Malko opriră Jaguar-ul în faţa unei clădiri cenuşii de la capătul unei fundături din partea dreaptă a ramificaţiei care ducea la Plecări.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse Elko Krisantem. Prietenul meu e cam timid. O să-i fie frică dacă veniţi cu mine.

Malko rămase în maşină. Brusc, zări în oglinda retrovizoare o maşină gri parcată într-un loc interzis din spatele lui. Înăuntru se vedeau doi bărbaţi. Numărul de înmatriculare era austriac.

Bizar.

După zece minute, când reapăru Elko Krisantem, maşina era tot acolo.

— Ei? zise Malko.

— O să afle cine sunt brancardierii autorizaţi de aeroport să vină pe pistă să ia bolnavii. Aceştia nu trec prin circuitul oficial. Pe urmă, o să ştie cine este cel care a transportat un bolnav sosit de la Teheran.

Plecară înapoi spre oraş. Maşina gri era tot în spatele lor. Iranienii îşi reluaseră supravegherea.

Ceea ce demonstra un singur lucru: că adevăratul Ardeshir Nassampur mai era încă la Viena, dar unde anume? Şi pentru cât timp?

— Unde mergem, *Eure Hoheit*? întrebă Elko Krisantem.

Malko se pregătea să-i răspundă atunci când sună telefonul mobil. Vocea bubuitoare a lui Brett Dakin izbucni în difuzor.

— Am primit un mesaj de la Erbil. Vino repede.

— Mergem pe Boltzmann Strasse, conchise Malko.

*

— Nemernicii ăştia s-au trezit la viaţă! exclamă Brett Dakin fluturând hârtia cu mesajul primit de la Staţia CIA din Erbil. Un individ din echipa *Mujahidin Khalk* din Teheran a putut în sfârşit să comunice. Ne-a prezentat scuze.

— Pentru ce? întrebă Malko. Au şi ei doi morţi...

— Imbecilii au dat-o în bară, zise brutal americanul. Şi-au dat seama rapid că informaţia pe care ne-au transmis-o în legătură cu Ardeshir Nassampur era falsă. Şi că însăşi reţeaua lor fusese penetrată la Teheran de *Ettela'at*. Între timp, au obţinut informaţia reală dintr-o altă sursă.

— Anume?

— Ardeshir Nassampur a venit la Viena să se trateze. Dar nu pentru un accident vascular cerebral. E vorba de o grefa de măduvă osoasă. E bolnav de leucemie.

— Unde se află?

— „Sursa" nu ştia. Dar încă nu s-a întors la Teheran.

Prin urmare, se afla la Viena.

Ca şi cum ai căuta un ac în carul cu fân.

Malko se gândi dintr-odată la Maryam Nassiri.

— Poate că există un mijloc de a afla unde este internat, spuse el.

— Care?

— Să nu ne îmbătăm cu apă rece, replică Malko. Te ţin la curent.

După ce ieşi din ambasadă o sună pe Maryam Nassiri.

— Te-ai întors la Viena? întrebă ea cu o voce posacă.

— Da. Trebuie să ne vedem. Putem lua masa împreună?

Urmă o pauză scurtă, apoi femeia îi propuse:

— Bănuiesc că stai tot la Sacher. Pe Glückgasse există o mică *Gasthaus*, Rheinteiler. Poţi ajunge acolo pe jos. La ora unu.

*

Maryam Nassiri purta pantaloni din piele neagră şi un pulover de caşmir gri mulat pe pieptul ei superb. Ochii săi păreau însă stinşi.

Găsiră o masă la Rheinteiler, pe terasa instalată pe trotuar şi delimitată de un gărduleţ din nuiele. Turiştii nu veneau în localul acesta, iar vienezii se grăbeau să înfulece ceva înainte de a se întoarce la serviciu.

Maryam Nassiri se uita neliniştită la Malko.

— Ai veşti proaste?

Nervozitatea ei părea sinceră.

— Nu, răspunse Malko. Încă nu. Cazul tău este

examinat de CIA. Ezită încă să te urmărească în mod oficial.

Femeia făcu o mutră dezamăgită.

— Acum, puţin îmi pasă. În orice caz, m-am gândit bine. O să plec la Teheran aşa cum mi-au cerut ceilalţi.

— Eşti nebună! exclamă Malko. Acolo rişti să fii lichidată.

Iraniana îi aruncă o privire sfidătoare.

— Nu ştiu dacă spui adevărul. Oricum, n-am niciun chef să mă trezesc într-o închisoare austriacă. Măcar la Teheran sunt în ţara mea.

— Te sfătuiesc să nu faci asta, insistă Malko. Nu vreau să păţeşti ceva.

Femeia nu dădu atenţie remarcii lui, iar după ce comandară îl întrebă:

— De ce ai vrut să mă vezi?

— Ştii ce s-a întâmplat la AKH?

— Da, răspunse ea pe un ton indiferent. Israelienii sunt nişte proşti. De ce mă întrebi?

— Adevăratul Ardeshir Nassampur, cel pe care-l vor americanii şi israelienii, este încă la Viena. Trebuie să-l găsim înainte de a se întoarce în Iran.

Maryam Nassiri muşcă din *würstel* şi întrebă calmă:

— Vreţi să-l omorâţi?

— Nu, răspunse Malko, israelienii voiau să-l omoare, americanii doresc să-l răpească dacă nu reuşesc să-l convingă să treacă de partea lor. Am nevoie de ajutorul tău. Mi-ai prezentat-o pe una dintre prietenele tale, Grete Lory.

— Da, de ce?

— Ştim că Ardeshir Nassampur a venit aici pentru

o grefa de măduvă osoasă. Vreau să ştiu cine poate face asta la Viena. Prietena ta e cu siguranţă în temă. Poţi s-o întrebi?

— Da. E suficient să-i dau un telefon. Asta e tot ce vrei să ştii?

— Deocamdată, da.

Femeia îşi terminase *würstel-ul* şi comandă o cafea.

— Te sun după ce aflu, îi promise ea.

Malko o privi cum iese din restaurant.

Balansul uşor al şoldurilor atrăgea privirile bărbaţilor. Spre ruşinea lui, îşi spuse că încă o mai dorea.

*

— S-au întâlnit din nou. Au luat masa împreună, îl anunţă Iradj Lak pe Mahmud Artesh.

Acesta din urmă hotărâse reluarea supravegherii lui Malko.

— Nu-l scăpa din ochi, ordonă şeful biroului Daftari Vâgie. Trebuie să ştim ce pregăteşte.

Israelienii fiind eliminaţi, americanii vor încerca mai mult ca sigur să pună mâna pe Ardeshir Nassampur.

În 2003, la Roma, răpiseră în plină stradă un şef islamist, apoi îl transferaseră clandestin la o bază americană din Germania. Trebuia să fie foarte bănuitor când venea vorba de americani. Aveau mulţi bani şi mulţi prieteni. În plus, atunci când se punea problema intereselor vitale ale Americii, nu dădeau doi bani pe Drepturile Omului.

Mahmud Artesh trebuia să mai reziste o

săptămână şi ştia că, în cazul în care nu era în stare să-l protejeze pe Ardeshir Nassampur, cariera şi poate chiar viaţa lui erau terminate.

*

Malko se întoarse la Sacher. Mobilul începu să sune şi văzu afişat pe ecran numărul lui Maryam Nassiri. De-abia auzi vocea iranienei din cauza zgomotului din fundal. Aproape că trebui să urle.

— Am informaţia, spuse femeia.

— Când ne putem vedea?

— Sunt la un cocteil. Te sun după ce mă întorc acasă.

Nu-i rămânea decât să ia cina de unul singur.

*

Încă de la începutul cocteilului din Galeria de Artă Modernă, aflată pe colţul dintre Rosembursen Strasse şi Biber Strasse, Maryam Nassiri nu avusese ochi decât pentru tânărul pictor în onoarea căruia fusese organizată expoziţia. Potrivit biografiei din catalog, avea douăzeci şi şase de ani. Părul lung şi blond îi cădea pe spate într-o manieră foarte feminină. Totuşi, degaja multă virilitate, semănând mai mult cu un antrenor de schi decât cu un artist. Avea un corp musculos. Purta jeanşi şi un pulover îmbrăcat direct pe piele.

Maryam Nassiri începu să simtă cum i se încingeau ovarele. Se hotărâse să-şi trăiască viaţa la maximum. În câteva săptămâni, va fi ori la închisoare, ori pe lumea cealaltă.

Privirea i se încrucişă cu cea a tânărului pictor, iar acesta îi zâmbi. Nu-i putea fi chiar mamă, dar nici departe nu era…

Strecurându-se prin mulţime, se îndreptă spre toaletă. Acolo, îşi refăcu machiajul şi-şi rujă din nou buzele. Apoi scoase din geantă flaconul cu cocaină: îşi făcuse plinul în dimineaţa aceea. Presără puţină pe o carte de vizită şi o trase rapid pe nas. Înainte de a se întoarce în galerie, ca măsură de precauţie, mai priză o „linie”.

Se decisese să treacă la atac.

Mai întâi, nu-l mai văzu pe tânăr şi se blestemă în gând. Dacă plecase, frustrarea era absolută. Sigur, Malko Linge avea să vină la ea mai târziu, dar nu era acelaşi lucru. Trebuia să-şi satisfacă acest capriciu.

Din fericire, îl regăsi pe pictor pe trotuar, cu un pahar în mână, în mijlocul unui grup de prieteni. Îşi făcu loc până la el şi-l privi.

Bărbatul se topi instantaneu.

— Aş vrea să lucrez cu tine, îl anunţă Maryam Nassiri. Să creezi pentru mine obiecte de mobilier.

Trupul ei spunea însă altceva, iar pictorul simţi acest lucru.

— Sigur, spuse el, ne putem revedea.

— Locuiesc aproape, preciză Maryam Nassiri. Pe partea cealaltă a canalului. Aş vrea să-ţi arăt ce fac eu.

— Acum?

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut…

Bărbatul zâmbi.

— O să încerc să dispar discret, trebuia să iau masa cu nişte prieteni.

— Te întorci la timp, îi promise ea. Dă-ţi întâlnire

cu ei mai târziu.

După cinci minute, erau în maşina ei roşie. Maryam Nassiri întoarse capul spre pictorul pe care-l chema Hans.

— Ţi s-a mai spus că eşti frumos? Cu părul ăsta lung, semeni cu Hristos.

După ce intrară în apartament, Maryam se întoarse spre el şi, tară un cuvânt, îl sărută. Cu tot corpul, cu o violenţă incredibilă. Cât ai clipi din ochi, frumosul Hans se transformă într-un animal în rut.

Maryam Nassiri îi prinse în mână umflătura dintre picioare. Îi trase fermoarul cu unghiile sale lungi şi-i scoase afară sexul tare ca o vergea de fier. Îşi ridică privirea spre tânărul pictor şi murmură:

— Nu m-am înşelat în privinţa ta.

Apoi se lăsă în genunchi şi-i prinse sexul între buze.

Era preocupată de o singură idee: să-l simtă în pântecul ei.

Când bărbatul începu să geamă, Maryam Nassiri se ridică şi-şi deschise fermoarul de la pantalonii de piele. Se duse la canapea, apoi îşi trase pantalonii până la genunchi, eliberându-şi fesele, şi se întoarse.

— Vino.

Mişcându-se ca în transă, Hans îşi apropie sexul de cel al femeii şi se înfipse brutal în pântecul ei.

Maryam Nassiri gemu de plăcere.

— Ce mare el zise ea.

Înnebunită de fericire, încercând senzaţii intensificate de cocaină, iraniana îşi spuse că viaţa era frumoasă.

*

— M-am întors! exclamă Maryam Nassiri, dacă vrei să treci pe la mine...

Malko era deja în maşină...

Sună, iar femeia îi deschise trăgând dintr-o ţigară. Ochii îi străluceau, dar chipul îi era mai relaxat, cu excepţia cearcănelor vineţii de sub ochi.

Tocmai făcuse dragoste, iar Malko aproape că se simţi uşurat.

Maryam Nassiri se duse la canapea şi scoase din geantă un carneţel pe care-l deschise.

— Iată ce mi-a spus prietena mea. Nu există la Viena decât un singur loc în care se practică acest tip de intervenţie: Allgemeines Krankenhaus. În secţia de hematologie a profesorului Ulrich Jäeger. Este o operaţie foarte grea: mai întâi, e nevoie de chimioterapie, apoi de radioterapie. Dar astea se pot face şi în Iran. Atunci când pacientul ajunge în stadiul de aplazie, se recurge la grefa dacă există un donator compatibil. Sau la o homografă, cu măduva pacientului. După grefa, spitalizarea durează două luni, iar pacientul rămâne slăbit mai multe săptămâni. Asta voiai să ştii?

Malko încuviinţă din cap. Israelienii dăduseră lovitura în secţia profesorului Zepner. Dacă informaţiile lui Maryam Nassiri erau exacte, Ardeshir Nassampur se afla în cea a profesorului Jäeger, evident, sub un nume fals. În acelaşi spital cu omul care fusese ucis în locul lui.

Nu-i mai rămânea decât să-l găsească.

— Mi-ai făcut un mare serviciu, spuse el. În felul acesta, câştig mult timp.

Maryam Nassiri căscă.

— Atunci, o să dorm liniştită. Mâine mă trezesc devreme.

*

Pavilionul 6 se afla în spatele celui unde se făceau internările. Era imens. Malko urcă mai întâi pe o scară rulantă, parcurse un culoar interminabil, apoi luă liftul până la etajul trei. Dădu peste un culoar zugrăvit în portocaliu, la fel ca podeaua. Merse pe el şi zări pe dreapta o plăcuţă pe care scria: s. 19.31. Univ Prof Dr Ulrich Jäeger.

Dedesubt, o siglă roşie şi o a doua inscripţie:

Ulrich Jäeger
EHA President

Culoarul era pustiu şi se termina printr-o uşă dublă. O jumătate era deschisă. Se duse până acolo să arunce o privire.

Uşa dădea spre un culoar zugrăvit tot în portocaliu. Văzu ceva mai multă animaţie: infirmiere, cărucioare cu ustensile medicale.

Se uită spre stânga şi avu un şoc.

Doi poliţişti în uniforme albastre stăteau pe nişte scaune de plastic în faţa unei rezerve.

Pentru un spital, era o imagine neobişnuită: numai criminalii internaţi erau păziţi în felul acesta.

Malko înţelese imediat. Iranienii îşi jucaseră bine cartea. Îl găsise pe savantul iranian, dar acesta era de neatins, aflându-se sub protecţia statului austriac. Nici chiar americanii nu puteau trece de

acest obstacol.

Capitolul XXII

— Crezi că e vorba de Ardeshir Nassampur? întrebă neliniştit Brett Dakin.

Malko tocmai îi povestise expediţia din spital şi descoperirea tăcută în secţia profesorului Ulrich Jäeger.

— Totul se potriveşte, preciză Malko. E cel mai bun spital din Viena unde se poate face grefa de măduvă osoasă. De asta are nevoie omul nostru. După atacul israelienilor, iranienii se tem. Există şansa să fie vorba de el.

— În concluzie, spuse americanul, Ardeshir Nassampur se află încă la Viena.

— Dacă găsesc ambulanţa care l-a adus la AKH, zise Malko, putem avea confirmarea. Pentru a fi absolut siguri de prezenţa lui aici, ar mai trebui să ştim şi sub ce nume este internat.

— Şi pe urmă ce facem? întrebă nervos americanul. Dacă transmit la Langley că Nassampur e tot aici, or să-şi iasă din minţi.

— În afară de a declara război Austriei, nu văd niciun alt mijloc de a pune mâna pe el cu forţa, spuse Malko ironic. Acum nu mai acţionăm clandestin. Ardeshir Nassampur beneficiază de o protecţie oficială. Asta exclude orice fel de intervenţie în forţă...

— Şi-atunci, care este soluţia?

— Poate în momentul plecării, răspunse Malko, cu condiţia ca austriecii să nu-l însoţească până la scara avionului. Dacă nu luăm în considerare

deturnarea aeronavei, undeva între Austria şi Iran, nu văd nicio altă soluţie. Numai că o astfel de acţiune ar fi foarte dificilă…

— Nu glumi! izbucni prost dispus Brett Dakin. Dacă găseşti un mijloc de a pune mâna pe Ardeshir Nassampur, Agenţia îţi va fi etern recunoscătoare.

Măcar câteva luni…

— O să mă gândesc, promise Malko, dar, din nou, avem de-a face cu o misiune imposibilă.

*

Elko Krisantem radia. Implicarea într-o acţiune îi dădea o stare euforică. Nu era făcut să fie chelner…

— *Eure Hoheit*, spuse el, prietenul meu mi-a dat telefon. Mă duc imediat la Schwechat, are o informaţie pentru noi.

— Să sperăm că e cea bună! oftă Malko.

Era din nou prizonier la Viena, iar Alexandra tropăia de nerăbdare la Liezen, suspectându-l de noi ticăloşii. De data asta, pe nedrept.

*

Mahmud Artesh ascultă raportul oamenilor însărcinaţi cu supravegherea lui Malko Linge.

— S-a întâlnit cu Maryam Nassiri şi a fost la spital, îl anunţă Iradj Lak.

Şeful biroului *Daftari Vigie* scoase o exclamaţie de furie. Americanii înţeleseseră că „ţinta” lor se afla încă la Viena şi vor face tot posibilul ca să le-o ia înainte israelienilor, ieşiţi de-acum din joc.

Existenţa lui Malko Linge reprezenta un pericol,

chiar dacă, la prima vedere, nu putea face nimic. Ardeshir Nassampur se va afla sub protecţia poliţiei austriece până la plecare. Ambasadorul Iran-ului făcuse un demers în acest sens pe lângă Ministerul Afacerilor Externe austriac. Şeful de cabinet al ministrului jurase că nimeni nu se va atinge de un fir de păr din capul savantului iranian.

În plus, dacă i se întâmpla ceva, un astfel de incident ar fi reprezentat o publicitate negativă pentru Austria, care găzduia în spitalele sale bolnavi bogaţi sosiţi din Golf, o sursă importantă de bani.

Totuşi, Mahmud Artesh se temea de americani. Şi mai ales de Malko Linge.

Colac peste pupăză, acesta mai era şi austriac. Prin urmare, trebuia să fie prudent.

Nu voia să-şi asume niciun risc.

— Trebuie să găsim un mijloc să-l neutralizăm, îi spuse el lui Iradj Lak.

— Definitiv?

— Ar fi cel mai bine.

*

Elko Krisantem îl asculta pe Mehmet, prietenul lui turc, care-i explica în ce fel erau selecţionate ambulanţele care veneau la aeroport după bolnavi. Exista un serviciu special care le alegea. Două companii monopolizaseră piaţa: „Samariter Bund” şi „Die Johanniter”.

Cei doi stăteau de vorbă cu o bere în faţă la cafeneaua Fret. Elko Krisantem fierbea pe dinăuntru, aşteptând o informaţie mai concretă.

— Ai aflat ceva? îl întrebă el până la urmă pe

Mehmet.

— Da, răspunse acesta. Acum două luni, o ambulanţă a venit să ia un bolnav sosit cu un avion Iranair la şase şi zece dimineaţa. Un bărbat care călătorise întins pe targă. Era însoţit de doi iranieni care s-au urcat în ambulanţă împreună cu el.

— Şi unde s-au dus?

Mehmet scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Elko Krisantem.

— Sunt păstrate copiile ordinelor de transfer, iar amicul meu a reuşit să facă rost de cea care te interesează. Pe ea sunt scrise numele pacientului şi adresa unde a fost transportat.

Lui Elko Krisantem îi veni să-l pupe. Îi dădu prietenului său două bancnote verzi de câte o sută de euro. Le merita din plin.

*

Brett Dakin descifră ordinul de transfer. Mai întâi, data! Numele persoanei transferate: Mohsein Husseini. Destinaţia: AKH, secţia profesorului Ulrich Jäeger. Serviciul de ambulanţe: Samariter Bund.

Ridică ochii spre Malko.

— Ne-au îmbrobodit bine! Erau *doi* iranieni la AKH! Cel ucis de israelieni, care servea pe post de momeală, şi subiectul nostru, de care nu s-a interesat nimeni. Pentru că mulţi pacienţi sunt străini, nu a atras atenţia nimănui.

— După data sosirii, observă Malko, ar trebui să părăsească destul de curând spitalul. Asta înseamnă că nu avem la dispoziţie prea mult timp. Dacă se mai poate face ceva…

— Ai vreo idee?

— Încă nu, mărturisi Malko, dar trebuie văzut ce se poate face în legătură cu ambulanţa. Asta dacă nu cumva austriecii nu-l escortează până la avion. În cazul acesta, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne muşcăm pumnii de necaz... Până unde eşti pregătit să mergi pentru a pune mâna pe acest om?

— De la Langley mi s-a comunicat că există un „executive order” al preşedintelui. Îl putem răpi cu condiţia să nu apară pierderi colaterale...

— Şi să-l ducem unde? întrebă Malko.

— Nu sunt autorizat să folosesc ambasada, preciză Brett Dakin. De altfel, ar fi o soluţie proastă. Am fi prinşi la mijloc o perioadă lungă de timp, iar iranienii şi austriecii nu ne-ar slăbi niciun moment.

Nu prea mai rămâneau multe soluţii.

Americanul se uită la Malko.

— Un elicopter ar putea ateriza pe lângă castelul tău...

— Şi Liezen este „off limits”, protestă Malko. Sunt cetăţean austriac. Dacă mă găsesc vinovat de răpire, înfund puşcăria...

— Trebuie acţionat foarte rapid, insistă americanul. Ar fi bine să-l scoatem din ţară înainte ca tabăra adversă să prindă de veste.

— După părerea mea, nu e deloc uşor, accentuă Malko. Iranienii îl vor păzi ca pe ochii din cap. În plus, dacă o maşină a poliţiei austriece merge în spatele ambulanţei, n-avem nicio şansă.

— Nu fi atât de pesimist, îl rugă şeful staţiei. O să încerc să colaborez cu staţia din Frankfurt. Avem o bază aeriană la Ranstein. Acolo putem face ce vrem.

— Numai să ajungem la ea! sublinie Malko deplin justificat.

Se afla din nou în prima linie, lucru care-i displăcea profund. Austria era grădina lui secretă. Cu rare excepţii, aproape că nici nu operase la Viena. Voia ca aici să fie liniştit, să-şi trăiască viaţa „oficială” de aristocrat respectat.

Fără spionaj şi fără mâini mânjite de sânge.

Totuşi, pas cu pas, construia o soluţie sau, cel puţin, schiţa unei soluţii. Deocamdată, mai avea o mulţime de îndoieli...

*

Instalat la volanul Jaguar-ului, Elko Krisantem coti pe Nottendorfer Strasse, care se afla în partea de sud a Vienei, într-un cartier rezidenţial de lângă Donaukanal. Vreo şase ambulanţe erau parcate în faţa unei clădiri mici din cărămidă roşie, izolată în mijlocul unei curţi. Pe faţadă, două cruci roşii încadrau un panou pe care scria: SAMARITER BUND.

Brancardierii, îmbrăcaţi în tricouri albe şi pantaloni roşii, aşteptau în jurul vehiculelor sau în cabine.

Elko Krisantem opri lângă şirul de maşini.

— Intru, spuse Malko.

Avea în buzunar numele brancardierului care-l transportase pe Ardeshir Nassampur de la Schwechat ia AKH: Horst Haas.

Malko coborî din Jaguar şi intră în sediul firmei Samariter Bund. O blondă amabilă, tunsă scurt, îl salută cu un zâmbet şi un *Grüß Gott* călduros.

— Aş vrea să transport până la AKH o pacientă care se află la mine acasă, în Burgerland.

— *Kein Problem!* îl asigură recepţionera. Pe ce dată?

— Încă nu ştiu. Depinde de starea ei.

— În cazul acesta, luaţi cartea mea de vizită şi daţi-mi un telefon. Ar fi bine s-o faceţi cu douăzeci şi patru de ore mai înainte, avem mult de lucru.

Malko luă cartea de vizită, îşi aruncă ochii pe ea şi continuă:

— Nişte prieteni care au recurs la serviciile dumneavoastră mi l-au recomandat pe unul dintre brancardieri. Se pare că a fost foarte amabil. Cred că-l cheamă Horst Haas.

Chipul femeii se lumină.

— Da, e foarte drăguţ, dar nu ştiu dacă o să fie liber. Lucrează mult cu aeroportul pentru că ştie un pic de engleză... Astăzi, de exemplu, s-a dus acolo să ia un bolnav sosit din Qatar.

— Sper să ne sincronizăm, mai spuse Malko înainte de a pleca.

Planul său începea să capete contur, dar nu prea avea timp şi mai erau multe de făcut. După ce se întoarse la maşină, primi un telefon de la Maryam Nassiri. Părea stresată.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse ea. Eşti la Viena?

— Da.

— Pot să trec pe la Sacher la ora şase, îi propuse ea.

*

Ardeshir Nassampur se refăcea încet după grefa de măduvă osoasă şi încă era slăbit. Cele două luni de chimio şi radioterapie de la Teheran îl

epuizaseră.

Totuşi, fuseseră necesare pentru a-l aduce în starea de aplazie, care făcea posibilă realizarea grefei.

Întoarse capul: profesorul Ulrich Jäeger intră în rezerva lui. Îi adresă iranianului un zâmbet plin de căldură.

— *Herr* Husseini, spuse el, internarea dumneavoastră se apropie de sfârşit. Nu există infecţie, grefa s-a prins bine, dar vă veţi simţi extrem de obosit încă multe săptămâni de-acum înainte. Nu ar trebui să vă reluaţi activitatea imediat. Aş putea să vă mai ţin un pic, dar cred că sunteţi apt să părăsiţi spitalul la sfârşitul săptămânii. Prin urmare, faceţi aranjamentele necesare pentru sâmbătă. Cred că există un avion care pleacă seara spre Teheran.

— Da, pe la opt, confirmă Ardeshir Nassampur, pe care profesorul îl cunoştea sub numele de Mohsein Husseini.

Profesorul austriac îi strânse îndelung mâna.

— Vă urez noroc. Fiţi prudent.

*

Malko îi întinse lui Maryam Nassiri un cartonaş care conţinea numele lui Mohsein Husseini şi numărul rezervei sale.

— Aş vrea ca prietena ta, Grete, să încerce să afle dacă plecarea acestui pacient al profesorului Jäeger va avea loc în curând, îi ceru el.

— O s-o rog. Mă văd diseară cu ea, răspunse Maryam Nassiri. Oricum, nu ştiu dacă, din cauza

secretului profesional, va fi în stare să obţină o astfel de informaţie.

— Să-şi dea silinţa, insistă Malko.

— Aşa o să facă, îl asigură Maryam Nassiri, dar nu e uşor. Am vrut însă să ne întâlnim şi pentru altceva.

— Pentru ce?

— Să-mi iau rămas-bun de la tine.

Capitolul XXIII

— De ce? întrebă surprins Malko.

Femeia era extrem de calmă.

— Omul meu de legătură din *Ettela'at* m-a ameninţat, îi explică Maryam Nassiri, explicându-mi că trebuie să mă supun cererii lor de a părăsi Viena. Că datorez mult Republicii Islamice a Iran-ului. Mi-a dat de înţeles că, dacă refuz, n-o să mai am linişte. Într-o zi, o să dea peste mine un camion ori o să fiu înjunghiată. Acesta e sfârşitul vieţii mele normale.

— Ai putea anunţa poliţia că ai fost ameninţată.

Maryam Nassiri îi adresă un zâmbet compătimitor.

— Nu cunoşti poliţia austriacă: nu va mişca nimeni niciun deget. Nu am nimic precis să le spun; doar ameninţarea voalată a unui om care are cu siguranţă statut de diplomat. Mi-au reţinut un bilet la zborul spre Teheran de sâmbătă seara. După părerea lor, mă voi putea întoarce în câteva luni.

Malko clătină din cap.

— Te mint, n-o să te mai întorci *niciodată* în Austria.

Maryam Nassiri făcu un gest fatalist.

— Vom vedea. Oricum, n-am de ales. Dacă refuz, mă vor lichida într-o zi. Nu vreau să trăiesc aşa, cu frica-n sân.

Malko o privi surprins.

— Ai acceptat?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— De ce n-ai vorbit cu mine? întrebă el.

Maryam Nassiri se uită fix în ochii lui.

— Contrar convingerii tale, nu sunt o criminală. L-am omorât pe Oswald Fisk pentru un motiv clar. N-am fost niciodată îndrăgostită de el. Cu tine, lucrurile stau altfel, tu ai încercat să mă înţelegi... N-am vrut să dispar fără să-ţi spun asta.

— Mai gândeşte-te, insistă Malko, te îndrepţi către o moarte sigură.

*

— Ce să-i spun lui Maryam Nassiri? îl întrebă Malko pe Brett Dakin.

Şeful staţiei CIA rămăsese perplex.

— E o mare problemă, recunoscu el. Dacă nu ar fi fost vorba de asasinarea lui Oswald Fisk, i-aş fi putut asigura o protecţie. Dar aşa, e imposibil. Agenţia nu va accepta niciodată.

— Cu alte cuvinte, conchise Malko, o laşi să moară.

Un înger trecu, cu capul plecat.

Malko nu se simţea deloc mândru de el.

— Ştii bine, insistă el, că nu există decât o singură modalitate de a o pune la adăpost: plecarea în SUA, acordarea unei identităţi false şi a unui permis de şedere. Ca să-şi poată reface viaţa la adăpost de

ameninţările iranienilor.

— Imposibil, declară americanul. Cei de la Langley vor refuza, iar eu îi înţeleg. E o criminală.

— Prin urmare, e terminată.

Brett Dakin nu răspunse, schimbând subiectul.

— Ne mai rămân trei zile pentru organizarea răpirii lui Ardeshir Nassampur. Ai vreun plan?

Malko fu cât pe-aci să-i spună că voia să dea la schimb răpirea pentru viaţa lui Maryam Nassiri, dar se abţinu. Americanul n-ar fi cedat. Era sclavul Administraţiei. Iar el şi-ar fi pierdut reputaţia de care se bucura în Agenţie.

Asta ar fi însemnat sfârşitul traiului la castel.

— Studiez problema, spuse el. Te ţin la curent.

Cei doi bărbaţi se despărţiră în termeni glaciali.

*

— Bolnavul din rezerva 217 părăseşte spitalul sâmbăta viitoare după-amiază, îl anunţa Maryam Nassiri. Va fi condus direct la aeroport de o ambulanţă.

— Cine alege ambulanţa? întrebă Malko.

Administraţia spitalului, dar lucrează mereu cu aceleaşi; anumite ambulanţe sunt specializate în transportarea pacienţilor până la Schwechat.

— Îţi mulţumesc, zise Malko înainte de a închide telefonul.

Totul se potrivea. Avea acum confirmarea plecării lui Ardeshir Nassampur. Mai trebuia să găsească o modalitate de a-l sustrage pe savantul iranian de sub nasul *Ettela'at-ului* şi al austriecilor.

Pentru asta, avea nevoie de ajutorul lui Elko

Krisantem.

Acesta aştepta la volanul Jaguar-ului parcat în faţa hotelului Sacher. Malko se duse la el.

— Unde mergem, *Eure Hoheit*? întrebă turcul.

— Deocamdată, nicăieri, răspunse Malko. Eşti gata să-ţi asumi nişte riscuri?

După ce-i explică despre ce era vorba, Elko Krisantem nu ezită niciun moment.

— Bineînţeles, *Eure Hoheit.* Să mergem la ambulanţele Samariter Bund.

*

Recepţionera firmei Samariter Bund era la fel de zâmbitoare ca şi data trecută şi-l recunoscu pe Malko.

— Am hotărât în ce zi s-o transportăm pe sora mea la AKH, o anunţă acesta. Sâmbătă. Trebuie să ne rezervăm însă întreaga zi. Dacă l-am putea avea ca brancardier pe Horst Haas, ar fi perfect.

Femeia se uită în registre şi ridică spre el o privire în care se citea dezamăgirea.

— Mă tem că e imposibil, *Herr* Linge. Horst Haas e ocupat sâmbătă. Trebuie să transporte un bolnav la Schwechat, fiind obligat să aştepte decolarea avionului.

— E ceva sigur? insistă Malko.

— Îl chem, îi propuse femeia. Ştiu că e aici.

Puse mâna pe un microfon mic şi-l chemă pe brancardier.

După câteva clipe, un bărbat corpolent, cu părul grizonant tuns perie, intră în birou. Secretara îl întrebă ce program avea, iar omul îi confirmă că

trebuia să fie la AKH la ora cinci şi că va fi ocupat până la nouă.

— Luni e liber? întrebă Malko după plecarea lui Horst Haas.

— Da, luni e perfect, fu de acord recepţionera. Dimineaţă, după-masă?

— Mai bine după-masă, zise Malko. Sora mea se trezeşte târziu.

— *Kein Problem*. Daţi-mi adresa şi un card de credit.

Malko se execută. Era clar că-şi asuma un risc. Totuşi, şansele ca iranienii să prindă de veste ceva în legătură cu demersul lui erau practic nule. Nu aveau nicio legătură cu brancardierii angajaţi de spital.

Formalităţile fiind îndeplinite, Malko ieşi din birou destul de mulţumit. Înainte de a urca în Jaguar, examină una dintre ambulanţele parcate în apropiere. Toate păreau la fel. Fiecare „echipaj” era format din două persoane. În spate, spaţiul era ocupat de targă şi de un loc pentru medic sau un alt însoţitor.

Prin urmare, în cel mai rău caz, Ardeshir Nassampur va fi însoţit de un singur membru al *Ettela’at-ului.*

— Mergem pe Boltzmann Strasse, spuse Malko.

De-acum, avea un plan; mai existau numeroşi „dacă”, dar şi o mică şansă de reuşită.

*

Brett Dakin sorbea cuvintele de pe buzele lui Malko. Când austriacul termină ce avea de spus, îl

întrebă simplu:

— Ce şanse de reuşită avem?

— Aş zice două din zece. Fără evenimente neprevăzute.

Americanul întrebă imediat.

— Şi dacă poliţia austriacă rămâne pe loc până la îmbarcarea lui Ardeshir Nassampur în avionul Iranair?

Capitolul XXIV

Malko făcu un gest fatalist.

— În cazul acesta, nu vom putea acţiona. Probabil că iranienii sunt convinşi că au câştigat. Poate că au mai slăbit supravegherea. Eu mă gândesc la o altă problemă: există riscul ca ambulanţa să fie însoţită de una dintre maşinile lor. Oricum, trebuie să fim pregătiţi şi pentru asta.

— Bine, promise şeful staţiei CIA.

Malko intră cu Jaguar-ul în curtea spitalului prin Währinger Gürtel, apoi trecu prin faţa clădirii principale. Aleea cotea la dreapta, de-a lungul clădirii 6, iar pe urmă cobora printr-o zonă acoperită şi ajungea la rampa unei ieşiri tot pe Währinger Gürtel.

Încetini.

În stânga, o alee ducea la nivelul superior, marcat prin două inscripţii: UNFALLE şi NOTFALLE.

Ajunse astfel pe o platformă deschisă unde nu erau parcate decât câteva ambulanţe.

Avea şi el loc, aşa că parcă în apropiere, cercetând împrejurimile. După zece minute, un număr fu anunţat în difuzor şi aproape imediat una

dintre ambulanţe demară şi se îndreptă spre nivelul inferior. O văzu dispărând după colţul clădirii.

O alta sosi şi parcă în faţa lui. Şoferul se prezentă la ghişeul din fundul platformei, apoi se întoarse la maşină. Era un dispecerat. Ambulanţele care veneau să ia bolnavii îşi aşteptau rândul în acest loc. Nu exista niciun fel de supraveghere. Malko îşi dădu seama de acest lucru pentru că nimeni nu veni să-l întrebe ce căuta acolo. Mai aşteptă puţin, apoi, după ce o a doua ambulanţă părăsi platforma, coborî şi el şi o urmări.

Ajunseră la pavilionul 4 A. Vehiculul parcă în zona rezervată şi cei doi ocupanţi intrară în clădire cu o targă.

Ieşiră după douăzeci de minute: de data aceasta, pe targă se afla un bolnav. Se urcară amândoi în cabină, iar ambulanţa se îndreptă spre rampa de la ieşire.

Malko o urmări şi fu înghiţit de traficul de pe Währinger Gürtel.

Acum ştia cum să procedeze.

*

— Ai ales cazul cel mai uşor, obiectă Brett Dakin. Acela în care nu există decât doi brancardieri. Ar mai putea fi foarte bine şi un agent al *Ettela'at-ului*. Fără să mai vorbim de o maşină însoţitoare.

— E adevărat, recunoscu Malko, dar nu pot garanta reuşita deplină a operaţiunii. Mai întâi, maşina urmăritoare. Nu cred că iranienii vor recurge la aşa ceva. Există totuşi o poliţie austriacă. Totul e să ştim în ce moment să abordăm ambulanţa. În ce mă priveşte, cred că ar trebui s-o facem la ieşirea

din spital, chiar la începutul rampei. Dacă există un iranian în ambulanţă, nu avem cum să scăpăm de el. Dacă rămâne în ambulanţă, l-am putea neutraliza prin intermediul falşilor brancardieri. Acum vine principalul: cum punem mâna pe vehicul? Este esenţial pentru continuarea operaţiunii ca poliţia austriacă să nu se îndoiască de nimic atunci când ambulanţa va ieşi din AKH avându-i la bord pe Ardeshir Nassampur şi pe oamenii noştri.

Îi explică şefului staţiei cum vedea el lucrurile.

— Ar putea funcţiona, recunoscu americanul, dar mai rămâne partea esenţială. Cum punem mâna pe ambulanţă fără să alertăm întregul spital?

— O să-ţi explic, spuse Malko.

După ce termină, Brett Dakin păru ceva mai puţin stresat.

— Cred că o să meargă! fu el de acord. Dar suntem la mâna hazardului.

— În cazul acesta, renunţăm, îi tăie vorba Malko. O să dirijez operaţiunea pas cu pas. În ce te priveşte, îmi poţi furniza elementele de care am nevoie?

— Fără probleme, îl asigură americanul. Totul va fi sincronizat la secundă.

— Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm, conchise Malko. În seara ori în noaptea asta, mă întorc la Liezen pentru a întrerupe orice fel de filaj. Mă întorc mâine dimineaţă cu o maşină neutră. Ne putem întâlni pentru o ultimă convorbire la prânz, aici.

— *No problem*, îl asigură şeful staţiei CIA. Ar fi formidabil să reuşim.

Îşi strânseră îndelung mâinile. Malko se gândi să-i amintească de Maryam Nassiri, care-i dăduse o

mână de ajutor serioasă prin intermediul prietenei ei, Grete. Fără ea, planul conceput de Malko n-ar fi avut cum să funcţioneze. În cele din urmă, îşi spuse că era inutil: oricare ar fi fost serviciile făcute de Maryam Nassiri Agenţiei, ea va rămâne totuşi asasina unui agent CIA.

Un păcat de neiertat.

Ajungând la Jaguar, îşi spuse că tot ce mai putea face era să încerce din nou s-o convingă pe Maryam Nassiri să nu se arunce singură în gura lupului.

O sună.

Miracol, îi răspunse chiar ea, nu robotul.

— Plec la Liezen în seara asta, spuse el. Înainte, am putea lua cina împreună.

Spre marea lui surpriză, femeia acceptă.

— Atunci, la nouă, la Rote Bar, îi propuse Malko.

Asta era tot ce rămăsese mai bun la Viena după dispariţia localurilor Schwarzemberg şi Drei Husaren.

*

Malko stătea pe una dintre canapelele roşii de la Rote Bar, legănat de notele melancolice ale pianistului. Maryam Nassiri îşi făcu şi ea apariţia.

Era răpitoare.

Purta aproape aceleaşi haine ca la prima lor întâlnire: jacheta taiorului îi descoperea sutienul, fusta strâmtă era crăpată în spate şi lăsa să i se vadă ciorapii negrii. Nu fusese zgârcită nici cu rimelul, nici cu rujul care-i mărea buzele mai curând subţiri. Se strecură pe banchetă alături de Malko, iar acesta zări sub fustă conturul jartierelor.

Pupilele lui Maryam Nassiri dovedeau că se folosise din plin de cocaină.

Îşi întoarse privirea spre Malko.

— Am vrut să te văd ca să-mi iau rămas-bun de la tine. Plec la Teheran mâine seară la opt şi zece.

— Eşti nebună, izbucni Malko, te duci la o moarte sigură. Sau spre o soartă şi mai rea. N-o să te mai poţi întoarce aici niciodată.

— Aş vrea un pic de şampanie, spuse Maryam Nassiri. În seara asta, nu mă mai gândesc la nimic.

Malko comandă o sticlă de Cristal Roederer. Pianistul înşira lent notele: ambianţa era luxoasă, caldă. Departe de orice pericol şi de gândul morţii.

Malko îşi puse mâna pe coapsa lui Maryam Nassiri.

— Nu pleca, îi spuse el. Ar fi o prostie.

Chelnerul destupă sticla. Ciocniră.

— Nu poţi face nimic pentru mine, spuse iraniana. De altfel, nu e vina ta. Nu te cunoşteam atunci când l-am omorât pe Oswald. Nu vreau să trăiesc sub teroare. Poate că nu ai dreptate şi *Ettela'at-ul* mă va lăsa în pace. Oricum, *Insh'Allah...*

*

Imediat după ce închise uşa apartamentului, Maryam Nassiri se întoarse spre Malko. Vibra de senzualitate.

— În seara asta, poţi să-mi faci ce vrei. Am de gând să păstrez o amintire frumoasă despre tine. Şi aş dori ca şi tu să faci la fel în ce mă priveşte.

Scânteia cocainei strălucea în ochii ei întunecaţi. Îşi descheie jacheta şi-şi dezveli pieptul splendid.

Malko se mişcă primul, punând mâinile pe

şoldurile ei. Se sărutară îndelung, aproape solemn. Între timp, îi deschise fermoarul fustei, care căzu fără zgomot pe covor.

Rămaseră o vreme în picioare. Malko îi scosese sutienul şi se juca cu sânii ei grei. Maryam îl mângâia, dezbrăcându-l cu cealaltă mână. Apoi, îngenunche şi-i luă sexul în gură. Când se ridică, se uită drept în ochii lui.

— Aş vrea să mă legi.

Malko îi dădu ascultare. Culcată pe burtă, îmbrăcată doar cu ciorapii şi cu pantofii în picioare, Maryam Nassiri era fermecătoare. Atunci când Malko pătrunse în vintrele ei, femeia tresări uşor şi se cambră pentru a-l primi mai profund. Pielea îi era moale şi parfumată. Malko ar fi vrut să nu se mai termine niciodată.

Se întoarse şi se poziţionă în dreptul sfincterului.

Maryam Nassiri întoarse capul spre el şi zise cu simplitate:

— Violează-mă.

Forţă sfincterul, apoi se înfipse mai adânc. Era suplă şi deschisă. În curând, începu să alterneze cele două orificii, răspândindu-şi în cele din urmă sămânţa în pântecul ei.

Mai târziu, când voi s-o dezlege, Maryam Nassiri îi ceru:

— Dezleagă-mi doar o mână. Vreau să mai stau aşa. Acum, du-te. Când mă întorc de la Teheran, te sun.

Îi dădu ascultare. Castellezgasse era pustie şi tăcută. Ajunse la Jaguar-ul prost parcat şi se îndreptă spre Liezen. Încerca o senzaţie bizară. Această întâlnire erotică de adio îi lăsase un gust

amar. Regreta că nu reuşise s-o convingă să nu plece la Teheran.

În timp ce rula pe A 4 în direcţia Liezen, se gândi că momentul adevărului nu era departe.

A doua zi la ora asta, Ardeshir Nassampur va fi ori în mâinile americanilor, ori în drum spre Teheran.

*

Aflat la volanul vechiului Golf al bucătăresei sale de la Liezen, lise, pe care-l parcase pe Nottendorfer Strasse, Malko supraveghea cu ajutorul binoclului ambulanţele Samariter Bund din faţa sediului firmei.

Echipajele stăteau în apropierea vehiculelor. Din când în când, un difuzor instalat în curte chema câte unul să-şi ia foaia de parcurs.

De la cincizeci de metri distanţă, cu ajutorul binoclului, Malko vedea perfect chipurile brancardierilor. Se fixă asupra unuia dintre ei: Horst Haas, care urma să-l conducă pe Ardeshir Nassampur la aeroportul Schwechat.

Deodată, îl văzu aruncând ţigara şi îndreptându-se rapid spre dispecerat.

După câteva clipe, se întoarse, urcă în ambulanţă şi demară, trecând prin faţa lui Malko. Acesta vorbea deja la telefon.

— A plecat, spuse el. Numărul maşinii este V 59327 S.

Porni şi el în spatele ambulanţei care tocmai cotea pe Baumgasse, o stradă dreaptă ce ducea spre nord, mărginită de clădiri industriale.

Ambulanţa încetini după o sută de metri. Opri la semafor, în spatele unei furgonete albe. Semaforul

avea lumina roşie aprinsă. Când se făcu verde, furgoneta nu se clinti din loc.

Horst Haas claxonă scurt, dar fără rezultat, încercă să ocolească vehiculul oprit, dar o a doua furgonetă, tot albă, sosi din urmă şi lovi uşor ambulanţa.

O maşină trecu pe banda cealaltă, fiind încă aprinsă lumina verde.

Furios, Horst Haas coborî din ambulanţă pentru a constata pagubele.

Şoferul furgonetei se dădu şi el jos, însoţit de alţi doi bărbaţi.

Zâmbind încurcat, se scuză:

— Îmi pare rău. Am frânat prea târziu. Cred că nu s-a întâmplat mare lucru.

Horst Haas îl urmă până în spatele ambulanţei. Într-adevăr, pagubele erau neînsemnate. Cei trei bărbaţi discutară prieteneşte cu brancardierul.

— Haideţi să facem constatarea înăuntru.

Brancardierul acceptă şi urcă în cabina furgonetei albe. Nici nu se aşeză bine că simţi o înţepătură în braţul stâng. În câteva secunde, îşi pierdu cunoştinţa. Nu era complet adormit atunci când ceilalţi doi îl traseră în interiorul furgonetei.

În acelaşi moment, uşile din spatele furgonetei albe se deschiseră şi doi bărbaţi îmbrăcaţi în tricouri albe şi pantaloni roşii cu benzi reflectorizante coborâră şi se îndreptară spre ambulanţă. Unul dintre ei, care era mai solid şi purta o mustaţă cenuşie, se urcă la volan.

Cel de-al doilea brancardier nu avu timp să pună întrebări. Portiera dinspre el se deschise şi văzu în faţa lui trei bărbaţi care coborâseră din prima

furgonetă albă.

Totul se petrecu foarte repede.

Al doilea brancardier simţi o înţepătură în braţul drept. Încercă să se zbată, dar cei trei bărbaţi îl imobilizară. Apoi, simţi cum i se învârteşte capul şi-şi pierdu cunoştinţa. Cei care-l înconjuraseră îl duseră pe sus până la prima furgonetă şi-l azvârliră înăuntru. Un om rămase cu el în spate, iar ceilalţi doi urcară în cabină. Furgonetă se îndepărtă în viteză atunci când semaforul se făcu verde.

Al doilea brancardier din furgonetă albă se urcă în ambulanţă. Vehiculul traversă la rândul său intersecţia.

*

— *Eure Hoheit*, totul este în ordine, anunţă Elko Krisantem care conducea de-acum ambulanţa. Ne îndreptăm spre AKH.

— Bravo, îl felicită Malko. Pe curând.

Din vechiul Golf, asistase la întreaga scenă, care nu durase mai mult de trei minute. Pe Baumgasse, circulaţia era aproape inexistentă şi nimeni nu-şi dăduse seama de nimic.

Urmărind ambulanţa de la o distanţă potrivită, Malko se îndreptă şi el spre centru. Îl sună pe şeful staţiei CIA şi-l anunţă:

— Prima parte a operaţiunii a reuşit. Dar greul de-abia acum urmează.

*

Elko Krisantem parcă ambulanţa în spatele unui vehicul aparţinând firmei DIE JOHANNITER şi se duse

la ghişeul dispeceratului.

Îi întinse funcţionarului „ordinul de deplasare”. Acesta îl înregistră şi-i spuse că o să fie anunţat atunci când pacientul ce trebuia transportat la Schwechat va fi pregătit de plecare. Ambulanţa va fi chemată prin intermediul numărului său de înmatriculare.

Turcul se întoarse la maşină şi i se adresă celui de pe scaunul de alături:

— Trebuie să aşteptăm…

— OK, zise celălalt, fără să comenteze.

Îi spusese lui Elko Krisantem că-l cheamă Tom şi că face parte din Divizia Operaţională. Fusese trimis de Fred Zimmerman. Vorbea perfect limba germană.

Se scurse aproape o oră. Ambulanţele soseau şi plecau. O stare de nervozitate puse stăpânire pe Elko Krisantem. Brusc, auzi în difuzor:

— 59327 S. Corpul 6 A. Intrarea secţiei de hematologie.

Elko Krisantem demarase deja.

*

Malko parcase în faţa clădirii principale, printre puţinele maşini care nu erau taxiuri. Vocea lui Elko Krisantem îi provocă o descărcare de adrenalină în artere.

— *Wir gehen!*[34]

După câteva secunde, văzu cum ambulanţa, condusă de Elko Krisantem, coboară rampa, trece pe lângă el şi dispare în partea stângă, îndreptându-

34 Plecăm!

se spre pavilionul 6A.

*

Elko Krisantem nu avu timp să-şi pună întrebări. Ajunse la pavilionul 6 A şi zări imediat o maşină albastră de poliţie care staţiona în faţa intrării.

Un poliţist în uniformă, de sub a cărui haină se vedea o vestă antiglonţ întărită cu plăcuţe de ceramică, coborî şi se apropie de ambulanţă.

— Aţi venit să-l transportaţi pe Flerr Mohsein Husseini la aeroport?

— Exact, confirmă turcul.

— Foarte bine, spuse poliţistul. Vă însoţesc până la rezerva lui. Vine cu noi şi colegul dumneavoastră. Apoi vă voi escorta până la Schwechat. Urmaţi-mă.

Elko Krisantem şi „Tom” ieşiră din maşină şi intrară în pavilionul 6 A cărând targa goală.

*

Malko se deplasase puţin, parcând maşina în faţa secţiei de neurologie, de unde putea supraveghea intrarea în pavilionul 6 A.

Observă ambulanţa care opri în faţa intrării, în spatele ei, o maşină de poliţie.

Lucrul de care se temuse devenise realitate: austriecii aveau de gând să-l supravegheze până la capăt pe Ardeshir Nassampur.

După zece minute, reapăru mai întâi Elko Krisantem împingând targa. De data aceasta, pe ea era întins un bărbat cu o căciuliţă de lână de cap, învelit cu o pătură.

Pulsul lui Malko se acceleră.

În spatele târgii văzu un bărbat în costum, fără cravată, care ţinea într-o mână o ditamai servietă neagră! Avea urechile depărtate de cap şi semăna cu un ţap. Era iranianul cu care se întâlnea Maryam Nassiri.

Omul aşteptă ca targa să fie introdusă în ambulanţă, apoi intră şi el.

Se închiseră uşile şi cei doi brancardieri urcară în vehiculul care demară, ocoli clădirile şi se îndreptă spre rampa de unde se ieşea pe Währinger Gürtel, urmat de maşina de poliţie.

Era cea mai dificilă variantă posibilă.

Malko rămase pe loc câteva clipe, apoi se îndreptă şi el spre ieşire.

Din acel moment, nu mai avea cum să controleze operaţiunea. Totul depindea de atitudinea poliţiştilor vienezi.

*

Elko Krisantem şi „Tom” nu mai schimbaseră un cuvânt de la plecarea din spital.

În spatele lor, Ardeshir Nassampur şi omul care-l escorta vorbeau în persană. Circulaţia era fluidă şi nu le luă mult timp să iasă din oraş pe Rennweg Strasse, traversând apoi suburbia Simmeringer. Acum, înaintau de-a lungul rafinăriei în direcţia aeroportului.

Din când în când, Elko Krisantem arunca o privire în oglinda retrovizoare: maşina de poliţie era tot acolo.

Se apropiau de ţinta călătoriei.

Ajungând în zona aeroportului, Elko coti la dreapta, spre Plecări. Era atât de încordat, încât strângea în mâini volanul de parcă ar fi vrut să-l facă fărâme. Lângă el, „Tom” se uita ţintă la drum.

Un panou apăru pe dreapta: VIP TERMINAL. Acolo erau îmbarcaţi pasagerii zborurilor private. Elko Krisantem pătrunse pe alee. După cinci sute de metri, ambulanţa se opri în faţa unui gard în spatele căruia se vedea pista.

Maşina de poliţie se opri în spate. Din ea coborî un poliţist care se apropie de ambulanţă şi i se adresă lui Elko:

— Intraţi pe aici?

— *Jawohl*, răspunse Elko Krisantem. Ne ducem direct la scara avionului. E mai uşor aşa.

— Vreţi să vă însoţim? mai întrebă poliţistul. Elko Krisantem se întoarse şi i se adresă însoţitorului lui Ardeshir Nassampur:

— *Mein Herr*, doriţi ca poliţia să vină cu noi până la avion?

— Nu, nu e nevoie, răspunse iranianul.

Se simţea în deplină siguranţă.

Poliţistul salută, îi ceru paznicului să le permită accesul pe pistă, făcu stânga-mprejur şi se depărtă.

Elko Krisantem respira cu greutate. Cu colţul ochiului, văzu cum „Tom” scoate un pistol negru de sub bluzon şi-l pune pe podeaua ambulanţei.

Mai parcurseră cinci sute de metri de-a lungul clădirilor aerogării. Cei doi iranieni îşi continuară discuţia. Încă mai vorbeau atunci când ambulanţa opri în faţa unui avion Grumman cu trei motoare. Din cauza geamurilor de sticlă mată, însoţitorul nu putea vedea nimic afară.

Uşile din spatele ambulanţei fură deschise de Elko Krisantem. Apoi dădu jos targa.

Cei câţiva bărbaţi din jurul avionului se apropiară, încadrând-o.

La rândul său, omul *Ettela'at-ului* coborî şi el din ambulanţă. Se uită în jur, dar nu văzu niciun Airbus Iranair. Surprins, le strigă brancardierilor:

— Unde suntem? Unde e avionul nostru?

— Aici, răspunse Elko Krisantem, arătând cu mâna spre Grumman…

Trei oameni introduceau targa în avion prin uşa din faţă.

Iranianul deschise gura pentru a protesta. Nu avu însă timp să vorbească. Un bărbat îi răsuci braţul la spate, un altul îi culese servieta de pe jos şi un al treilea îi înfipse o seringă în braţ.

Rezistă mai puţin de un minut, apoi se prăbuşi. Cei doi brancardieri recuperară targa goală. Îl întinseră pe iranian pe ea şi-l legară bine, apoi îl urcară în ambulanţă.

Cu Elko Krisantem şi „Tom" la bord, aceasta porni pe drumul pe care venise.

Uşile Grumman-ului fură închise, iar motoarele începură să se învârtească. Fred, care se afla în interiorul aparatului, îi spuse pilotului:

— Dă-i drumul!

— Avem permisiunea să decolăm peste zece minute, îi răspunse acesta. Ajungem la Ramstein într-o oră şi zece minute.

Ramstein era cea mai mare bază aeriană americană din Europa.

Fred se apropie de Ardeshir Nassampur, care părea nervos. Acesta îl întrebă ceva în persană, dar

nicio persoană de la bord nu vorbea această limbă.

Fred se aşează lângă el şi-l anunţă calm:

— Sir, sunteţi pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. O să discutăm ceva mai târziu despre statutul dumneavoastră. Deocamdată, relaxaţi-vă.

Legat de targă din motive de securitate, savantul iranian nu avea de ales.

Avionul începu să ruleze pe pistă.

Medicul care însoţea comandoul se apropie încet de Ardeshir Nassampur şi-i administră un calmant. Apoi se cufundă în protocolul medical, redactat, din fericire, în engleză.

Avionul ajunse la capătul bretelei care ducea la pista de decolare. În faţa lui mai erau două avioane: un Turkish Airlines şi un British Airways. Când îi veni rândul, vira la stânga şi se lansă pe pistă cu toată puterea celor trei reactoare.

*

Malko aştepta în maşina parcată în faţa Terminalului VIP. Nu avea cum să afle ce se întâmplase. Atunci când sună telefonul mobil, răspunse imediat.

Vocea lui Brett Dakin tremura de emoţie.

— *We did it!* exclamă el. *We did it!*[35]

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2013
ISBN: 978-606-84-6953-9

35 Am reuşit.

De la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Viena a devenit un cuib de spioni. Toate serviciile secrete au sedii aici, iar statul austriac pare să le faciliteze sarcinile. Aici se află şi sediile unor organisme internaţionale ca OSCE, OPEC, AIEA – circa 16.000 de persoane cu statut de diplomaţi. Când unul dintre aceştia moare subit, poliţia declară că a fost vorba despre o sinucidere, ştiind foarte bine că nu va cunoaşte niciodată cauza reală a morţii.

În acest context, se pregăteşte o vastă operaţiune ce vizează interesele nucleare ale Iran-ului. Unul dintre specialiştii de bază ai proiectului este adus la Viena pentru o operaţie dificilă menită să-i salveze viaţa. Americanii vor să profite de situaţie pentru a-l răpi, israelienii pentru a-l ucide. Iranienii sunt conştienţi de pericol şi iau măsuri de contracarare a tentativelor.

Malko Linge este singurul care poate face ordine în toată această încurcătură. Viaţa îi va fi pusă în pericol încă o dată, chiar în capitala ţării sale natale.